

Indokolás

a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio kötelékébe való belépéséről szóló törvényjavaslathoz.

I. Általános rész.

Az ipari és kereskedelmi forgalom nemzetközi jellegének mindinkább előtérbe lépése mellett érezhetővé vált annak is a szüksége, hogy a szabadalmak, a védjegyek és az ipari minták, valamint a kereskedelmi nevek és czégek oltalma terén ezen oltalom köre és általános feltételei tekintetében legalább szerződéses uton biztosittassék az egyes államok vonatkozó törvényi intézkedései között az összhang. Kifejezést nyert ez abban is, hogy míg az előtt az e részbeni igényeket már az is kielégítette, ha az államok kereskedelmi szerződéseik keretében biztosították saját honosaiknak a belföldiekkel egyenlő elbánást a másik államban, addig, ujabban már az egyes államok között külön egyezmények kötöttek, a melyek a szabadalmak, védjegyek, minták, czégek, szóval az ipari tulajdonjogok oltalmát minden vonatkozásban biztosítani vannak hivatva.

Ezen nemzetközi oltalom biztosításának terén további lépést jelent azon, már eredetileg széleskörű és újabb és újabb államok utólagos csatlakozása folytán évről-évre bővülő nemzetközi köteléknek létrejötte, mely »Unio az ipari tulajdon nemzetközi védelmére« név alatt 1883 márczius 20-án Párisban alakult meg.

Az Unio létrejöttéhez az 1873-ban Wienben az ottani világkiállítás alkalmából tartott u. n. I. nemzetközi szabadalmi congressus határozmányai adták meg az első lökést. E congressusnak ugyan az akkor még erős szabadalomellenes áramlattal kellett megküzdenie és így határozmányai kizárólag a találmányok oltalmára vonatkoztak, de a Párisban 1878-ban ugyancsak a kiállítás alkalmával tartott II. nemzetközi szabadalmi congressuson már előtérbe lépett az ipari tulajdonjogok oltalmának általában és pedig nemzetközi alapon való szabályozására és az ipari tulajdon valamennyi ágát illetőleg általános érvényű alapelvek megállapítására irányuló törekvés.

Ennek megfelelőleg e II-ik nemzetközi szabadalmi congressus határozmányai már nemcsak a találmányok és minták védelmére, hanem a védjegyek, név, czég és az ipari kitüntetések védelmére is kiterjeszkedtek.

Az ott megalakított állandó bizottság által kidolgozott egyezmény tervezet volt első csirája a nemzetközi Unionak.

Ez az egyezmény-tervezet azonban számos oly alapelvet ölelt fel, a melyet a congressuson résztvevő államok legtöbbje nem tehetett magáévá, minélfogva a francia kormány kezdeményezésére egy újabb, csak a leglényesebb alapelveket tartalmazó tervezet dolgoztatott ki, a mely a francia kormány által Párisban 1880-ban egybehívott III. nemzetközi conferentián vétetett tárgyalás alá. Ez a javaslat képezi alapját a Párisban 1883-ban tartott IV. nemzetközi conferentián véglegesen s egyhangulag elfogadott és ugyanez év márczius hó 20-án alá is irt első nemzetközi Unio-egyezménynek.

Ez az Unio-egyezmény a szerződő felek által megerősítettven, 1884. évi július hó 7-én lépett hatályba.

Az Unio rendszerének tökéletesebbé tétele és az ipari tulajdonjogok oltalmára vonatkozó alaprendelkezések továbbképzése érdekében a most említett egyezmény kimondja, hogy időről időre nemzetközi értekezletek tartassanak az Uniohoz csatlakozott államok valamelyikében. Az első ugynevezett revisio-értekezletet 1886-ban Rómában tartották meg. Az ez értekezleten hozott határozatok a találmányok gyakorlatba vételére, továbbá a származási hely megjelölésével jogtalanul ellátott árúk lefoglalására és az Unio-egyezmény végrehajtásának módozataira vonatkoztak. Miután azonban Franciaország az ez értekezleten hozott határozatokat nem fogadta el, azok hatályba nem léptek és az Unio-határozmányok továbbfejlesztése csak a Madridban 1890-ben megtartott értekezlet határozányaiban nyert megvalósulást és pedig gyakorlatiasabb irányban. Abból a tapasztalatból indulva ugyanis ki, hogy mily nehézségekbe ütközik az Unio főegyezmény határozmányainak megváltoztatása vagy pótlása tekintetében minden Unio-állam részéről megkívánt hozzájárulás megnyerése, azaz a teljes egyöntetűség elérése, a madridi értekezlet azt az újabb felfogást emelte érvényre, hogy az Unio keretén belül az egyes államoknak szűkebb körű szövetkezése is helyt foglalhasson. Ez alapon Madridban az érintetlenül fentartott Unio-főegyezmény mellett négy külön egyezmény kötött, a mely egyezmények határozmányai a párisi Unio-főegyezményhez csatlakozott államok közül is csak azokra az államokra birnak érvénnyel, a melyek ezekhez a külön egyezményekhez külön és kifejezetten hozzájárultak, vagy hozzá fognak járulni.

Ezek — az u. n. négy madridi egyezmény — a következők:

1. Az árúkon lévő hamis származási megjelölések megakadályozása iránt Brazília, Franciaország, Nagybritannia, Guatémala, Portugalia, Spanyolország, Svájc és Tunis között Madridban 1891. évi április hó 14-én kötött megállapodás. Ez a megállapodás 1892. évi július hó 15-én lépett hatályba.

2. A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt Belgium, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugalia, Svájc és Tunis között Madridban 1891. évi április hó 14-én létrejött megállapodás. Ez az egyezmény 1892. évi július hó 15-én lépett hatályba. A nemzetközi iroda 1893. évi január hó 1-én kezdte meg működését.

3. Az ipari tulajdon védelmére Belgium, Brazília, Spanyolország, az északamerikai Egyesült-Államok, Franciaország, Nagybritannia, Guatémala,

Olaszország, Norvégia, Németalföld, Portugália, Svédország, Svájc és Tunis között fennálló Unio nemzetközi irodája költségeinek fedezésére vonatkozólag Madridban 1891. évi április hó 15-én felvett (egyezmény erejű) jegyzőkönyv. Ez a jegyzőkönyv 1898. évi január hó 1-én lépett hatályba.

4. Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án Párisban kötött nemzetközi egyezmény értelmezésére és alkalmazására vonatkozólag Belgium, Brazília, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Norvégia, Portugália, Svédország, Svájc, Spanyolország és Tunis között 1891. évi április hó 15-én létrejött megállapodás.

Ez utóbbi megállapodás azonban még az azt megalkotó államokra nézve sem lépett hatályba, mert az illető államok által való egyhangú megerősítése mindezig nem következett be.

Szüksége merült fel tehát annak, hogy az ebben az egyezményben lefektetett alapelveket újra tárgyalás alá vegyék s ez az indok, de főleg az Unióhoz tartozó államok részéről mindinkább megnyilvánuló amaz óhaj, hogy az Unióhoz a többi államok, különösen a Németbirodalom, Magyarország és Ausztria részéről való csatlakozás is lehetővé tétessék: indította az Unió-államokat arra, hogy az Unio-főegyezmény határozmányait megfelelő revisio alá vegyék.

E célból hivatott egybe a belga kormány által 1897-ben Bruxellesbe a IV. Unio-értekezlet, a melyen 15 Unió-állam és 7 az Unióhoz még nem csatlakozott állam vett részt, az utóbbiak közt Magyarország, Ausztria és a Németbirodalom is. Az ezen értekezleten létrejött megállapodások még további tárgyalásoknak diplomáciai úton való folytatását tették szükségessé, úgy hogy azoknak egyezménybe való foglalása csak három év múlva következhetett be. A bruxellesi konferencia eredménye tehát az 1900. évi december hó 14-én megkötött két bruxellesi pótegyezmény, a melyek közül az egyik az 1883. évi márczius hó 20-iki párisi Unio-főegyezménynek, a másik pedig a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt Madridban 1891. évi április hó 14-én kötött egyezménynek módosítását és kiegészítését tartalmazza.

A szabadalmi ügy terén a bruxellesi értekezleten két fontos kérdés nyomult előtérbe és nyert is megoldást, nevezetesen a bejelentésekre nézve az elsőbbségi idő meghosszabbításának, továbbá a szabadalmazott találmányok gyakorlatba vételi kötelezettségének kérdése. Ugyanekkor a védjegyoltalmat illetőleg tisztázást nyert, hogy a védjegyoltalom megtagadásának mily feltételek mellett lehet helye. Az értekezlet további fontos mozzanatát képezte még a tisztességtelen verseny ellen irányuló intézkedéseknek az Unio-egyezmény keretébe való bevonása is.

Az ipari tulajdonjogok kölcsönös nemzetközi védelmét biztosító Unionak nagy jelentősége, abban a jelentékeny haladásban nyilvánul, a melyet az ipari tulajdonjogoknak az Unio által biztosított fejlesztése és fokozott oltalma eredményeképen az Unióhoz csatlakozott államok ipara szembetűnőleg felmutat.

A fentebb említett 1873. évi wieni I. nemzetközi szabadalmi congressuson még erős pártja volt az u. n. szabadalomellenes irányzatnak, a mely a találmányok szabadalmazásának jogosultságát in thesi tagadta és a szabadalmi oltalom jogintézményének megszüntetésére törekedett. Az a hatalmas ipari fellendülés azonban, a mely különösen az északamerikai Egyeült-Államokban és a Németbirodalomban az ipari találmányoknak szabadalmi

oltalomban való részesítésével kapcsolatban mutatkozott, félreismerhetetlenné tette, hogy a találmányi szabadalmak az iparfejlesztés jelentős tényezőiül kell hogy tekintessenek, minélfogva a szabadalomellenes irányzat bukásának be kellett következnie. Ez pedig egyszersmind annak a mozgalomnak az eredménye, a mely végkifejlődésében a nemzetközi Unio megalakulására vezetett. Az Unio pedig a találmányok és általában az ipari tulajdonjogok oltalmának iparilag és közgazdaságilag egyaránt észlelhető nagy jelentőségét a nemzetközi viszonylatokban is — ma már huszonöt évi fennállásának pozitív eredményeivel — igazolta.

Az Unio fennállásának és működésének ily pozitív eredménye első sorban az, hogy ma már alig van a világnak oly állama, a melynek törvényhozása az ipari tulajdonjogok védelméről ne gondoskodott volna, míg az Unio létrejötte előtt az ipari tulajdon oltalmát biztosító törvények oly kulturális tekintetben előrehaladott országokban is hiányoztak, aminek Németalföld és Dánia. Az Unio ugyanis egyfelől eleven érintkezési pontokat teremtett az ipari tulajdonjogokat érintő nemzetközi viszonylatokban, előidézte az ipari tulajdon jogtudományos művelését és a joganyagoknak lehető teljes kiképzését az internationalis szempontok szerint is, és másfelől reáirányította a világ figyelmét azokra a jelentékeny ipari eredményekre, a melyeket az ipari tulajdon védelmét megfelelőleg biztosító törvényekkel bíró országok ez alapon elérni képesek voltak.

E mellett az Unio fennállása biztosítja az ipari tulajdon védelmére szolgáló intézmények további egységes fejlesztését, a folytonos és a gyakorlati élet tapasztalatain nyugvó öntudatos haladást.

Az Unio-egyezmények ugyanis csakis a leglényegesebb, sarkalatos alapelveket és az ezeken nyugvó szabályozást tartalmazzák; az egyezményekbe felvett határozmányok pedig évek hosszú során át ugy gyakorlati, mint tudományos téren tett tapasztalatok eredményeként jelentkeznek. Ép ezért az egyezményekben rendelkezéseiben kifejezésre jutó oltalmi alapelvek mintegy általánosan elismert érvényűeknek tekinthetők és így zsinórmértékül is szolgálhatnak bármelyik ország idevágó törvényhozási munkálatainak. Az Unio-határozmányok tehát mintegy előkészítik a különböző államok iparjogvédelmi törvényei közt ma még mutatkozó különbségeknek kiegyenlítését, sőt utat mutatnak e részben.

Az Unio-határozmányok általilykép megteremtett egyöntetűség teszi egyúttal lehetővé egyrészt, hogy az Unióhoz tartozó összes államok polgárai a találmányi szabadalmak, minták, védjegyek, kereskedelmi nevek és czégek tekintetében, valamint a hamis származási megjelölések és a tisztességtelen verseny ellenében — a viszonyosság alapján — oltalmat élvezzenek, azaz részükre e tekintetben ugyanazok a jogok vannak biztosítva, mint a melyekre az egyes államok saját törvényei alapján a belföldieknek van igényük, másrészt, hogy az Unióhoz tartozó államok polgárai ezen oltalmat egyszerűbben, olcsóbban, sőt gyorsabb eljárás mellett vehetik tényleg igénybe. Ezt a czélt szolgálja továbbá az Unio központi szerve, az ipari tulajdon védelmére Bernben fennálló nemzetközi iroda, (Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle), a mely a gyári és kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozását eszközli, lehetővé téve a védjegyeknek a hazai államban való elsőbbséggel a többi unióbéli államokban való oltalmazását. E mellett az iroda az ipari tulajdonjogokra vonatkozó kérdésekben felvilágosítással és tájékoztatással szolgál és általában fentartja az egyes Unio-államok közt a folytonos szellemi kapcsolatot, a mely czélra a »La Propriété Industrielle« című havonként megjelenő lapot adja ki. E lap az

Unio kötelékében álló államok hatóságait és vállalatait érdeklő közlésekről is gondoskodik.

A szellemi kapcsolat állandó fentartására az Unionak másik eszköze az időnként tartott nemzetközi konferenciák, a melyen az Uniohoz tartozó államok kiküldöttei egymással közvetlenül érintkezhetnek és a melyek ilykép alkalmat nyújtanak arra, hogy az egyes államok képviselői a többi államok vonatkozó sajátos viszonyait megismerjék és így birtokába jussanak annak a tapasztalati joganyagnak, a melyből az ipari tulajdon nemzetközi egységes védelmére szolgáló jogelvek és ezeknek megfelelő határozmányok inductive leszűrhetők. Ilyképen a conferenciák az egész joganyag eleven fejlődésének biztosításához jelentékeny mértékben hozzájárulnak.

Az Unio életképességének és rendszere czélszerűségének fontos tényezője továbbá az is, hogy lehetővé teszi a kötelékében álló államoknak, hogy az oly ipari tulajdonjogi viszonylatok tekintetében, a melyek nem általános érdekű kérdésekhez kapcsolódnak, hanem az illető országok különös viszonyai szempontjából bírnak csak fontossággal, egymás között szűkebb körű megállapodásokat és külön egyesüléseket létesíthessenek. Az ezen szűkebb körű egyesülések alapját képező megállapodások, jóllehet az Unio alapelveivel és határozmányaival ellentétben nem állhatnak, mégis nagy szerepet játszanak az Unio rendelkezések fejlődésében, mert próbaköveivé válnak oly megállapodásoknak, a melyeket, — épen azért mivel beváltak, — utóbb maga az Unio is szentesít.

Mindezek alapján joggal mondható, hogy az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio oly intézmény, a mely a maga elé tűzött czélt — a jellege által megvont természetszerű határok között — lehetőleg tökéletesen valósítja meg és a mellett a valóban reális irányú továbbfejlődésre biztosítékot nyújt. Mint nemzetközi intézmény pedig az egyes államoknak az általános érdekű nagy kulturális czélok szolgálatában való szövetkezésének és együttes munkájának, tehát a haladásnak jelentős tényezője. E jelentőség egyre fokozódik abban a mértékben, a mint az ipari tulajdon intézményes szabályozása a világ iparának és kereskedelmének fejlődésére szembe-tünőleg mind nagyobb fejlesztő hatást gyakorol.

Magyarországnak az Uniohoz való csatlakozása tehát mint az általános kulturális haladás egyik jelentős tényezőjéhez való szorosabb kapcsolódásunk egy újabb mozzanata is üdvözölhető.

Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio kötelékében jelenleg a következő államok állanak:

Amerikai Egyesült-Államok,

Belgium,

Brazília,

Dánia (a Farőr-szigetekkel),

San-Domingo köztársaság,

Franciaország (Algírral és a gyarmataival),

Japán,

Kuba,

Mexiko,

Nagybritannia az ausztráliai államszövetséggel, Ceylonnal, Újseclanddal, Trinidadal és Tabagóval),

Németalföld (németalföldi Indiával, Surinammal és Curaçaoval),

Németbirodalom,
 Norvégia,
 Olaszország,
 Portugália (az Azori-szigetekkel és Madeirával),
 Spanyolország,
 Svájc,
 Svédország,
 Szerbia,
 Tunis.

A San-Domingo köztársaság és Szerbia az 1900. évi december hó 14-én a párisi főegyezmény módosítására vonatkozólag kötött bruxellesi pótegyezményt még nem erősítették meg.

Guatémala és Salvador, valamint Ecuador, a mely utóbbi később csatlakozott az Uniohoz, abból kiléptek.

A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt 1891. évi április hó 14-én kötött madridi megállapodáshoz s a vonatkozó bruxellesi pótegyezményhez csatlakoztak s ezen csatlakozás érvényben áll a következő államokra nézve:

Belgium,
 Brazília,
 Franciaország (és gyarmatai),
 Kuba,
 Németalföld (és gyarmatai),
 Olaszország,
 Portugália (és gyarmatai),
 Spanyolország,
 Svájc,
 Tunis.

Magyarországnak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Uniohoz való csatlakozását a hazai érdekelt körök és hivatott képviselőik az Unio azon nyilvánvaló előnyeinek felismerése alapján, amelyek az Unio kötelékében álló államok iparára és kereskedelmére származtak, már csaknem egy évtizede sürgetik. Ha az Uniohoz való csatlakozásunk ennek daczára mindezideig késett, ennek egyik főokát az képezte, hogy a védjegyek s az ipari minták és mustrák oltalmára vonatkozó törvényhozásunk csak a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyoknak az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal való szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án, Budapesten kötött szerződéssel vált teljesen függetlenné Ausztria ugyanezen tárgyakra vonatkozó törvényhozásától.

E részben azokat amaz általános tekinteteken kívül, a melyek Magyarországnak az Unióhoz való csatlakozása mellett a fentiekben már kifejtettek szerint szólnak, a csatlakozás előnyeinek és hátrányainak az Unió-határozmányokban foglalt positiv rendelkezések szempontjából való mérlegelése is vezette.

A csatlakozás előnyei röviden a következőkben foglalhatók össze:

A magyar állampolgárok a találmányi szabadalmak, védjegyek, minták, kereskedelmi nevek és czégek védelme, valamint a tisztességtelen verseny ellen való oltalom tekintetében az összes Unió-államokban ugyanazokat a jogokat fogják élvezni, mint az illető államok saját alattvalói. Egyfelől tehát az oltalom köre nyer területileg kiterjesztést, másfelől pedig, különösen a kereskedelmi nevek és czégek tekintetében az eddig számos államban

hiányzó oltalom ezentul biztosítva lesz, nemkülönben a tisztességtelen verseny ellen való oltalom, a mely eddig némely velünk szerződő állammal csak az anyagi jogszabályok azonosságán alapuló viszonyosság esetén érvényesült, a csatlakozás következtében minden további feltétel nélkül érvényesül.

A találmányi szabadalmakat megillető egy évi elsőbbségi jog lehetővé teszi, hogy a találmány gyakorlati értékére nézve még a külföldön való bejelentés megtétele előtt kipróbáltassék és így esetleg hiábavaló pénzáldozatok is elkerülhetők legyenek. Oly államokban is, a melyekben a szabadalmazott találmány gyakorlatbavételére nézve három évnél rövidebb határidő van megállapítva, e határidő három évre kiterjesztést nyer, valamint azok az államok is, a melyek a gyakorlatba nem vétel igazolását különben el nem fogadták, ezt az álláspontjukat az unióbeli feltalálással szemben elejteni kénytelenek. Az egy és ugyanazon találmányra több különböző országban megszerzett szabadalmaknak egymástól független fennállása az Unió-államok részéről el lévén kifejezetten ismerve, a magyar szabadalom sorsa az ugyanarra a találmányra nyert külföldi szabadalom sorsától teljesen független. A csatlakozás után magyar árúkkal szemben nem fog érvényesülhetni egyes külföldi államoknak (Franciaországnak) a kiviteli kereskedelemre súlyosan nehezítő ama törvényi rendelkezése, a mely szerint a szabadalom-tulajdonos által a szabadalmával azonos tárgyú árúnak más államból való bevitele a szabadalmat megszünteti.

Az ipari mintákra vonatkozó négyhónapi külföldi elsőbbség viszont a mintatulajdonosnak biztosít jelentékeny előnyt.

Az Unió-államokban a külföldi védjegyek elsőbbsége ugyancsak négy hónapon belül érvényesíthető. A védjegyek nemzetközi belajstromoztatásának úgy az eljárás egyszerűségében és gyorsaságában, mint olcsóságában jelentkező előnyei kiváló gyakorlati értékűek. A védjegybitorlás ellen az Unió-államok — az által, hogy a bitorolt védjeggyel ellátott árúk lefoglalhatóságát is kölcsönösen elismerték, — teljes oltalmat biztosítanak. A belső oltalomban részesülő védjegynek egyszersmind a többi Unió-államban való oltalma pedig az esetben is helyt foglalhatván, ha a védjegy alaki tekintetben a külföldi állam törvényeinek nem is felel meg: ez által a védjegyek külföldi belajstromozásának jogalapja — az Unió körén belül — jelentékenyen bővül.

A magyar származási helyneveknek hamis kereskedelmi névvel kapcsolatban való használata miatt az ily megjelöléssel ellátott árúk az Unió-államokban lefoglalhatók lesznek, hasonlóan mint a magyar védjegyekkel vagy kereskedelmi nevekkel jogtalanul ellátott árúk.

A szabadalmi, minta- és védjegyo ltalom alatt álló árúk, a melyek hivatalosan rendezett kiállításokon állíttatnak ki, az Unió-államokban időleges oltalomban részesülnek.

Végül a berni nemzetközi irodától iparjogvédelmi hatóságaink és csekély díj ellenében az érdekeltség az ipari tulajdonjogokra vonatkozó minden kérdésben hiteles és kimerítő tájékoztatást és értesítést nyerhetnek.

Mindezekkel az előnyökkel szemben a csatlakozás hátrányaiként legfeljebb a következőket lehetne felhozni:

Valamely találmányi szabadalomnak, védjegynek vagy mintának a magyar korona országai területén való bejelentése, illetve letétele egy másik, az Unió valamelyik államában előbb történt bejelentés, illetve letétel esetében találmányoknál egy évig, védjegyeknél és mintáknál négy hónapig függőben fog tartatni, úgy hogy az érdekelt az említett idő elteltéig bizonytalanságban lesz annak sorsa iránt.

Meg kell adni az oltalmat esetleg még oly védjegyeknek is, a melyek alakjuk szempontjából saját védjegy törvényeinknek nem felelnek meg, úgy hogy valamely külföldön lajstromozott védjegy nálunk kedvezőbb elbánásban részesül, mint egy ahhoz hasonló védjegyre vonatkozó belföldi bejelentés.

A nemzetközileg lajstromozott védjegyek a nálunk megszabott 10 évi oltalmi idő lejártá után is a nemzetközi oltalomra nézve megszabott 20 év tartamán át oltalomban részesülnek és így esik annak lehetősége, hogy a védjegy törvényeink értelmében 10 év lejártával eszközrendő megújításért újabb lajstromozási díj legyen szedhető; a nemzetközileg lajstromozott külföldi védjegyek tehát e tekintetben kedvezőbb helyzetben vannak, mint azok, a melyek közvetlenül nálunk lajstromoztatnak be.

Végül a fejlettebb iparral és kereskedelemmel bíró államokkal szemben az a hátrányunkra eső aránytalanság mutatkozik, hogy a szabadalmak, minták és védjegyek tekintetében a külföldiek előreláthatólag sűrűbben fogják az oltalmat nálunk igénybe venni, mint a mi iparosaink és kereskedőink a külföldön, a mely aránytalanság különösen az elsőbbség tekintetében lép előtérbe, a mihez még azoknak a védjegy lajstromozási díjaknak elvesztése is járul, a melyeket jelenleg az egyenesen itt letett külföldi védjegyek után szedhetnénk. Minthogy azonban az Unióhoz való csatlakozásunk a fentiekben már kifejtettek szerint iparunk és kereskedelmünk szélesebb alapokon való tovább fejlődésének lényeges előfeltételeit biztosítja: a jelzett hátrány is remélhetőleg mindinkább el fog enyészni.

Az előadottak alapján kétségtelenül megállapítható tehát, hogy az Unióhoz való csatlakozás előnyei az azzal járó némely hátrányokkal szemben túlnyomóak.

Az említett szerződés megkötésével tisztázást nyervén a helyzet: a magyar kormány Magyarországnak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unióhoz való csatlakozása mellett döntött, sőt czélszerűnek találta, — a mint ezt már a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyoknak az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal való szabályozására vonatkozó, fent idézett szerződés becikkelyezéséről szóló törvényjavaslatom indokolásában is jeleztem, — hogy már az említett szerződés aláírása alkalmával megállapodásra jusson az osztrák kormánynyal az iránt, hogy 1909. évi január hó 1-ig mindkét állam külön-külön és önállóan hozzá fog járulni az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio következő egyezményeihez, nevezetesen:

1. az ipari tulajdon védelme tárgyában Párisban 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezményhez, annak zárjegyzőkönyvével együtt;

2. az 1891. évi április hó 14-én a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása tárgyában Madridban kötött egyezményhez, annak zárjegyzőkönyvével együtt;

3. az 1891. évi április hó 15-én az ipari tulajdonjogok védelmére alakult Unio nemzetközi irodájának költségeihez való hozzájárulás tárgyában Madridban kötött egyezményhez;

4. az 1900. évi december hó 14-én Bruxellesben kelt és az 1883. évi márczius hó 20-iki nemzetközi szerződés módosítását tartalmazó pótegyezményhez;

5. az 1900. évi december hó 14-én a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozására vonatkozólag 1891. évi április hó 14-én kötött egyezményhez Bruxellesben megállapított pótokmányhoz.

Végül van szerencsém jelezni, hogy Magyarországnak és Ausztriának a fentebb elsorolt egyezményekhez való hozzájárulásával ez egyezményeknek

hatálya a fennálló törvényes rendelkezések értelmében (1879. évi LII. t.-cz. és az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyok szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án kötött és az 1908. évi XII t.-cz. be iktatott szerződés XXIII. cikke) Boszniára és Hercegovinára is kiterjesztést nyer.

II. Részletes indokolás.

1. Az egyezmények általános természetű határozmányaihoz.

Az Unio-főegyezmény 1. cikke kimondja, hogy a szerződő államok az ipari tulajdon védelme céljából Unióvá alakulnak.

A 2. cikk, valamint a *zárdjegyzőkönyv 3. pontja* a viszonyosságot állapítja meg, a mennyiben e rendelkezés szerint a találmányi szabadalmak, minták, védjegyek és kereskedelmi nevek tekintetében minden Unio-államban a többi Unio-államok polgárai ugyanazokat a jogokat élvezik, mint az állam saját polgárai, feltéve, hogy megfelelnek azoknak a feltételeknek, a melyeket a hazai törvények a belföldiekre nézve előírnak.

Az Unio ezen határozményai teljesen összhangban van szabadalmi törvényünk rendelkezésével, a mely szerint a szabadalmak engedélyezésénél belföldiek és a külállamok honosai közt különbség nem tétetik. Ezen az elvi állásponton nem ejt csorbát szabadalmi törvényünk 15-ik §-ának azon rendelkezése sem, hogy az, a kinek belföldön rendes lakhelye nincsen, szabadalmat csak akkor nyerhet és az ebből eredő jogokat csak akkor érvényesítheti, ha hitelesített és a szabadalmi hivatalhoz bemutatott különös meghatalmazással ellátott, belföldön lakó képviselőt nevezett.

A fenti alapelv a védjegyek és üzleti elnevezések tekintetében jelenlegi jogállapotunk keretében szintén érvényesült, mert védjegy-törvényünk (1890 : II. t.-cz.) 32. §-a szerint külföldi vállalatok védjegyeinek, valamint a nevek, czégek, czimerek vagy más vállalati megjelölések védelmére nézve az illető államokkal kötött államszerződések, illetőleg egyezmények irányadók, ezek pedig különben máris a viszonyosság elvét biztosítják.

Szintugy a mintaoltalmat is biztosítják az érvényben levő államszerződéseink a külföldiek részére.

• Az Unióhoz való csatlakozás által jelentékenyen emelkedik azoknak az államoknak a száma, a melyekkel a védjegyek, czégek és minták kölcsönös oltalma a fentiek értelmében biztosítást nyer és így e tekintetben a csatlakozás nagy gyakorlati értékkel és jelentőséggel bír.

A fentebb mondottaknál fogva tehát az Unio-egyezmény 2. cikkében foglalt rendelkezések a törvényeinkben és államszerződéseinkben már érvényesülő alapelvekkel teljesen összhangban állanak.

A 3. cikkben a honosság alapján elnyerhető oltalom (2. cikk) kibővítést nyer az által, hogy a területális elv is érvényesül, a mennyiben a szerződéses államok honosaival egyenlő elbánásban részesülnek az Unióhoz nem tartozó államok ama polgárai is, a kik az Unio kötelékében álló államok egyikének területén lakóhelylyel vagy ipari vagy kereskedelmi teleppel bírnak.

Ez az elv is megfelel érvényben álló jogunknak és általában az ipari tulajdonjogok természetének.

Az oltalomnak ez a területális vonatkozású kiterjesztése a párisi

1010. szám.

A közgazdasági bizottság jelentése

„a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio kötelékébe való belépéséről“
szóló 964. sz. törvényjavaslathoz.

A képviselőház közgazdasági bizottsága a törvényjavaslatot és az abban foglalt nemzetközi egyezményeket beható tárgyalás alá vevén: a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon nemzetközi védelmére alakult Unionak a jelen törvényjavaslatban foglalt egyezményeihez való csatlakozását — a törvényjavaslat indokolásában részletesen kifejtett indokok teljes elfogadásával — helyesnek és czélszerűnek találja, szintugy azokat a kiegészítő rendelkezéseket is, a melyek a törvényjavaslat 3. és 4. szakaszaiba az Uniohoz való csatlakozás folyamányaképen felvételtek.

Kiváltképen helyesnek tartja a bizottság saját szabadalmi törvényünk ama szigorítását, a mely a törvényjavaslat 4. §-ában a szabadalom gyakorlatba nem vételének jogkövetkezményeit illetőleg vétetett kilátásba; méltányosnak vélné azonban, ha a 4. §. 2. bekezdésében foglalt rendelkezés — a mely a szabadalomnak a gyakorlatba nem vétel miatt való megvonása esetén az előzetes megintést általában mellőzendőnek mondja ki — a már engedélyezett szabadalmak tulajdonosainak érdekeire való tekintettel csak egy bizonyos átmeneti idő után lépjen életbe. Ez átmeneti idő — a bizottság nézete szerint — hat hónapban volna megszabandó. A bizottság ennél fogva javasolja, hogy a törvényjavaslat 6. §-a a következőkép módosíttassék:

6. §. *A jelen törvény — a 4. §. második bekezdésében foglalt rendelkezés kivételével — a kihirdetés napján, a 4. §. második bekezdésében foglalt rendelkezés pedig a kihirdetést követő hat hónap múlva lép hatályba.*

Különösen kiemelni kívánja a bizottság a maga részéről, hogy Magyarországnak az ipari tulajdon nemzetközi védelmére alakult Uniohoz történő csatlakozása — a melynek az 1909. évi január hó 1-ig való keresztülvitelére Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyok szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án kötött és az 1908. évi XII. t.-czikkbe iktatott szerződés aláírása alkalmával

mindkét kormány kötelezettséget vállal — Magyarország közgazdasági és iparfejlesztési érdekeinek szempontjából a bizottság véleménye szerint előnyösnek jelentkezik és így jelentős tényezőjéül tekinthető nemcsak az ország általános kulturalis haladásának, hanem a nemzetgazdaság eredményes gyarapodásának és fejlődésének is.

Ezek alapján a bizottság a törvényjavaslatot a fentiekben előterjesztett módosítással **a t. Képviselőháznak elfogadásra ajánlja.**

Kelt Budapesten, 1908. évi deczember hó 7-én.

Bráza Zoltán s. k.,
a közgazdasági bizottság előadója.

Batthyány Tivadar gr. s. k.,
a közgazdasági bizottság elnöke.

Melléklet az 1010. számú irományhoz.

Az igazságügyi bizottság jelentése

„a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió kötelékébe való belépéséről”
szóló 964. számú törvényjavaslat tárgyában

A képviselőház közgazdasági bizottságának 1010. számú jelentésében foglalt azon javaslatához, a mely szerint »a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió kötelékébe való belépéséről« szóló törvényjavaslat a törvény hatálybaléptének időpontját megállapító 6. §-hoz javasolt módosítással fogadtassék el: a képviselőház igazságügyi bizottsága a maga részéről is hozzájárul és a törvényjavaslatot a közgazdasági bizottság szövegezésében a **t. Háznak elfogadásra ajánlja.**

Budapesten, 1908. évi deczember hó 7-én.

Csizmazia Endre s. k.,
az igazságügyi bizottság előadója.

Bizonj Ákos s. k.,
az igazságügyi bizottság elnöke.

388. ORSZÁGOS ÜLÉS

1908 december 9-én, szerdán.

Justh Gyula elnöklete alatt.

Tárgyai: Az indítvány- és interpellációs könyvek felolvasása. — A magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió kötelékébe való belépéséről, — a német birodalommal az ipari tulajdonjogok kölcsönös oltalma iránt kötött egyezmény becikkelyezéséről, — az iparban alkalmazott nők éjjeli munkájának tilalma iránt kötött nemzetközi egyezmény becikkelyezéséről, — a m. kir. honvédség részére rendelt ismétlődő puskák költségeinek fedezéséről, — az állami számvitelről szóló törvény módosításáról, — a pestis és kolera ellen való védekezés iránt kötött nemzetközi egyezmény becikkelyezéséről szóló törvényjavaslatok, valamint a Mérges pusztának Csongrádmegyébe történt átkebelezéséről szóló ministeri jelentés tárgyalása. — Bizottsági jelentések bemutatása. — Interpellációk előterjesztése és ministeri válaszok.

A kormány részéről jelen vannak: Wekerle Sándor, gr. Andrássy Gyula, gr. Apponyi Albert, Günther Antal, Jekelfalussy Lajos.

(Az ülés kezdődik d. e. 10 óra 10 perczkor.)

Elnök: T. ház! Az ülést megnyitom.

A mai ülés jegyzőkönyvét vezetni fogja Zlinszky István, a javaslatok mellett felszólalókat jegyezni fogja Dudits Endre, a javaslatok ellen felszólalókat pedig Vertán Endre jegyző ur.

Elnöki előterjesztések nincsenek. Következik az indítvány- és interpellációs könyvek felolvasása.

Zlinszky István jegyző: T. ház! Jelentem, hogy az indítványkönyvbe újabb bejegyzés nem történt.

Az interpellációs könyvbe a következő újabb interpelláció van bejegyezve *(olassa)*:

»Eitner Zsigmond a december 2-iki császári jubileum miatt a győri tanítóképző intézetből kicsapott növendékek ügyében a vallás- és közoktatásügyi ministerhez.

Ezenkívül Maniu Gyula képviselő ur engedélyt kapott a háztól arra, hogy a királyfalvi felszentelt kereszt és a balázsfalvi kőkereszt és emlékkő bűntetlen lerombolása tárgyában a bel- és igazságügyministerekhez intézett interpellációját ma mondhassa el.

Elnök: Javaslom, hogy az interpellációkra fél kettőkor térjünk át. Ha azonban a napirendünkre kitűzött javaslatok előbb tárgyalatnának le, vagyis ha napirendünkkel előbb végeznénk, akkor közvetlenül napirendünk után térünk át az

interpellációkra. Méltóztatnak ehhez hozzájárulni? *(Igen!)* Ha igen, ily értelemben mondom ki a határozatot.

Következik a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió kötelékébe való belépéséről (Irom. 694, 1010) a kereskedelemügyi minister törvényjavaslatának tárgyalása.

Az előadó urat illeti a szó.

Brázay Zoltán előadó: *(Halljuk! Halljuk!)* Régi idők óta törekvése a művelt európai államoknak, de a nagyobb ipari fejlettséggel bíró tengerentúli államoknak is, hogy törvényhozásuk gondoskodjék az ipari és kereskedelmi forgalom érdekeit szolgáló törvények terén nemzetközi egyöntetű szabályozásról. A művelt világ jogászhai és kereskedői szakadatlanul sürgetik az ily törvények alkotását, és mondhatom, nem mulik el egy esztendő sem a nélkül, hogy itt, vagy amott e téren egységes jogszabályok létesítésének érdekében kongresszus ne tartatnék. Csak a közelmúltban, ez év szeptember havában, ülésezett épen nálunk az International Law Association, a mely a tengeri és váltójogi kérdéseken kívül a magánjog egyéb kérdéseire is kiterjeszkedett.

Sohol sem érezzük azonban az egyöntetű jogszabályok felállításának szükségét annyira, mint épen az ipari és kereskedelmi forgalom érdekeit szolgáló törvények terén. Hiszen mindennapos jelenség, hogy különböző államok ügyfelei közt vita támad arra nézve, vajjon az illető ügyletre nézve melyik állam joga alkalmaztassék, és számos per keletkezik tisztán abból, hogy az ügyfelek nem kötötték ki előbb, hogy szerző-

désükre, ügyeikre nézve melyik állam törvényhozása legyen irányadó. Világosak tehát a nagy előnyök, a melyek azzal járnak, ha az ily viták elimináltak oly jog területéről, a mely a nemzetközi forgalom könnyű és könnyebb lebonyolítását van hivatva szolgálni.

Általánosan ismeretesek azok a törekvések is, a melyek a kereskedelmi és váltójog nemzetközi egyöntetű szabályozást sürgetik. De ismeretesek azok a törekvések is, a melyek a szerzői jogra vonatkozó oltalomra irányulnak; és gazdasági vonatkozásban nem kevésbé fontosak azok a törekvések sem, a melyek az ipari és kereskedelmi ugynevezett szerzői jogra vonatkozó védelmet célozzák.

Általában az ipari és kereskedelmi ugynevezett szerzői jogot röviden ipari tulajdonnak szokták nevezni és a következőben bátor leszek e rövidebb kifejezéssel élni. *(Halljuk!)*

Az előttünk levő törvényjavaslat ministeri indokolása bőven részletezi és ismerteti az ipari tulajdon védelmére, oltalmára alapult nemzetközi Unió egyezményét és keletkezésének történetét. Magam részéről tehát fölöslegesnek tartom, hogy ennek bővebb taglalásába belemenjek, de viszont nem hagyhatom említés nélkül, hogy ugy a magam részéről, mint a közgazdasági bizottság és az igazságügyi bizottság részéről feltétlenül szükségesnek tartjuk a magyar ipari és kereskedelmi törvényhozás fejlődésének és fejlesztetőségének érdekében, hogy Magyarország is mennél előbb csatlakozzék az Unióhoz.

Mindazon államokkal szemben, a melyek eddig már csatlakoztak az Unióhoz, világos hátrányban vagyunk azért, mert a csatlakozott államok polgárai a hazájukban történt iparjogi bejegyzések alapján az egyezményben megállapított bizonyos nemzetközi oltalmat, védelmet nyernek, míg a magyar állam polgárainak iparjogositványai sok esetben csak azért vesztek el értéküket, hatályukat külföldön, mert az illetők elmulasztották a külföldön történő bejelentést megtenni, a nemzetközi Unió pedig természetesen így védelmét reájuk ki nem terjesztette.

Az Unióhoz való csatlakozásunk mindezeideig azért késett, mert, mint a ministeri indokolás kiemeli, a szabadalmi és védjegyjog, az ipari mintákra és mustrákra vonatkozó törvényhozásunk csak 1907 október 8-án Ausztriával kötött szerződésünk folytán vált Ausztria ugyanezen tárgyakra vonatkozó törvényhozásától függetlenné. Kétségtelenül nagy érdeme kereskedelemügyi kormányunknak, hogy ezt az előnyt részünkre kivívta, és így az Unióhoz való csatlakozásunkat lehetővé tette. De egyáltalán nagy érdeme az, hogy ugy a szabadalmi, mint a védjegyjog s az ipari mintákra és mustrákra vonatkozó törvényhozásunkat Ausztriához való lekötöttségének igen gyakran súlyosan érzett nyüge alól felmentette.

A találmányi szabadalmakat illetőleg az Unió egyik államában történő bejelentés a többi állam-

ban egyévi ismétlési jogot biztosít arra nézve, hogy a bejelentések ott is megtörténhessenek.

Hogy ez mily fontos előnnyel bír a kereskedőkre és iparosokra nézve, azt szükségtelen külön kiemelni; hiszen nagyon sok életrevaló magyar találmány eddig tisztán csak azért vesztette el értékét, mert az illető magyar feltaláló nem mindig volt azon anyagi helyzetben, hogy az összes külföldi bejelentéseket eszközölhesse, *(Ugy van!)* míg most ezen egyévi oltalmi idő alatt épen a magyar szabadalomból nyert anyagi előny és haszon révén abba a helyzetbe fog jutni, hogy az összes külföldi bejelentéseket is eszközölheti.

Még fontosabb előnyt biztosít reánk nézve a nemzetközi védjegy-lajstromozás dolga, melyet az Unió igen csekély anyagi áldozatért teljesít. Eddig ugy ipari, mint a kereskedelmi védjegy-lajstromozásunk külföldön azért nem történt meg, mert az illető magyar állampolgárok a költségeket túlsóknak tartották.

Nem mulaszthatom el ez alkalommal, hogy rá ne mutassak a kereskedelemügyi kormányának a törvényjavaslat készítése körüli gondosságára, mely abban nyilvánul, hogy a törvényjavaslat 3. és 4. §-ába oly rendelkezéseket vett fel, melyek hivatva vannak megszüntetni egyébként a belföldi jogszabályaink értelmében a nemzetközi Unió védelmét élvező külföldiekkel szemben a belföldiekre nézve egyébként okvetlenül bekövetkező egyenlőtlenségeket.

A törvényjavaslat 4. §-a a jelenlegi szabadalmi törvények módosítását két irányban célozza, a mennyiben egyrészt összefüggésbe óhajtja hozni az Unió azon határozmányával, mely szerint a szabadalom három évig akkor sem veszti el értékét, ha az három évig gyakorlatba nem lett véve. Kétségtelenül áll, hogy ez jelenlegi szabadalmi törvényünk 20. §-ával szemben jelentékeny enyhítést jelent. De viszont hatályát veszti ugyanezen törvényszakasz 2. pontjának második bekezdése, és így lehetővé válik, hogy az a találmány, a mely három évig nem lett gyakorlatba véve, minden megintés nélkül érvényét veszítse. Ezt a szigorítást mindkét bizottság a maga részéről is teljesen helyesnek és szükségesnek tartja, mert mintegy kompenzálja a kettőt; de tekintettel ennek szigorító jellegére, a maga részéről méltányosnak tartaná azt, hogy a 4. §. 2. pontja ne azonnal a törvény kihirdetése napján, hanem csak hat hónappal azután lépjen életbe.

Épen ezen szempontból leszek bátor a törvényjavaslat részletes tárgyalása alkalmával az illető §-nál egy módosítást indítványozni.

Tekintettel tehát arra, hogy az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unióba való belépésünk kereskedelmünknek és iparunknak csak előnyöket biztosított, bátor vagyok a törvényjavaslatot a t. háznak ugy általánosságban, mint részleteiben elfogadásra ajánlani. *(Élénk helyeslés.)*

Elnök: Szólásra senki sincs feljegyezve. Ha senki sem kíván szólni, a vitát bezárom. Következik a szavazás.

LII. TÖRVÉNY-CZIKK

a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio kötelékébe való belépéséről.⁽¹⁾

(Szentelést nyert 1908. évi december hó 24-én. — Kihirdettetett az 1908. évi «Országos Törvény-tár» december hó 31-én kiadott 18. számában.)

1. §. A ministerium felhatalmaztatik, hogy a magyar szent korona országainak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio alábbi

(1) (Min. indokolás.) Az ipari és kereskedelmi forgalom nemzetközi jellegének mindinkább előtérbe lépése mellett érezhetővé vált annak is a szüksége, hogy a szabadalmak, a védjegyek és az ipari minták, valamint a kereskedelmi nevek és czégek oltalma terén ezen oltalom köre és általános feltételei tekintetében legalább szerződéses úton biztosítsassék az egyes államok vonatkozó törvényi intézkedései között az összhang. Kifejezést nyert ez abban is, hogy míg azelőtt az e részbeni igényeket már az is kielégítette, ha az államok kereskedelmi szerződéseik keretében biztosították saját honosaiknak a belföldiekkel egyenlő elbánást a másik államban, addig újabban már az egyes államok között külön egyezmények kötöttek, a melyek a szabadalmak, védjegyek, minták, czégek, szóval az ipari tulajdonjogok oltalmát minden vonatkozásban biztosítani vannak hivatva. Ezen nemzetközi oltalom biztosításának terén további lépést jelent azon, már eredetileg széleskörű és újabb és újabb államok utólagos csatlakozása folytán évről-évre bővülő nemzetközi köteléknek létrejötte, mely «Unio az ipari tulajdon nemzetközi védelmére» név alatt 1883 márczius 20-án Párisban alakult meg.

Az Unio létrejöttéhez az 1873-ban Wienben az ottani világkiállítás alkalmából tartott u. n. I. nemzetközi szabadalmi congressus határozmányai adták meg az első lökést. E congressusnak ugyan az akkor még erős szabadalomellenes áramlattal kellett megküzdenie és így határozmányai kizárólag a találmányok oltalmára vonatkoztak, de a Párisban 1878-ban ugyancsak a kiállítás alkalmával tartott II. nemzetközi szabadalmi congressuson már előtérbe lépett az ipari tulajdonjogok oltalmának általában és pedig nemzetközi alapon való szabályozására és az ipari tulajdon valamennyi ágát illetőleg általános érvényű alapelvek megállapítására irányuló törekvés. Ennek megfelelőleg e II-ik nemzetközi szabadalmi congressus határozmányai már nemcsak a találmányok és minták védelmére, hanem a védjegyek, név, czég és az ipari kitüntetések védelmére is kiterjeszkedtek. Az ott megalkotott állandó bizottság által kidolgozott egyezmény-tervezet volt első esirája a nemzetközi Uniónak. Ez az egyezmény-tervezet azonban számos oly alapelvet ölelt fel, a melyet a congressuson résztvevő államok legtöbbje nem tehetett magáévá, minél fogva a francia kormány kezdeményezésére egy újabb, csak a leglényegesebb alapelveket tartalmazó tervezet dolgoztatott ki, a mely a francia kormány által Párisban 1880-ban egybehívott III. nemzetközi conferentián vételezt tárgyalás alá. Ez a javaslat képezi alapját a Párisban 1883-ban tartott IV. nemzetközi conferentián véglegesen s egyhangulag elfogadott és ugyanez év márczius hó 20-án alá is írt első nemzetközi Unio-egyezménynek. Ez az Unio-egyezmény a szerződő felek által megerősítettván, 1884. évi július hó 7-én lépett hatályba!

Az Unio rendszerének tökéletesebbé tétele és az ipari tulajdonjogok oltalmára vonatkozó alaprendelkezések továbbképzése érdekében a most említett egyezmény kimondja, hogy időről időre nemzetközi értekezletek tartassanak az Unióhoz csatlakozott államok valamelyikében. Az első ugynevezett revisio-értekezletet 1886-ban Rómában tartották meg. Az ez értekezleten hozott határozatok a találmányok gyakorlathoz vételére, továbbá a származási hely megjelölésével jogtalanul ellátott árúk lefoglalására és az Unio-egyezmény végrehajtásának módoszataira vonatkoztak. Miután azonban Franciaország az ez értekezleten hozott határozatokat nem fogadta el, azok hatályba nem léptek és az Unio-határozmányok továbbfejlesztése csak a Madridban 1890-ben megtartott értekezlet határozményaiában nyert megvalósulást és pedig gyakorlatiasabb irányban. Abból a tapasztalathoz indulva ugyanis ki, hogy mily nehézségekbe ütközik az Unio-főegyezmény határozmányainak megváltoztatása vagy pótlása tekintetében minden Unio-állam részéről megkívánt hozzájárulás megnyerése, azaz a teljes egyöntetűség elérése, a madridi értekezlet azt az újabb felfogást emelte érvényre, hogy az Unio keretén belül az egyes államoknak szűkebb körű szövetekezése is helyt foglalhasson. Ez alapon Madridban az érintetlenül fennmaradt Unio-főegyezmény mellett négy külön egyezmény kötöttetett, a mely egyezmények határozmányai a párisi Unio-főegyezményhez csatlakozott államok közül is csak azokra az államokra bírnak érvénnyel, a melyek ezekhez a külön egyezményekhez külön és kifejezetten hozzájárultak, vagy hozzá fognak járulni. Ezek — az u. n. négy madridi egyezmény — a következők:

I. Az árukon lévő hamis származási megjelölések megakadályozása iránt Brazília, Franciaország, Nagybritannia, Guatemala, Portugália, Spanyolország, Svájc és Tunis között Madridban 1891. évi április hó 14-én kötött megállapodás. Ez a megállapodás 1892. évi július hó 18-én lépett hatályba. (2.) A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt Belgium, Spanyolország, Franciaország, Guatemala, Olaszország, Németalföld, Portugália,

okmányokban foglalt megegyezésekhez való csatlakozása iránt a szükséges intézkedéseket tegye meg.

2. §. A jelzett okmányok szövegei a következők :

(Eredeti francia szöveg.)

I.

Convention internationale pour la protection de la propriété industrielle, conclue entre la Belgique, le Brésil, l'Espagne, la France, le Guatemala, l'Italie, les Pays-Bas, le Portugal, le Salvador, la Serbie et la Suisse à Paris le 20 Mars 1883.

Sa Majesté le roi des Belges, Sa Majesté l'empereur du Brésil, Sa Majesté le roi d'Espagne, le Président de la République Française, le Prési-

Svájcz és Tunis között Madridban 1891. évi április hó 14-én létrejött megállapodás. Ez az egyezmény 1892. évi július hó 15-én lépett hatályba. A nemzetközi iroda 1893. évi január hó 1-én kezdte meg működését. (3) Az ipari tulajdon védelmére Belgium, Brazília, Spanyolország az észak-amerikai Egyesült-Államok, Franciaország, Nagybritannia, Guatemala, Olaszország, Norvégia, Németalföld, Portugália, Svédország, Svájcz és Tunis között fennálló Unio nemzetközi irodája költségeinek fedezésére vonatkozólag Madridban 1891. évi április hó 15-én felvett (egyezmény erejű) jegyzőkönyv. Ez a jegyzőkönyv 1898. évi január hó 1-én lépett hatályba. (4) Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án Párisban kötött nemzetközi egyezmény értelmezésére és alkalmazására vonatkozólag Belgium, Brazília, Franciaország, Guatemala, Olaszország, Németalföld, Norvégia, Portugália, Svédország, Svájcz, Spanyolország és Tunis között 1891. évi április hó 15-én létrejött megállapodás. Ez utóbbi megállapodás azonban még az azt megalkotó államokra nézve sem lépett hatályba, mert az illető államok által való egyhangu megerősítése mindezig nem következett be.

Szüksége merült fel tehát annak, hogy az ebben az egyezményben lefektetett alapelveket njra tárgyalás alá vegyék s ez az indok, de főleg az Unióhoz tartozó államok részéről mindinkább megnyilvánuló amaz óhajítás, hogy az Unióhoz a többi államok, különösen a Németbirodalom, Magyarország és Ausztria részéről való csatlakozás is lehetővé tétessék: indította az Unió-államokat arra, hogy az Unio-főegyezmény határozmányait megfelelő revisio alá vegyék. E célból hivatott egybe a belga kormány által 1897-ben Bruxellesbe a IV. Unio-értekezlet, a melyen 15 Unio-állam és 7 az Unióhoz még nem csatlakozott állam vett részt, az utóbbiak közt Magyarország, Ausztria és a Németbirodalom is. Az ezen értekezleten létrejött megállapodások még további tárgyalásoknak diplomáciai úton való folytatását tették szükségessé, úgy hogy azoknak egyezménybe való foglalása csak három év múlva következhetett be. A bruxellesi konferencia eredménye tehát az 1900. évi december hó 14-én megkötött két bruxellesi pötegyezmény, a melyek közül az egyik az 1883. évi márczius hó 20-iki párisi Unio-főegyezménynek, a másik pedig a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt Madridban 1891. évi április hó 14-én kötött egyezménynek módosítását és kiegészítését tartalmazza. A szabadalmi ügy terén a bruxellesi értekezleten két fontos kérdés nyomult előtérbe és nyert is megoldást, nevezetesen a bejelentésekre nézve az elsőbbségi idő meghosszabbításának, továbbá a szabadalmazott találmányok gyakorlatba vételi kötelezettségének kérdése. Ugyanekkor a védjegyoltalmat illetőleg tisztázást nyert, hogy a védjegyoltalom megtagadásának mily feltételek mellett lehet helye. Az értekezlet további fontos mozzanatát képezte még a tisztességtelen verseny ellen irányuló intézkedéseknek az Unio-egyezmény keretébe való bevonása is.

Az ipari tulajdonjogok kölcsönös nemzetközi védelmét biztosító Uniónak nagy jelentősége abban a jelentékeny haladásban nyilvánul, a melyet az ipari tulajdonjogoknak az Unio által biztosított fejlesztése és fokozott oltalma eredményeképen az Unióhoz csatlakozott államok ipara szembetűnőleg felmutat. A fentebb említett 1873. évi wieni I. nemzetközi szabadalmi congressuson még erős pártja volt az u. n. szabadalomellenes irányzatnak, a mely a találmányok szabadalmazásának jogosultságát in thesi tagadta és a szabadalmi oltalom jogintézményének megszüntetésére törekedett. Az a hatalmas ipari fellendülés azonban, a mely különösen az északamerikai Egyesült-Államokban és a Németbirodalomban az ipari találmányoknak szabadalmi oltalomban való részesítésével kapcsolatban mutatkozott, félreismerhetetlenné tette, hogy a találmányi szabadalmak az iparfejlesztés jelentős tényezőiül kell hogy tekintessenek, minélfogva a szabadalomellenes irányzat bukásának be kellett következnie. Ez pedig egyszersmind annak a mozgalomnak az eredménye, a mely végkifejlődésében a nemzetközi Unio megalakulására vezetett. Az Unio pedig a találmányok és általában az ipari tulajdonjogok oltalmának iparilag és közgazdaságilag egyaránt észlelhető nagy jelentőségét a nemzetközi viszonylatokban is — ma már huszonöt évi fennállásának positiv eredményeivel — igazolta.

Az Unio fennállásának és működésének ily positiv eredménye elsősorban az, hogy ma már alig van a világnak oly állama, a melynek törvényhozása az ipari tulajdonjogok védelméről ne gondoskodott volna, míg az Unio létrejötte előtt az ipari tulajdon oltalmát biztosító törvények oly kulturális tekintetben előrehaladott országokban is hiányoztak, a minők Németalföld és Dánia. Az Unio

dent de la République de Guatémala, Sa Majesté le roi d'Italie, Sa Majesté le roi des Pays-Bas, Sa Majesté le roi de Portugal et des Algarves, le Président de la République de Salvador, Sa Majesté le roi de Serbie et le Conseil fédéral de la Confédération Suisse,

ugyanis egyfelől eleven érintkezési pontokat teremtett az ipari tulajdonjogokat érintő nemzetközi viszonylatokban, előidézte az ipari tulajdon jog tudományos művelését és a joganyagnak lehető teljes kiképzését az internacionális szempontok szerint is és másfelől reáirányította a világ figyelmét azokra a jelentékeny ipari eredményekre, a melyeket az ipari tulajdon védelmét megfelelőleg biztosító törvényekkel bíró országok ez alapon elérni képesek voltak. E mellett az Unio fennállása biztosítja az ipari tulajdon védelmére szolgáló intézmények további egységes fejlesztését, a folytonos és a gyakorlati élet tapasztalatain nyugvó öntudatos haladást. Az Unio-egyezmények ugyanis csakis a leglényegesebb, sarkalatos alaptételeket és az ezeken nyugvó szabályozást tartalmazzák; az egyezményekbe felvett határozmányok pedig évek hosszú során át úgy gyakorlati, mint tudományos téren tett tapasztalatok eredményeként jelentkeznek. Ép ezért az egyezményekben rendelkezéseiben kifejezésre jutó oltalmi alapelvek mintegy általánosan ismert érvényűeknek tekinthetők és így zsinórmértékül is szolgálhatnak bármelyik ország idevágó törvényhozási munkálatainál. Az Unio-határozmányok tehát mintegy előkészítik a különböző államok iparjogvédelmi törvényei közt ma még mutatkozó különbségeknek kiegyenlítését, sőt utat mutatnak e részben.

Az Unio-határozmányok által ilyenek megteremtett egyöntetűség teszi egyuttal lehetővé egyrészt, hogy az Uniohoz tartozó összes államok polgárai a találmányi szabadalmak, minták, védjegyek, kereskedelmi nevek és czégek tekintetében, valamint a hamis származási megjelölések és a tisztességtelen verseny ellenében — a viszonyosság alapján — oltalmat élvezzenek, azaz részükre e tekintetben ugyanazok a jogok vannak biztosítva, mint a melyekre az egyes államok saját törvényei alapján a belföldieknek van igényük, másrészt, hogy az Uniohoz tartozó államok polgárai ezen oltalmat egyszerűbben, olcsóbban, sőt gyorsabb eljárás mellett vehetik tényleg igénybe. Ezt a czélt szolgálja továbbá az Unio központi szerve, az ipari tulajdon védelmére Bernben fennálló nemzetközi iroda, (Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle), a mely a gyári és kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozását eszközli, lehetővé téve a védjegyeknek a hazai államban való előbbséggel a többi unióbeli államokban való oltalmazását. E mellett az iroda az ipari tulajdonjogokra vonatkozó kérdésekben felvilágosítással és tájékozással szolgál és általában fenntartja az egyes Unio-államok közt a folytonos szellemi kapcsolatot, a mely czélra a „La Propriété Industrielle” című havonként megjelenő lapot adja ki. E lap az Unio kötelekében álló államok hatóságait és vállalatait érdeklő közlésekről is gondoskodik. A szellemi kapcsolat állandó fenntartására az Unionnak másik eszköze az időnként tartott nemzetközi konferenciák, a melyen az Uniohoz tartozó államok kiküldöttei egymással közvetlenül érintkezhetnek és a melyek ilyenek alkalmat nyújtanak arra, hogy az egyes államok képviselői a többi államok vonatkozó sajátos viszonyait megismerjék és így birtokál a jussanak annak a tapasztalati joganyagnak, a melyből az ipari tulajdon nemzetközi egységes védelmére szolgáló jogelvek és ezeknek megfelelő határozmányok inductivé levezethetők. Ilyképen a konferenciák az egész joganyag eleven fejlődésének biztosításához jelentékeny mértékben hozzájárulnak. Az Unio életképességének és rendszere czélszerűségének fontos tényezője továbbá az is, hogy lehetővé teszi a kötelekében álló államoknak, hogy az oly ipari tulajdonjogi viszonylatok tekintetében, a melyek nem általános érdekű kérdésekhez kapcsolódnak, hanem az illető országok különös viszonyai szempontjából bírnak csak fontossággal, egymás között szűkebb körű megállapodásokat és külön egyezüléseket létesíthessenek. Az ezen szűkebb körű egyesülések alapját képező megállapodások, jóllehet az Unio alapelveivel és határozányaival ellentétben nem állhatnak, mégis nagy szerepet játszanak az Unio rendelkezések fejlődésében, mert próbaköveivé válnak oly megállapodásoknak, a melyeket, — éppen azért mivel beváltak, — utóbb maga az Unio is szentesít. Mindezek alapján joggal mondható, hogy az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio oly intézmény, a mely a maga elé tűzött czélt — a jellege által megvont természetszerű határok között — lehetőleg tökéletesen valósítja meg és a mellett a valóban reális irányu továbbfejlődése biztosítékot nyújt. Mint nemzetközi intézmény pedig az egyes államoknak az általános érdekű nagy kulturális czélok szolgálatában való szövetkezésének és együttes munkájának, tehát a haladásnak jelentős tényezője. E jelentőség egyre fokozódik abban a mértékben, a mint az ipari tulajdon intézményes szabályozása a világ iparának és kereskedelmének fejlődésére szembetűnőleg mind nagyobb fejlesztő hatást gyakorol.

Magyarországnak az Uniohoz való csatlakozása tehát mint az általános kulturális haladás egyik jelentős tényezőjéhez való szorosabb kapcsolódásunk egy újabb mozzanata is üdvözölhető. Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio kötelekében jelenleg a következő államok állanak:

Amerikai Egyesült Államok, Belgium, Brazília, Dánia (a Ferör-szigetekkel), San-Domingo köztársaság, Franciaország (Algírral és gyarmataival), Japán, Kuba, Mexiko, Nagybritannia az ausztráliai államszövetséggel, Ceylonnal, Újzeeláddal, Trinidadal és Tabagóval, Németalföld (németalföldi Indiával, Surinammal és Curacaoval), Németbirodalom, Norvégia, Olaszország, Portugália (az Azori-szigetekkel és Madeirával), Spanyolország, Svájc, Svédország, Szerbia, Tunis. A San-Domingo köztársaság és Szerbia az 1900. évi december hó 14-én a párisi főegyezmény módosítására vonatkozólag kötött bruxellesi pótegyezményt még nem erősítették meg. Guatémala és Salvador, valamint Ecuador, a mely utóbbi később csatlakozott az Uniohoz, abból kiléptek. A gyári vagy kereskedelmi

également animés du désir d'assurer, d'un commun accord, une complète et efficace protection à l'industrie et au commerce des nationaux de leurs États respectifs et de contribuer à la garantie des droits des inventeurs et de la loyauté des transactions commerciales, ont résolu de

védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt 1891. évi április hó 14-én kötött madridi megállapodáshoz s a vonatkozó bruxellesi pótegyezményhez csatlakoztak s ezen csatlakozás érvényben áll a következő államokra nézve: Belgium, Brazília, Franciaország (és gyarmatai), Kuba, Németalföld (és gyarmatai), Olaszország, Portugália (és gyarmatai), Spanyolország, Svájc, Tunis, Magyarországnak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Uniohoz való csatlakozását a hazai érdekelt körök és hivatott képviselőik az Unio azon nyilvánvaló előnyeinek felismerése alapján, a melyek az Unio kötelékében álló államok iparára és kereskedelmére származtak, már csaknem egy évtizede sürgetik. Ha az Uniohoz való csatlakozásunk ennek daczára mindezideig késett, ennek egyik főokát az képezte, hogy a védjegyek s az ipari minták és mustrák oltalmára vonatkozó törvényhozásunk csak a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyoknak az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal való szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án, Budapesten kötött szerződéssel vált teljesen függetlenné Ausztria ugyanezen tárgyakra vonatkozó törvényhozásától. E részben azokat amaz általános tekinteteken kívül, a melyek Magyarországnak az Uniohoz való csatlakozása mellett a fentiekben már kifejtettek szerint szólnak, a csatlakozás előnyeinek és hátrányainak az Unio-határozmányokban foglalt pozitív rendelkezések szempontjából való mérlegelése is vezette. A csatlakozás előnyei röviden a következőkben foglalhatók össze:

A magyar állampolgárok a találmányi szabadalmak, védjegyek, minták, kereskedelmi nevek és czégek védelme, valamint a tisztességtelen verseny ellen való oltalom tekintetében az összes Unio-államokban ugyanazokat a jogokat fogják élvezni, mint az illető államok saját alattvalói. Egyfelől tehát az oltalom köre nyer testületileg kiterjesztést, másfelől pedig, különösen a kereskedelmi nevek és czégek tekintetében az eddig számos államban hiányzó oltalom ezentul biztosítva lesz, nemkülönben a tisztességtelen verseny ellen való oltalom, a mely eddig némely velünk szerződő állammal csak az anyagi jogszabályok azonosságán alapuló viszonyosság esetén érvényesült, a csatlakozás következtében minden további feltétel nélkül érvényesül. A találmányi szabadalmakat megillető egy évi elsőbbségi jog lehetővé teszi, hogy a találmány gyakorlati értékére nézve még a külföldön való bejelentés megtétele előtt kipróbáltassék és így esetleg hiábavaló pénzáldozatok is elkerülhetők legyenek. Oly államokban is, a melyekben a szabadalmazott találmány gyakorlatbavételére nézve három évnél rövidebb határidő van megállapítva, e határidő három évre kiterjesztést nyer, valamint azok az államok is, a melyek a gyakorlatba nem vétel igazolását különben el nem fogadták, ezt az álláspontjukat az unioheli feltalálóval szemben elejteni kénytelenek. Az egy és ugyanazon találmányra több különböző országban megszerzett szabadalmaknak egymástól független fennállása az Unio-államok részéről el lévén kifejezetten ismerve, a magyar szabadalom sorsa az ugyanarra a találmányra nyert külföldi szabadalom sorsától teljesen független. A csatlakozás után magyar árukkal szemben nem fog érvényesülhetni egyes külföldi államoknak (Franciaországnak) a kiviteli kereskedelemre súlyosan nehezítő ama törvényi rendelkezése, a mely szerint a szabadalom-tulajdonos által a szabadalmával azonos tárgyú árunak más államból való bevitele a szabadalmat megszünteti. Az ipari mintákra vonatkozó négyhónapi külföldi elsőbbség viszont a mintatulajdonosnak biztosít jelentékeny előnyt.

Az Unio-államokban a külföldi védjegyek elsőbbsége ugyancsak négy hónapon belül érvényesíthető. A védjegyek nemzetközi belajstromoztatásának ugy az eljárás egyszerűségében és gyorsaságában, mint olcsóságában jelentkező előnyei kiváló gyakorlati értékűek. A védjegybitorlás ellen az Unio-államok — az által, hogy a bitorolt védjegyvel ellátott áruk lefoglalhatóságát is kölcsönösen elismerték, — teljes oltalmat biztosítanak. A belföldön oltalomban részesülő védjegynek egyszersmind a többi Unio-államban való oltalma pedig az esetben is helyt foglalhatván, ha a védjegy alakjában tekintetben a külföldi állam törvényeinek nem is felel meg: ez által a védjegyek külföldi belajstromozásának jogalapja — az Unio körén belül — jelentékenyen bővül. A magyar származású helyneveknek hamis kereskedelmi névvel kapcsolatban való használata miatt az ily megjelöléssel ellátott áruk az Unio-államokban lefoglalhatók lesznek, hasonlóan mint a magyar védjegyekkel vagy kereskedelmi nevekkélt jogtalanul ellátott áruk. A szabadalmi, minta- és védjegyoltalom alatt álló áruk, a melyek hivatalosan rendezett kiállításokon állíttatnak ki, az Unio-államokban időleges oltalomban részesülnek. Végül a berni nemzetközi irodától iparjogvédelmi hatóságaink és csekély díj ellenében az érdekeltég az ipari tulajdonjogokra vonatkozó minden kérdésben hiteles és kimerítő tájékozást és értesítést nyerhetnek. Mindezekkel az előnyökkel szemben a csatlakozás hátrányaiként legfeljebb a következőket lehetne felhozni:

Valamely találmányi szabadalomnak, védjegynek vagy mintának a magyar korona országai területén való bejelentése, illetve letétele egy másik, az Unio valamelyik államában előbb történt bejelentés, illetve letétel esetében találmányoknál egy évig, védjegyeknél és mintáknál négy hónapig függőben fog tartatni, úgy, hogy az érdekelt az említett idő elteltéig bizonytalanságban lesz annak sorsa iránt. Meg kell adni az oltalmat esetleg még oly védjegyeknek is, a melyek alakjuk szempontjából saját védjegy törvényeinknek nem felelnek meg, úgy hogy valamely külföldön lajstromozott védjegy nálunk kedvezőbb elbánásban részesül, mint egy ahhoz hasonló védjegyre vonatkozó belföldi bejelentés. A nemzetközileg lajstromozott védjegyek a nálunk megszabott 10 évi oltalmi idő lejártá után is a

conclure une convention à cet effet et ont nommé pour leurs plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :

M. Le Baron Beyens, Grand-Officier de son Ordre royal de Léopold.

nemzetközi oltalomra nézve megszabott 20 év tartamán át oltalomban részesülnek és így esik annak lehetősége, hogy a védjegytörvényeink értelmében 10 év lejártával eszközendő megújításért újabb lajstromozási díj legyen szedhető; a nemzetközileg lajstromozott külföldi védjegyek tehát e tekintetben kedvezőbb helyzetben vannak, mint azok, a melyek közvetlenül nálunk lajstromoztatnak be. Végül a fejlettebb iparral és kereskedelemmel bíró államokkal szemben az a hátrányunkra eső aránytalanság mutatkozik, hogy a szabadalmak, minták és védjegyek tekintetében a külföldiek előreláthatólag sűrűbben fogják az oltalmat nálunk igénybe venni, mint a mi iparosaink és kereskedőink a külföldön, a mely aránytalanság különösen az elsőbbség tekintetében lép előtérbe, a mihez még azoknak a védjegy-lajstromozási díjaknak elvesztése is járul, a melyeket jelenleg az egyenesen itt letett külföldi védjegyek után szedhetnénk. Minthogy azonban az Uniohó való csatlakozásunk a fentiekben már kifejtettek szerint iparunk és kereskedelmünk szélesebb alapokon való továbbfejlődésének lényeges előfeltételeit biztosítja: a jelzett hátrány is remélhetőleg mindinkább el fog enyészni. Az előadottak alapján kétségtelenül megállapítható tehát, hogy az Uniohó való csatlakozás előnyei az azzal járó némely hátrányokkal szemben túlnyomóak.

Az említett szerződés megkötésével tisztázást nyervén a helyzet: a magyar kormány Magyarországnak az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Uniohó való csatlakozása mellett döntött, sőt czélszerűnek találta. — a mint ezt már a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyoknak az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal való szabályozására vonatkozó, fentidézett szerződés beczikkelyezéséről szóló törvényjavaslatom indokolásában is jeleztem. — hogy már az említett szerződés aláírása alkalmával megállapodásra jusson az osztrák kormánnyal az iránt, hogy 1909. évi január hó 1-ig mindkét állam külön-külön és önállóan hozzá fog járulni az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio következő egyezményeihez, nevezetesen: 1.) az ipari tulajdon védelme tárgyában Párisban 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezményhez, annak zárjegyzőkönyvével együtt; 2.) az 1891. évi április hó 14-én a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása tárgyában Madridban kötött egyezményhez, annak zárjegyzőkönyvével együtt; 3.) az 1891. évi április hó 15-én az ipari tulajdonjogok védelmére alakult Unio nemzetközi irodájának költségeihez való hozzájárulás tárgyában Madridban kötött egyezményhez; 4.) az 1900. évi december hó 14-én Bruxellesben kelt és az 1883. évi márczius hó 20-iki nemzetközi szerződés módosítását tartalmazó pótegyezményhez; 5.) az 1900. évi december hó 14-én a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozására vonatkozólag 1891. évi április hó 14-én kötött egyezményhez Bruxellesben megállapított pótokmányhoz. Végül van szerezsém jelezni, hogy Magyarországnak és Ausztriának a fentebb elsorolt egyezményekhez való hozzájárulásával az egyezményeknek hatálya a fennálló törvényes rendelkezések értelmében (1879. évi LII. t. cz. és az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyok szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án kötött és az 1908. évi XII. t. cz. beiktatott szerződés XXXIII. cikke Bosznia és Hercegovinára is kiterjesztést nyer. (1908 nov. 26-án.)

1. Az egyezmények általános természetű határozmányaihoz.

A 2. cikk, valamint a zárjegyzőkönyv 3. pontja a viszonyosságot állapítja meg, a mennyiben e rendelkezés szerint a tulajdányi szabadalmak, minták, védjegyek és kereskedelmi nevek tekintetében minden Unio-államban a többi Unio-államok polgárai ugyanazokat a jogokat élvezik, mint az állam saját polgárai, feltéve, hogy megfelelnek azoknak a feltételeknek, a melyeket a hazai törvények a belföldiekre nézve előírnak. Az Unio ezen határozmánya teljesen összhangban van szabadalmi törvényünk rendelkezésével, a mely szerint a szabadalmak engedélyezésénél belföldiek és a külállamok honosai közt különbség nem tétetik. Ezen az elvi állásponton nem ejt csorbát szabadalmi törvényünk 15-ik §-ának azon rendelkezése sem, hogy az, a kinek belföldön rendelkezéshelye nincsen, szabadalmat csak akkor nyerhet és az ebből eredő jogokat csak akkor érvényesítheti, ha hitelesített és a szabadalmi hivatalhoz bemutatott különös meghatalmazással ellátott, belföldön lakó képviselőt nevezett. A fenti alapelv a védjegyek és üzleti elnevezések tekintetében jelenlegi jogállapotunk szintén érvényesült, mert védjegytörvényünk (1890: II. t. cz.) 32. §-a szerint külföldi vállalatok védjegyeinek, valamint a nevek, czégek, címerek vagy más vállalati megjelölések védelmére nézve az illető államokkal kötött államszerződések, illetőleg egyezmények irányadók, ezek pedig különben máris a viszonyosság elvét biztosítják. Szintugy a mintaoltalmat is biztosítják az érvényben levő államszerződéseink a külföldiek részére. Az Uniohó való csatlakozás által jelentékenyen emelkedik azoknak az államoknak a száma, a melyekkel a védjegyek, czégek és minták kölcsönös oltalma a fentiek értelmében biztosítást nyer és így e tekintetben a csatlakozás nagy gyakorlati értékkel és jelentőséggel bír. A fentebb mondottaknál fogva tehát az Unio-egyezmény 2. cikkében foglalt rendelkezések a törvényeinkben és államszerződéseinkben már érvényesülő alapelvekkel teljesen összhangban állanak.

A 3. cikkben a honosság alapján elnyerhető oltalom (2. cikk) kibővítést nyer az által, hogy a területiális elv is érvényesül, a mennyiben a szerződéses államok honosaival egyenlő elbánásban részesülnek az Uniohó nem tartozó államok ama polgárai is, a kik az Unio kötelékében álló államok

Grand Officier de la Légion d'honneur, etc., et son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris :

Sa Majesté l'Empereur du Brésil :

M. Jules Constant Comte de Villeneuve, Membre du Conseil de Sa

egyikének területén lakóhelylyel vagy ipari vagy kereskedelmi teleppel bírnak. Ez az elv is megfelel érvényben álló jogunknak és általában az ipari tulajdonjogok természetének. Az oltalomnak ez a territorialis vonatkozása kiterjesztése a párisi főegyezmény 3. cikkében nem nyert elég szabatos meghatározást, a mennyiben annak alapján nem volt kizárva az, hogy az Unióhoz nem tartozó államok polgárai szinleges letelepedés által is igénybe vehessék az említett cikkben biztosított jogokat. A bruxellesi conferentián tehát e cikk megfelelő módosítást nyert, a mennyiben az 1900. évi deczember 14-iki pótegyezmény 3. cikke már megkívánja, hogy az illető tényleges és valóságos ipari vagy kereskedelmi teleppel bírjon. Hangsúlyozni kívánom e helyütt, hogy az ipari tulajdonjogaik oltalmára igényjogosultak körének illetén kiterjesztése, viszonyosság lévén biztosítva e részben, iparunk és kereskedelmünk külföldön való térfoglalhatása szempontjából nagy jelentőséggel bír.

A 12. cikk elrendeli, hogy az ipari tulajdonjogok védelmére és a bejelentések eszközzésére külön központi hivatal rendezendő be. E központi hivatal szerepét nálunk a m. kir. szabadalmi hivatal fogja betölteni, a mint hogy a találmányi szabadalmak ügyeinek ellátása mellett ott vezettetnek a központi védjegy- és minta-lajstromok is. A szabadalmi hivatalok végzik e szolgálatot más államokban is. A zárjegyzőkönyv 3. pontja szerint megkívánt időszaki, hivatalos lap szerepét pedig a havonként kétszer megjelenő «Szabadalmi Közlöny» és a «Központi Védjegy-Értesítő» fogja betölteni.

A 13. cikk a nemzetközi iroda szervezését és vezetését a svájci kormányra ruházza. Ezt az irodát Bernben állították fel; működését 1883-ben kezdette meg a La Propriété Industrielle. Organe mensuel du Bureau International de l'Union pour la protection de la propriété industrielle című folyóirat kiadásával. Ez az iroda össze van kapcsolva az írói és művészi tulajdonjog védelmére alakult nemzetközi irodával. Az egy-egy titkár közvetlen vezetése alatt álló két iroda egy és ugyanazon igazgatónak van alárendelve. Az iroda az Unió-államok hozzájárulásával tartatik fenn. Eleinte az Unió-államok mindegyike 2000 frankkal járult a költségekhez. Mivel azonban a 32,000 frankot kitevő összegből az Unió-iroda költségei fedezhetők nem voltak, utóbb a zárjegyzőkönyv 6. pontját az 1891. évi április 13-én megállapított madridi jegyzőkönyvvel módosították és pedig olyképen, hogy az Unió költségeit az ahhoz tartozó államok továbbra is közösen viselik ugyan, de e költségek évenként 60,000 franknyi összegen felül nem emelkedhetnek. A zárjegyzőkönyv 7. pontja értelmében 6 osztályba sorozott Unió-államok hozzájárulása az osztályok szerint különböző számegységek arányában történik. Miután Magyarország hatalmi állásunknál fogva ép úgy mint Ausztria a hivatalfentartó államok első osztályába fog lépni, a nemzetközi iroda költségeihez való hozzájárulásunk e kules szerint abban az esetben is, ha a bevételek által nem fedezett kiadások a 60,000 franknyi maximumot elérnék is, legfeljebb évi 4250 frankra rughatna.

Az egyezmény 14. cikke az Unió határozmányainak megfelelő továbbképzése érdekében megállapítja, hogy azok időnként revízió alá vétessenek és hogy e célból időnkint nemzetközi értekezletek tartassanak. Ilykép az Unió-határozmányoknak a gyakorlati életben megnyilatkozó szükséggel lépést tartó összhangzatos fejlődése biztosítva van.

A 15. cikk megengedi, hogy az Unió egyes államai egymás között külön is köthessenek egyezményeket, a melyek az Unió határozmányain tul is terjedhetnek ugyan, de azokkal ellentétben nem állhatnak. Ilyenek a védjegyek nemzetközi lajstromozására vonatkozólag Madridban 1891-ben létesült szűkebbkörű nemzetközi megállapodás, valamint az ipari tulajdonjogok hatályosabb oltalma iránt két-két Unió-állam között kötött egyezmények. Itt megjegyzem, hogy oly szerződések, illetve egyezmények, a melyek egyes az Unióhoz tartozó államokkal Magyarország részéről már eddig kötettek, az Unióhoz való csatlakozásunk után csak abban a részükben maradtak változatlanul érvényben, a melyek az Unió-egyezményekben foglalt határozmányoknál kedvezőbb nem Unió-ellenes határozmányokat tartalmaznak, egyebekben pedig az egymáshoz való viszonyban is az Unió-egyezmények határozmányai nyernek alkalmazást, ha azok kedvezőbbek a korábban létrejött külön megállapodásoknál. Megjegyzem továbbá, hogy a találmányi szabadalmak, minták és védjegy kölcsönös oltalmára nézve úgy Ausztriával, mint a Németbirodalommal fennálló megegyezéseink az Unióhoz való csatlakozás szempontjából megfelelően kiegészítették, illetve módosítottak, s a vonatkozó pótszerződés, illetve egyezmény becikkelyezéséről szóló törvényjavaslatokat oly időpontban fogom már legközelebb az országgyűléshez benyújtani, hogy azok akkorára, a midőn Magyarországnak az Unióhoz való csatlakozása joghatályossá vált, szintén törvényerőre emelkedhessenek.

2. A találmányi szabadalmak oltalmára vonatkozó határozmányok.

Az Unió-főegyezmény 4. cikke megállapítja, hogy az Unió-államok egyikében eszközölt találmányi bejelentésre vonatkozólag megszerzett elsőbbség a találmánynak a többi Unió-államokban — bizonyos határidőn belül — eszközölt bejelentésére is kiterjed. A szabadalom elsőbbsége általában attól az időponttól veszi kezdetét, a midőn a találmány szabadalom elnyerése végett bejelentetik. Az elsőbbségi időpont nagy fontossággal bír, mert az ez időpont előtt beállott körülmények befolyással lehetnek a bejelentésre s ennek további hatályára. Az elismert elsőbbségnek jelentősége ugyanis nemcsak abban áll, hogy a szabadalom megadásánál az elsőbbséggel bíró találmányi bejelentés megelőzi másnak

Majesté, son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges, Commandeur de l'Ordre du Christ, Officier de son Ordre de la Rose, Chevalier de la Légion d'honneur, etc. ;

ugyanazon találmányra vonatkozó bejelentését, hanem a netán bekövetkező újdonságrontó körülmények elbírálásánál is döntő befolyással bír. A szóban levő 4. cikk tehát azt az előnyt biztosítja, hogy az egyik Unio-államban eszközölt találmányi bejelentés oly hatálylyal ruháztatik fel, hogy az ott elnyert elsőbbséget az illető bejelentő a találmánynak utóbb — egy évi határidőn belül — eszközölt bejelentése esetén a többi Unio-államban is élvezi, vagyis, hogy a találmányi prioritás az Unio-államok egyikében eszközölt első bejelentés időpontja szerint ítélendő meg a többi államban is. Ha tehát a többi államokban ugyanez a találmány mások által bejelentetik is, ezek a bejelentések amannak mögötte állanak és ha az első bejelentés időpontja után a többi államokban újdonságrontó tények merülnek is fel, ezek az illető találmány újdonságának elbírálásánál tekintetbe nem jöhetnek. Mindez természetesen csak akkor érvényesül, ha a bejelentés a másik Unio-államban az előírt határidőn belül megtörténik és csak azokra az uniobeli államokra vonatkozik, a melyekben a találmány e határidőn belül utólag bejelentetik. Ezt az elsőbbségi határidőt, a melyet a párisi Unio-alapegyezmény 6 hónapban állapított meg, a bruxellesi pótegyezmény 12 hónapra terjesztette ki. A határidő ily kiterjesztése nagy előnyökkel jár. A feltaláló ugyanis találmányának értékét a rendelkezésére álló egy évi idő alatt kitapasztalhatja és találmányát más államokban csak akkor jelenti be, ha e tapasztalatai kedvezők. A szabadalom kieszközlésére a hat hónap ugyanis tényleg nagyon rövidnek bizonyult; áll ez különösen oly államokra nézve, a melyekben felülvizsgálati rendszer van (Németország, Ausztria), mert az újdonság kérdésének vizsgálatára a hat hónapi idő nem elegendő. De nem mutatkozott e határidő elegendőnek még az oly államokra nézve sem, a melyekben a gyorsabb lefolyású felszólamlási rendszer áll fenn, mert ez utóbbi mellett sem fejeződik be az eljárás rendszerint ennyi idő alatt. Az elsőbbségi határidő kiterjesztésével most már egy teljes évi idő áll hátrányosabb helyzetbe jutásának kockáztatása nélkül az első bejelentéstől számítva a bejelentőnek rendelkezésére a végből, hogy a találmányát más államokban is bejelentse, egyszersmind pedig lehetővé válik, hogy a külföldi államokban való bejelentésekkel felmerülő költségek észszerűen megoszthatók, sőt az esetben, ha a rendelkezésre álló egy év alatt a találmánynak valamely külföldi államban való bejelentése a tapasztalat szerint érdemesnek nem mutatkozik, egészen megtagaríthatók is legyenek. Másfelől tagadhatatlan, hogy az elsőbbségi határidő kiterjesztése azzal a hátránnyal jár, hogy a feltaláló hosszabb ideig marad bizonytalanságban az iránt, vajjon bejelentését nem fogja-e lerontani az Unio-államok valamelyikében előzőleg tett hasonló találmányi bejelentés, de ez a körülmény a fentebb felsorolt előnyökkel szemben nem bírhat döntő jelentőséggel. Idevonatkozólag megjegyezni kívánom, hogy a jelen törvényjavaslat 3. §-ában indokoltnak mutatkozott oly rendelkezést felvenni, a mely szerint az uniobeli külföldi államok polgárai a külföldön már eszközölt találmányi bejelentés alapján megillető elsőbbségi jogot az érdekelteknek a találmány itten való bejelentése alkalmával kifejezetten igénybe kell venniök. Ez a rendelkezés a hazai találmányi bejelentések érdekében ellensúlyozza a külföldiek részére az Unio által biztosított előnyöket azon mértékig, mely az ipari tulajdon nemzetközi oltalmának természetes határát is képezi. Szintúgy a teljes világosság kedvéért és a hazai feltalálók egyenlő elbánásban való részesítését biztosítandó, ugyancsak az idézett szakasz kimondja, hogy a szóban levő elsőbbségi jogokat belföldiek külföldön eszközölt bejelentés alapján belföldön nem vehetik igénybe.

A 4. b) cikk, a mely a párisi főegyezménybe a bruxellesi pótegyezmény által iktatott be, az egy és ugyanazon találmányra más-más országokban megszerzett szabadalmaknak egymástól független voltát mondja ki. Ez felel meg ugyanis egyedül a szabadalom jogi természetének és azon gyakorlati szempontnak is, mely ahhoz fűződik, hogy a feltalálónak módjában álljon szabadalmát minden országban, a hol ilyet szerzett, csakis addig fenntartani, a míg ahhoz neki ott közvetlen anyagi érdeke fűződik.

Az 1893. évi XXXVII. t.-cz. megalkotása előtt nem érvényesült ez az elv Magyarországon, a mennyiben a régebben fennállott szabadalomügyi szabályok az oly szabadalmakra (privilegiumokra) nézve, a melyek már külföldön szabadalmazott valamely találmányra engedélyeztettek, a belföldi szabadalom érvényét függővé tették a külföldi szabadalom fennállásától, — az 1893. évi XLI. t.-czikk 1. §-ának 4-ik pontja pedig a Magyarországon ausztriai elsőbbséggel engedélyezett szabadalmakra nézve az e részben megállapított viszonyosságnak megfelelően kimondotta, hogy azok tartamuk tekintetében az ausztriai szabadalom tartamára vannak korlátozva. A jelenlegi szabadalmi törvényünk azonban a régebbi szabályokban foglalt ez elvet elejtette, minél fogva törvényünk teljes összhangzásban van az Unio említett határozmányával. Ha szabadalmi törvényünk elvi álláspontjával szemben az Ő Felsége uralkodása alatt álló többi országokkal a kölcsönös kereskedelmi és forgalmi viszonyok szabályozása iránt 1907. évi október hó 8-án kötött szerződésben a két állam egymásközi forgalmában ismét az 1893. évi XLI. t.-cz. fentismertetett elve érvényesült s ha ehhez képest az idézett szerződés XVI. cikkének 4. pontja értelmében azok a szabadalmak, a melyek Magyarországon ausztriai elsőbbséggel vannak bejelentve és engedélyezve, tartamuk tekintetében az ausztriai szabadalom tartamára vannak jelenleg is korlátozva: így ez tisztán a két állam viszonyában fennforgó különleges közgazdasági mozzanatokra vezetendő vissza. Ilyképen egyfelől a korábbi szabadalmi szabályok alapján engedélyezett még fennálló szabadalmak, másfelől az ausztriai elsőbbséggel engedélyezett szabadalmak érvényességi időtartama tekintetében ez idő szerint is korlátozás áll fenn nálunk. Az Unio-egyezmény 4. b) cikkének rendelkezésénél fogva azonban ez a korlátozás

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

S. Exc. M. le Duc de Fernau-Nunez, de Montellano et del Arco, Comte de Cervellon, Marquis de Almonacir, Grand d'Espagne de 1-re classe, Chevalier de l'Ordre insigne de la Toison d'or, Grand-Croix de

az Unióhoz való csatlakozás időpontjában megszűnik és az illető szabadalmak tartama a rendes 15 évi érvényességi időtartam szerint igazodik. E kérdés egyébiránt az említett szerződés XVI. és XVII. cikkének megfelelő kiegészítése iránt létrejött s fentebb már megemlített pótszerződésben, illetve annak törvénybe cikkkélezésével a határozmány szerződéses jellegének megfelelő kifejezett rendezést is nyer. Idevonatkozólag reá kell mutatnom arra, hogy az 1907. évi október 8-iki szerződés XVI. cikkének 4. pontjában foglalt s az Unio-határozmányokkal ellentétben álló rendelkezésnek — az Unio kötelékében állásunk tartamára való — hatályon kívül helyezésével szemben bőséges ellenértéket képez az Uniohoz csatlakozásunk által megszerzett az az előny, a mely a találmányok részére az összes Unio-államokban biztosított elsőbbségi jogban nyer kifejezést. Mihelyt azonban az Unióból kilépnénk, akkor újból hatályossá válnak az 1907. évi október 8-iki szerződésben az Uniohoz való csatlakozás által hatályukban ideiglenesen felfüggesztett ama rendelkezései, a melyek akkor, a midőn feltalálónk az Unio által biztosított előnyöket már nem élvezik, az 1907. évi október hó 8-án kötött szerződés által megteremtett közgazdasági helyzetben a magyar feltalálóknak s a még kevésbé fejlett magyar iparnak inkább kedveznek.

Az Unio-egyezmény 5. cikke a találmány gyakorlatba vételének kötelezettségére vonatkozik (1. az Unio-egyezmény 5. cikkét, valamint a vonatkozó bruxellesi pótegyezmény 2. cikkét, a melylyel az 1883. évi márczius hó 20-án kelt nemzetközi egyezményhez tartozó zárjegyzőkönyv egy újabb 3/b) ponttal egészítettetett ki). Jelenleg a legtöbb államban a gyakorlatbavételi kényszer fennáll és a fejlődés általában e rendszer megerősödése irányában halad. Legmesszebb megy e tekintetben Franciaország, a hol a fennálló törvényes rendelkezés értelmében a megadott szabadalom-már abban az esetben is megvonatik, ha a szabadalom tulajdonosa oly külföldön készített tárgyat, a mely az ő szabadalmazott találmányának tárgyához hasonló, Franciaországba bevisz. Az Unio egyezmény 5. cikke a gyakorlatbavételi kényszer intézményét fenntartotta, de egyszersmind az Uniohoz tartozó államokra nézve a francia törvény most említett szigorú rendelkezését hatálytalanította, úgy hogy az Unio-államok Franciaországgal való forgalmukban e bénító és terhes határozmány által többé kötve nincsenek. A bruxellesi egyezmény a zárjegyzőkönyv ujonnan megállapított 3/b) pontjában foglalt rendelkezés által a gyakorlatbavételi kényszert még jobban enyhítette, a mennyiben kimondotta, hogy valamely szabadalom a gyakorlatba vétel hiánya miatt egy országban sem vonható vissza, ha a találmánynak az illető országban történt bejelentésétől még legalább három év nem telt el, de ekkor is csak az esetben, ha a szabadalom tulajdonosa a gyakorlatba vétel elmulasztását igazolni nem tudja. E határidő megállapítása és az igazolás lehetőségének statuálása a gyakorlatbavételi kényszerrel szemben lényeges könnyítést jelent. Az 1895. évi XXXVII. t.-cikkben foglalt szabadalmi törvényünknek a gyakorlatbavételt szabályozó rendelkezéseivel az Unio-egyezmények most ismertetett határozmányai teljes összhangban állanak, kivéve az idézett törvénycikk 20. §-ának 1. pontja 3. bekezdésében foglalt ama rendelkezést, a mely bizonyos körülmények között a szabadalom megvonását a gyakorlatba nem vétel miatt három évi határidőn belül is lehetővé teszi. Szabadalmi törvényünknek most idézett határozmánya tehát az Uniohoz tartozó államok kötelékébe tartozó azon szabadalom-tulajdonosokkal szemben, a kik nálunk nyertek szabadalmat, alkalmazást nem nyerhet. Viszont lehetővé válik az idézett törvényszakasznak olyatén módosítása, — a mint ez a jelen törvényjavaslat 4. §-ában tervezve is van, — hogy az esetben, ha valamely szabadalomnak megvonása a három évi határidő eltelte után, a találmány gyakorlatba nem vétele miatt következik be, az eddig előírva volt megintés mellőztessék. Ezt a szigorítást indokoltá teszi az a körülmény, hogy nálunk a gyakorlatba vételre rendelkezésre álló három évi határidő a szabadalom engedélyezésének kihirdetése napjától számít, míg számos külföldi államban és az Unio-egyezmény szóban levő zárjegyzőkönyvi határozmánya értelmében is e határidő a találmányi bejelentés napjától számítatik, úgy hogy a külföldi Unio-államok polgárai ez által már amugy is előnyben részesülnek, mert ez az eltérés a határidő-számításban reájuk nézve legtöbb esetben körülbelül egy félévtől egészen egy évig terjedő időnyereséget jelent.

A 11. cikk a szabadalmazható találmányok részére az Unio-államok bármelyikének területén rendezett hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon az illető államok törvényeinek megfelelő időleges oltalmat biztosít. Magyarországon ilyen oltalmat biztosító rendelkezés ez idő szerint még hiányzik; eddigelé nálunk csak esetről-esetre, egy-egy kiállítás alkalmából biztosított az időleges oltalom. Gondoskodni fogok azonban, hogy az új szabadalmi törvénybe, melynek előadói tervezete már legközelebb a nyilvánosság elő fog kerülni, e részben megfelelő általános érvényű rendelkezés vétessék fel.

3. Az ipari minták oltalmára vonatkozó határozmányokhoz.

A 4. cikk biztosítja az elsőbbséget az Unio valamennyi államában a szabályszerűen letett ipari mustrák vagy minták részére is olyképen, hogy valamely mustrának vagy mintának bármelyik Unio-államban, az ottani törvényes feltételek betartása mellett eszközölt letétele, ha e letétel az első letétel időpontjától számítandó négy hónapon belül történik, a letévőnek elsőbbséget biztosít az ugyane mustrának vagy mintának bárki más által eszközölt letételével szemben, továbbá, hogy az emli-

l'Ordre de Charles III, Chevalier de Calatrava, Grand-Croix de la Légion d'honneur, etc.; Sénateur du Royaume, son Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Paris;

Le Président de la République Française:

M. Paul Challemel-Lacour, Sénateur, Ministre de Affaires étrangères:

M. Ch. Hérison, Député, Ministre du Commerce;

tett első letétel időpontja után netán bekövetkező újdonságrontó tények hatálya nem érvényesülhet.

A 11. cikk az Unio-államok területén rendezett hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon közszemlére kitett ipari mustrákat vagy mintákat is időleges oltalomban részesíti. E tekintetben megfelelő rendelkezések hazai jogunkban még hiányzanak ugyan, de a mintaoltalmi jog küszöbön álló törvényes reformja keretében szándékozom idevonatkozólag is gondoskodni.

Mint hogy az 5. cikk határozmányai a mustrákra és mintákra ki nem terjednek, az utóbbiak jogi oltalma és azok lajstromozása tárgyában 1907. évi december hó 31-én kiadott és nálunk a mintaoltalom jelenleg érvényben álló szabályozását magában foglaló 107,709. sz. kereskedelemügyi minis-teri rendelet 29. §-ának a) és b) pontjaiban foglalt s a minta egy éven belül való gyakorlatba-vételének kötelezettségét, valamint a letett mintával ellátott iparcikk külföldről való behozatala tekintetében a letesőre nézve tilalmat megállapító rendelkezések változatlanul hatályban maradnak. kivéve természetesen azokat az államokat, a melyekkel e részben eltérő szerződéses megállapodások vannak érvényben.

4. A védjegyek és kereskedelmi nevek (cégek) oltalmára vonatkozó határozmányokhoz.

A) A bruxellesi pótegyezménytől módosított párisi főegyezmény határozmányai.

A fentebb már ismertetett 4. cikk az Unio-államok egyikében letett védjegyek tekintetében az elsőbbséget a többi Unio-államokban hasonlóan biztosítja, mint a találmányi bejelentésekre nézve. Az elsőbbségi jogra vonatkozó határidőt, a melyen belül t. i. az elsőbbség a többi államban is érvényesíthető, a párisi főegyezmény eredetileg három hónapban állapította meg, a bruxellesi pótegyezmény azonban e határidőt négy hónapra terjesztette ki. Szemben a találmányoknál megszabott egy évi határidővel, e négy hónap a védjegyeknél teljesen elegendőnek mutatkozik, mert a védjegybe-lajstromozás előfeltételei sokkal egyszerűbbek. A védjegy jogosultság szempontjából a jelzett elsőbbségi jog azt az előnyt biztosítja, hogy a védjegy letesőjének a származási országban történt letételétől számított négy hónapon belül elsőbbsége van minden a többi Unio-államban — az általa eszközölt letétel napja után — ugyan arra az árunemre vonatkozólag letett oly védjegygyel szemben, a mely az ő részéről letett védjegygyel azonos vagy ahhoz meglevesztő módon hasonlít.

Az Unio-egyezmény 6. cikke és a zárjegyzőkönyv 4-ik pontja azt az alaptételt állítja fel, hogy a származási országban oltalmazott védjegy az Unio államaiban formai okokból az oltalomból ki nem zárható, kivéve ama védjegyeket, a melyek a jó erkölcsökhöz vagy a közrendhez ütköznek. A zárjegyzőkönyv ez utóbbi határozmány alá vonja a közhatósági czimereknek és kitüntetési jelvényeknek védjegyekben való használatát is. Ez a határozmány azonban mindegyik állam saját belső törvényei szerint érvényesül, vagyis a közhatósági czimereket vagy kitüntetési jelvényeket tartalmazó védjegyek az oltalomból való kizárása csak az esetben foglal helyet, ha az illető állam törvényes rendelkezései szerint tiltva van a közhatósági czimerek vagy kitüntetési jelvények általában való vagy legalább jogtalan használata. Ugyanaz az elv, a mely szerint a védjegy formai okokból, vagyis azok az alkatrészek, jelek szempontjából, a melyekből össze van téve, a külföldi államokban való lajstromozás alkalmával vizsgálat tárgyává nem tehető, eddigi nemzetközi szerződéseinkben is megtalálható. Tekintettel az Unio-egyezményeknek azon említett rendelkezésére, a mely a czimereknek védjegyekben való használatát az egyes államok belső törvényhozásában érvényesülő elvektől teszi függővé: az Unio-államok egymás között kötött külön egyezményei vannak arra hivatva, hogy az egyik államban lajstromozott, czimert tartalmazó védjegyeknek a másik államban is igényelhető oltalmát biztosítsák. Ily irányban történt gondoskodás a Németbirodalommal kötött iparjogvédelmi egyezményünkben is.

Habár a védjegy formai okokból való vizsgálatának az Unio-határozmányok értelmében — rendszerint, illetőleg a jó erkölcsökhöz és a közrendhez való ütközés, valamint a közhatósági czimerek és kitüntetési jelvények tekintetében statuált kivétellel, — a külföldi államban való lajstromozásnál helye nincsen: az Unio-határozmányok még sem zárják ki azt, hogy a védjegy vizsgálat tárgyát ne képezhesse oly szempontból, vajjon az tartalmánál vagy az annak tulajdonítható értelemnél fogva nem zárandó-e ki az oltalomból, így például, vajjon nem tekintendő-e szabadjegynek, nem involvál-e hamis származási megjelölést, vagy nem pusztán csak egy bizonyos árunemnek megjelölése (minőségjelző)-e? Származási országnak az tekintendő, a melyben a bejelentőnek főtelepe van, ha pedig a főtelep nem az Unio-államok valamelyikében van, úgy az az ország, a melyben a bejelentő állampolgársággal bír. E rendelkezés lehetővé teszi, hogy magyar állampolgároknak oly vállalatai is részesüljenek védjegyeik tekintetében az Unio oltalmában, a melyek külföldön, nevezetesen konzuli bírás-kodás alá tartozó területen fekszenek.

M. Charles Jagerschmidt, Ministre plénipotentiaire de 1re classe, Officier de l'Ordre national de la Légion d'honneur, etc. ;

Le Président de la République de Guatémala :

M. Crisanto Medina, Officier de la Légion d'honneur, etc. ; son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris ;

Sa Majesté le Roi d'Italie :

M. Constantin Ressmann, Commandeur de ses Ordres des Saints Maurice et Lazare et de la Couronne d'Italie, Commandeur de la Légion d'honneur, etc. ; Conseiller de l'Ambassade d'Italie à Paris ;

A 7. cikk kimondja, hogy az áru természete, a melyre a védjegy alkalmaztatik, a védjegy belajstromozásának akadályát semmi esetre sem képezheti. Ez a rendelkezés megfelel a védjegy természetének, mert azzal csak azon jog szereztetik meg, hogy a jogosult bizonyos árukra, termékekre egy meghatározott jelt alkalmazhasson és ennek használatából másokat kizárhasson. A védjegy-jogosultság tehát független az áruk előállítására vonatkozó és az e részben fennálló külön jogszabályok szerint megítélendő jogtól s ezek a szabályok (pl. valamely árut állami egyedárusági tárgygyá kijelentő törvény) a védjegyek bejegyzésénél tekintetbe sem jönnek. Viszont arra való tekintettel, hogy a bejegyzés csak a védjegyjogot biztosítja: a szóban levő cikkben foglalt rendelkezés nem érinti az illető áru forgalomba hozatala tekintetében fennálló korlátozásokat sem.

A 8. cikk a kereskedelmi nevet és czéget minden lajstromozás nélkül is az Unio összes államaiban oltalomban részesíti az illető államban érvényben álló törvényes rendelkezések korlátai között és tekintet nélkül arra, vajjon a név (czég) valamely védjegynek alkatrészét képezi-e vagy sem. A kereskedelmi név és czég védelmének az a széleskörű kiterjesztése, a melyet az Uniohoz való csatlakozás eredményez, a kívüli kereskedelem szempontjából igen nagy jelentőséggel bír.

A 11. cikk időleges oltalomban részesíti az Unio-államok bármelyikének területén hivatalosan rendezett, vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon közszemlére kitett termékeken (árukon) alkalmazott védjegyeket. Ennek megfelelő törvényes rendelkezés a magyar védjegyjogban ez idő szerint nincs és arról csak az előkészítés alatt álló védjegyreform keretében fog gondoskodás történni.

B) A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt Madridban 1891. évi április hó 14-én létrejött s az 1900. évi december hó 14-én Bruxellesben kötött pótegyezményvel módosított nemzetközi megállapodás határozmányai.

Ez a megállapodás az Unio-főegyezménynél részletesebben szabályozza a védjegyek kölcsönös oltalmát és azok közé az egyezmények közé tartozik, a melyek az Unio keretén belül a csatlakozó államok között egy szűkebb körű köteleket teremtettek. Jelenleg Belgium, Brazília, Franciaország, Kuba, Németalföld, Olaszország, Portugália, Svájc, Spanyolország és Tunis tartoznak hozzá. Az 1900. évi december hó 14-én kötött bruxellesi pótegyezmény a szóban levő madridi megállapodást több irányban módosította és kiegészítette. E megállapodás a származási országban megszerzett védjegyjogosultságnak a megállapodáshoz csatlakozott külföldi államokban a legegyszerűbb feltételek mellett való megszerzését és pedig egyszersmind a védjegyre vonatkozó elsőbbségi jog biztosításával együtt teszi lehetővé. A származási országban belajstromozott védjegy ugyanis — az első védjegy után járó 100 franknyi és minden egyidejűleg letett további védjegy után járó 50 franknyi nemzetközi illeték letétele mellett — az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unio Bernben székelő irodájánál szintén belajstromozható és ez által részére az oltalom a megállapodáshoz csatlakozott valamennyi államban 20 évi időtartamra biztosítható.

A megállapodás 2. cikke értelmében az ahhoz csatlakozott államok alattvalóival vagy honosaival egyenlő elbánásban részesülnek a megállapodáshoz nem csatlakozott államok alattvalói vagy honosai is, ha a módosított párisi főegyezmény 3. cikkében előirt feltételeknek megfelelnek, t. i. ha a megállapodás által létesített szűkebb Unio területén — azaz a megállapodáshoz csatlakozott államok egyikének területén — laknak, vagy a kiknek ott tényleges ipari vagy kereskedelmi telepük van. A nemzetközi lajstromozás ily szervezése és berendezése a védjegytulajdonosokra nézve megbecsülhetetlen előnyökkel jár. Nagy megtakarítás érhető el ugyanis ez által egy időben, mint költségben. Idő tekintetében annyiban, mert valamely védjegynek itthon való bejelentése által, a mennyiben a védjegytulajdonos egyszersmind azt is bejelenti, hogy védjegyét nemzetközileg is bejegyeztetni kívánja, a madridi megállapodáshoz csatlakozott összes államokban egyidejűleg elnyeri az oltalmat. Az által pedig, hogy védjegyet az Unio 20 esztendőig oltalmazza, az az előny jár, hogy azokban az államokban, a melyeknél az oltalmi idő rövidebb, nem kell a bejelentőnek a megújítást a lejárt különböző határidőkben esetről-esetre eszközölnie. A pénzbeli megtakarítás abban nyilvánul, hogy míg jelenleg valamely védjegy oltalma a magyar szent korona országainak és a madridi külön egyezményhez csatlakozott tíz államnak területére nézve jóval több, mint 1000 korona költséggel jár, a csatlakozás megtörténte után a lajstromozás a jelenleg 10 koronában megállapított belföldi lajstromozási díjjal együtt csak 110 koronát teend ki. Mindezekhez járul, hogy a mennyiben a védjegy tulajdonosa annak nemzetközi lajstromoztatását kívánja, a védjegy hivatalból fog a berni irodával közölni, ez pedig azt az Unio mindegyik államával szintén hivatalból fogja közölni, holott eddigelé a védjegy-

Sa Majesté le Roi des Pays-Bas :

M. le Baron de Zuylen de Nyevelt, Commandeur de son Ordre du Lion néerlandais, Grand-Croix de son Ordre grand-ducal de la Couronne du chêne et du Lion d'or de Nassau, Grand-Officier de la Légion d'honneur, etc., son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris ;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves :

M. José da Silva Mendes Leal, Conseiller d'État, Pair du Royaume, Ministre et Secrétaire d'État honoraire, Grand-Croix de l'Ordre de Saint-

tulajdonosnak minden egyes államban külön-külön kellett a bejelentést eszközölnie, vagy személyesen vagy megbízottja által. Az által, hogy a berni irodánál való nemzetközi bejegyzést a hazai illetékes hatóság közvetíti, biztosítva van az is, hogy nemzetközi bejegyzés alá csak oly védjegyek kerülnek, a melyek a származási országban tényleg be vannak lajstromozva s ott oltalmat élveznek. A szóban levő 1891. évi madridi megállapodás hatályba lépte óta az 1907. év végéig a berni irodánál összesen 6548 védjegy nemzetközi lajstromozása eszközölteit és a vonatkozó statisztika azt mutatja, hogy az így belajstromozott védjegyek száma évről-évre emelkedőben van. A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt kötött szóban levő madridi megállapodást illetőleg a szerződő államok ugyancsak Madridban 1891 április 14-én egy végrehajtási szabályzatot fogadtak el, a melyet Bruxellesben 1897. évi december hó 14-én némely pontjaiban módosítottak, illetve kiegészítették. (L. e. szabályzatot a jelen indoklás III. mellékletében.) E szabályzat a módosított madridi megállapodás 3. cikkével együtt, a mely a berni nemzetközi irodánál való védjegy-lajstromozás alakításait írja elő, szolgál részletes utmutatásul a védjegyek nemzetközi bejegyeztetése körül követendő eljárásra nézve.

A megállapodás 4. cikke kimondja, hogy a nemzetközi irodánál eszközölt belajstromozás időpontjától kezdve a védjegy oltalomra való igénye szempontjából a szerződő államok mindegyikében olyannak tekintendő, mintha az illető védjegy azokban tétetett volna le. A bruxellesi pötegyezmény által beiktatott 4b) cikk pedig kiegészíti a fentebbi határozmányt azzal, hogy ha valamely, már egy vagy több szerződő államban belajstromozott védjegyet a nemzetközi iroda ugyanannak a tulajdonosnak vagy jogutódjának javára utólag belajstromoz, a nemzetközi belajstromozás a megelőző hazai belajstromozások helyébe lépőnek tekintendő, azonban az utóbbiak által már elnyert jogok sérelme nélkül. Ezt a kiegészítést egyes államok későbbben való csatlakozása esetében különös jelentőséggel bíró annak a kérdésnek tisztázása tette szükségessé, hogy az ilyen utólag eszközölt nemzetközi lajstromozás esetében az elsőbbségre nézve csakis a nemzetközi bejegyzés vagy pedig az e tekintetben kedvezőbb hazai belajstromozások — azaz az egyes államokban az azokban fennálló szabályok értelmében eszközölt korábbi belajstromozások — legyenek-e irányadók? Az idézett 4. b) cikk rendelkezésében kifejezésre jutó szerencsés megoldás azonban már teljesen biztosítja a korábbi hazai belajstromozások által megszerzett jogoknak és így az elsőbbségi jognak igénybevételét is.

A megállapodás 5. cikke különös fontossággal bír, mert megállapítja, hogy a védjegy nemzetközi belajstromozása mily körülmények között tagadható meg. Fentebb megvilágítást nyert már a módosított párisi főegyezmény 6. cikkében és az ahhoz tartozó zárjegyzőkönyv 4. pontjában foglalt ama határozmány, hogy a származási országban belajstromozott védjegy az Uniohoz tartozó államokban (az Unio-főegyezmény 6. cikkében és a reá vonatkozó zárjegyzőkönyv 4. pontjában megállapított kivételtől eltekintve) egyedül alaki okokból nem utasítható vissza, habár az esetleg e tekintetben az illető államban fennálló szabályoknak nem is felel meg. Ezzel a határozmánynyal és általában az Unio-egyezménynyal összhangban a madridi megállapodás 5. cikke megadja a lehetőséget arra, hogy nem alaki, hanem a belföldi törvényes határozmányokra alapított egyéb okokból valamely állam a berni nemzetközi iroda útján belajstromozni kívánt külföldi védjegy oltalmát megtagadhassa. De ez a visszautasítás is csak oly okokból történhetik, a melyek az illető államban mint származási országban való lajstromozásnál is érvényesíthetők. Nevezetesen az az Unio szellemének különösen megfelelő rendelkezése a szóban levő 5. cikknek az, hogy az érdekelt a védjegy oltalmának ily megtagadása esetén ugyanazokat a jogorvoslatokat veheti igénybe, mintha a védjegyet közvetlenül jelentette volna be abban az országban, a mely az oltalmat visszautasította.

A 6. cikk az oltalmi időtartamát 20 évben állapítja meg, de egyszersmind kimondja, hogy az oltalom nem vehető igénybe oly védjegyre, a mely a származási országban oltalomban nem részesül. A nemzetközi oltalom tehát a védjegynek a származási országban való oltalmának fennállásához van kötve. Ehhez képest, ha a származási országban a védjegyoltalmi idő rövidebbre van megszabva, vagy pedig ha az ott hamarabb jár le, mert a nemzetközi lajstromozás csak későbbben történt: ez esetben az oltalom a származási országban megújítandó és ekkor a nemzetközi oltalom a 20 évi idő lejártáig zavartalanul érvényesül.

A 7. cikk értelmében az oltalmi idő 20 évenként az előirt eljárás szerint és a megállapított általános feltételek teljesítése, illetve fennforgása esetén mindig megújítható és e részben a szóban levő cikk a védjegy-tulajdonosok érdekében azt az előnyös rendelkezést foglalja még magában, hogy a berni nemzetközi iroda hat hónappal a védelmi idő lejártá előtt a származási ország hatóságának és a védjegy-tulajdonosnak figyelmeztetést köteles küldeni.

Jacques, Chevalier de l'Ordre de la Tour et de l'Épée de Portugal Grand-Officier de la Légion d'honneur, etc., son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris ;

M. Fernand de Azevedo, Officier de la Légion d'honneur, etc., Premier Secrétaire de la Légation de Portugal à Paris ;

A 8. cikk a nemzetközi lajstromozásért fizetendő és fentebb már ismertetett díj megszabását tartalmazza és e mellett azt a nevezetes rendelkezést, hogy a nemzetközi iroda az e díjakból befolyó összegből a megállapodás végrehajtásához szükséges közös költségek levonása után jelentkező felesleget a szerződő államok közt egyenlő részekben flosztja. A legutóbbi évben (1907) e felesleg mintegy 42.000 franknyi összegre rugott.

A 9. cikk előírja, hogy a származási ország hatósága minden lényeges változást, a mely valamely védjegyre vonatkozólag bekövetkezik, a nemzetközi irodával közölni köteles. Szükséges ez természet-szerűleg abból az okból, hogy a védjegyek berni nemzetközi lajstroma mindig a tényleges állapotot hiteles adatok alapján tüntesse fel. Szintugy a nemzetközi iroda közli e változásokat hivatalos lapja útján az ezen nemzetközi kötelekben álló államok érdekeltségével. A bruxellesi pótegyezmény által beiktatott 9. b) cikk különös határozmányokat tartalmaz a védjegynek oly személyre való átruházása esetére, a ki nem a védjegy származási országában, hanem a megállapodáshoz csatlakozott valamely másik állam területén bir teleppel. Ily esetben ugyanis a származási ország hatóságának a nemzetközi irodát az átruházásról értesítenie kell, az iroda pedig beszerzi annak az államhatóságnak beleegyező nyilatkozatát, a melyben az új védjegytulajdonos állampolgársággal vagy teleppel bir és végül az átruházásról a többi államok hatóságait is értesíti. E határozmány indoka az, hogy az ilyen átruházás által az illető védjegy hovatartozása (származási országa) is változást szenved. A 9. b) cikk második bekezdésében foglalt rendelkezés pedig lehetővé teszi, hogy egyes Unio-államok — így Magyarország — védjegy törvényeinek oly rendelkezései, a melyek értelmében a védjegy a vállalatától el nem választható, továbbra is érvényesülhessenek. A 9. b) cikk harmadik bekezdése pedig — az Unio-főegyezmény 2. és 3. cikkeiben lefektetett elvnek megfelelőleg — kizárja azt, hogy a nemzetközi lajstromban oly személyre irassék át valamely védjegy, a ki a szerződő államok egyikének területén sem bir teleppel.

A 11. cikk lehetővé teszi az ezen nemzetközi megállapodás létrehozásában eredetileg részt nem vett államok utólag való csatlakozását, a mi ép oly módozatok mellett történik, mint az Unio-főegyezményhez való utólagos csatlakozás.

A 12. cikk értelmében a szóban forgó nemzetközi megállapodás ugyanazon erővel és tartammal birván, mint az Unio párisi főegyezménye, az általa létesített szűkebb körű unioaba való belépés a csatlakozás megfelelő bejelentését követő egy hónap mulva, az abból való kilépés pedig egy évvel a felmondás után válik joghatályossá.

Végül e helyütt is kiemelni kívánom, hogy a jelen törvényjavaslat 3. §-ában foglalt rendelkezések a védjegyekre is vonatkoznak.

5. A hamis származási megjelölésekre vonatkozó határozmányok.

A bruxellesi pótegyezményvel módosított Unio-főegyezmény 9. és 10. cikkei a hamis származási megjelölésekre vonatkozólag is tartalmazzanak határozmányokat, abból indulva ki, hogy valamely védjegynek vagy kereskedelmi névnek árukon való jogosulatlan használata is megtévesztő lehet az áruk származása tekintetében. Az idézett cikkek szerint ugy azok a tárgyak, a melyeken valamely gyári vagy kereskedelmi védjegy, vagy kereskedelmi név jogosulatlanul van alkalmazva, mint azok is, a melyek a származás megjelöléseként valamely meghatározott hely nevével a valóságnak meg nem felelően olykép vannak ellátva, hogy ez a hamis megjelölés egyszersmind valamely költött vagy csalárd szándékkal bitorolt kereskedelmi névvel kapcsolatban jelentkeznek: a bevitelnél lefoglalhatók, esetleg e helyett beviteli tilalommal sújthatók mindazokban az Uniohoz tartozó államokban, a melyekben a védjegynek vagy kereskedelmi névnek törvényes oltalomra igénye van, vagy a melyhez a költött kereskedelmi névvel kapcsolatban megjelölt származási hely tartozik. Az oltalom köré tehát meglehetősen szűk, mert czélszerűbbnek látszott annak elkerülése, hogy az Unio-egyezmény az egyes államokban e részben érvényben álló törvényekkel esetleg összeütközésbe jusson. Magyarországon a valóságnak meg nem felelő adatok illetén használata esetén az 1884. évi XVII. t. cz-be iktatott ipartörvény 58. §-a nyer jelenleg alkalmazást. Egyébként az Uniónak a valóságnak meg nem felelő származási megjelölések használata ellen irányuló említett rendelkezései nálunk csak akkor fognak teljes mértékben érvényesülhetni, ha a tisztességtelen verseny ellen való védekezésről szóló, már előkészítés alatt álló törvényjavaslatom törvényerőre fog emelhetni.

6. A tisztességtelen verseny ellen való oltalomra vonatkozó határozmányok.

A módosított párisi főegyezmény 2. és 3. cikkeiben megállapított viszonyosságot a 10. b) cikk a tisztességtelen verseny ellenében igénybevehető oltalomra is kiterjeszti. Ennek alapján azt az oltalmat, a melyet valamely Unio-állam törvényhozása az illető állam kötelekébe tartozók részére e tekintetben biztosít, a többi unioabeli államok alattvalói és azok igényelhetik, a kik az Unio-főegyezmény

Le Président de la République de Salvador:

M. Torres Caicedo, Membre correspondant de l'Institut de France, Grand-Officier de la Légion d'honneur, etc., son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris;

által ezekkel az oltalomra való igény tekintetében azonosítottak. Nálunk ez idő szerint az 1884. évi XVII. t. cz.-ben foglalt ipartörvény 58. §-ában és az annak alkalmazása és értelmezése tárgyában kiadott kormányrendeletekben a tisztességtelen verseny ellen való oltalmat biztosító rendelkezések kimerülnek és az e tárgyban alkotandó új törvénynek lesz hivatása az oltalmat e részben kimerítően szabályozni és biztosítani.

I. melléklet.

Az ipari tulajdon védelmére Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc között Párisban 1883. évi márczius 20-án kötött nemzetközi egyezmény és az ahhoz tartozó zárjegyzőkönyv az 1900. évi december hó 14-iki bruxellesi pótegyezmény és az 1891. évi április 15-iki madridi jegyzőkönyv által módosított és kiegészített szövegezésében.

1. cikk. Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc kormányai az ipari tulajdon védelme céljából Unióvá (egyesülétté) alakulnak.

2. cikk. A szerződő államok mindegyikének alattvalói vagy honosai az Unió bármely másik államában a találmányi szabadalmak, az ipari mustrák és minták, a gyári vagy kereskedelmi védjegyek és a kereskedelmi nevek tekintetében ugyanazokat az előnyöket élvezik, a melyeket a vonatkozó törvények a saját honosok részére jelenleg biztosítanak, vagy jövőben fognak. Ennélfogva a honosokkal egyenlő védelemben részesülnek és a jogaik ellen irányuló minden támadás miatt ugyanazokkal a jogorvoslatokkal élhetnek, mint azok, feltéve, hogy azokat az alakságokat és feltételeket teljesítik, amelyeket az egyes államok beltörvényhozása a honpolgárok elé szab.

3. cikk. A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival azonos elbánásban részesülnek az Unióhoz nem tartozó államok azon alattvalói vagy honosai, a kik az Unióhoz tartozó államok valamelyikének területén lakhelyvel, avagy tényleges és valóságos ipari vagy kereskedelmi teleppel bírnak.

4. cikk. Az, a ki a szerződéses államok egyikében találmányi szabadalmat, ipari mustrát vagy mintát, gyári vagy kereskedelmi védjegyet szabályszerűen bejelent, a többi államokban való bejelentésre harmadik személyek jogainak fentartása mellett az alább megjelölt határidőkön belül elsőbbségi jogot élvez. Ennélfogva a későbbi, de az ezen határidők eltelté előtt a többi unióbéli államok valamelyikében eszközölt bejelentést az időközben bekövetkezett körülmények, — nevezetesen másnak bejelentése, a szabadalom közzététele, vagy annak gyakorlatba vétele, a mustra vagy minta példányainak árusítása, a védjegy használata, — nem érvényteleníthetik. A fent megjelölt elsőbbségi határidő a találmányi szabadalmaknál tizenkét, az ipari mustráknál és mintáknál, valamint a gyári és kereskedelmi védjegyeknél négy hónap.

4. b) cikk. Az egyezményben biztosított kedvezményre a 2. és 3. cikkek értelmében igényjogosult egyének által az egyes szerződő államokban bejelentett szabadalmak függetleneknek tekintendők azoktól a szabadalmaktól, a melyek ugyanazon találmányra vonatkozólag az Unióhoz tartozó vagy nem tartozó egyéb államokban szereztettek. Ez a rendelkezés az ennek életbelépése időpontjában érvényben álló szabadalmakra vonatkozólag alkalmazást nyer. Ugyanez áll újabb államok belépése esetében a belépés időpontjában egyik és másik részen fennálló szabadalmakra nézve is.

5. cikk. Az Unióhoz tartozó államok egyikében vagy másikában előállított tárgyaknak a szabadalomtulajdonos által eszközölt bevitele abba az államba, a melyben a szabadalom elvesztét nem vonja maga után. Mindazonáltal a szabadalomtulajdonos köteles szabadalmát abban az államban, hová a szabadalmi tárgyakat beviszi, az illető állam törvényeinek megfelelően gyakorlatba venni.

6. cikk. A származási országban szabályszerűen bejegyzett gyári vagy kereskedelmi védjegy valamennyi unióbéli államban, úgy mint van, bejegyzendő és oltalmazandó. Származási országnak az az ország tekintendő, melyben a bejelentőnek főtelepe fekszik. Ha a főtelep nem az Unióhoz tartozó államok egyikének területén fekszik, akkor származási országnak az az ország tekintendő, a melynek a bejelentő honosa. A bejelentés visszautasítható, ha a tárgy, melyre az vonatkozik, a jó erkölcsökbe vagy közrendbe ütközőnek találtatik.

7. cikk. Azon terméknek minemősége, melyre a gyári vagy kereskedelmi védjegy alkalmaztatik, semmi esetre sem képezheti akadályát a védjegy bejegyzésének.

8. cikk. A kereskedelmi név, a bejegyzés kötelezettsége nélkül minden unióbéli államban védelemben részesül, tekintet nélkül arra, hogy alkatrészét képezi-e valamely gyári vagy kereskedelmi védjegynek, vagy sem.

9. cikk. Minden tárgy, a mely valamely gyári vagy kereskedelmi védjeggyel avagy kereskedelmi névvel jogosulatlanul van ellátva, lefoglalható a bevitelnél mindazokban az unióbéli államokban, a hol az illető védjegynek, vagy kereskedelmi névnek törvényes oltalomra igénye van. Lefoglalásnak az illető állam belföldi törvényhozása értelmében akár hivatalból, akár az érdekelt fél kérelmére lesz helye.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

M. Sima S. Marinovitch, Chargé d'affaires par intérim de Serbie, Chevalier de l'Ordre royal de Takovo, etc. etc. ;

Et le Conseil Fédéral de la Confédération Suisse :

M. Charles Édouard Lardy, son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris ;

Azokban az államokban, a melyeknek törvényhozása a bevitelnél való lefoglalást nem engedi meg, a lefoglalás helyett a beviteli tilalom mondható ki. Átvitel esetében azonban a hatóságok a lefoglalás eszközzésére nem kötelesek.

10. cikk. Az előző cikk rendelkezései alkalmazandók mindazon árucikkekre, a melyek a származás megjelöléseként valamely meghatározott hely nevével hamisan vannak ellátva, ha az illető megjelölés valamely költött vagy csalárd szándékkal bitorolt kereskedelmi névvel kapcsolatban fordul elő. Érdekeltek felnek tekintendő minden termelő, gyáros vagy kereskedő, ki az illető áru termelésével, gyártásával vagy forgalombahozatalával foglalkozik és a ki akár magában a származás helyétől hamisan megjelölt helyen, akár azon környékben, hol az illető helyiség fekszik, teleppel bír.

10. b) cikk. Az ezen egyezményre lépett államok honosai (2. és 3. cikkek) minden szerződő államban a tisztességtelen verseny ellenében ugyanazon oltalmat élvezik, a mely maguk az illető állam kötelekebe tartozók részére van biztosítva.

11. cikk. A magas szerződő felek mindegyike, az illető állam törvényeinek megfelelően, időleges oltalmat nyújt a szabadalmazható találmányoknak, mustráknak vagy mintáknak, valamint a kereskedelmi és gyári védjegyeknek azon termékekre nézve, a melyek a szerződő felek bármelyikének területén rendezett hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon közszemlére kitétetnek.

12. cikk. A szerződő felek mindegyike kötelezi magát, hogy az ipari tulajdon védelmére külön hivatalt és a találmányi szabadalmak, az ipari mustrák és minták, valamint a gyári vagy kereskedelmi védjegyek közzétételére egy központi bejelentési hivatalt rendez be a közönség részére.

13. cikk. «Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió irodája» elnevezéssel nemzetközi hivatal szerveztetik. Ez az iroda, melyet a szerződő államok kormányai közösen tartanak fenn, a svájci szövetség kormányának magas fénhatósága alá helyeztetik és annak felügyelete alatt fog működni. Ugyanezen hatásköre az Unióhoz tartozó államok közös megegyezésével fog megállapíttatni.

14. cikk. Jelen egyezmény időszakonként átvizsgálás alá veendő azon célból, hogy azon oly javítások eszközöltesse, a melyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak. E végből a szerződő államok valamelyikében időről-időre tanácskozások lesznek tartandók ezen államok kiküldöttei által.

15. cikk. Megegyezés jött létre arra nézve, hogy a magas szerződő felek kölcsönösen fentartják maguknak azt a jogot, hogy egymás között az ipari tulajdon védelmére külön megállapodásokat létesíthessenek, feltéve, hogy ezek a jelen egyezmény határozmányaival nem fognak ellenkezni.

16. cikk. Azok az államok, a melyek jelen egyezményben részt nem vettek, kívánságukra ahhoz utólag csatlakozhatnak. Ez a csatlakozás diplomatiái uton a svájci szövetség kormányának és ez által az összes többieknek bejelentendő. A csatlakozás teljes joghatállyal valamennyi rendelkezéshez való hozzájárulásra vonatkozik s mindazon előnyök megszerzését eredményezi, a melyek a jelen egyezményben megállapíttattak és a svájci kormány által a többi uniós államnak küldött értesítéstől számítandó egy hó múlva válik joghatályossá, kivéve, ha az újonnan belépő állam valamely későbbi határidőt állapítana meg.

17. cikk. A jelen egyezményben foglalt kölcsönös kötelezettségek hatályba léptének előfeltétele, hogy a mennyiben szükséges, azok az alakítások és szabályok betartassanak, a melyeket az illető magas szerződő felek alkotmány-törvényei előírnak, a minek a lehető legrövidebb idő alatti megtételére a szerződő felek magukat kötelezik is.

18. cikk. Jelen egyezmény a megerősítő okiratok kicserélésétől számítandó egy hónapon belül lép hatályba és határozatlan időre, a történt felmondás napjától számítandó egy év lejártáig marad érvényben. A felmondás a csatlakozási nyilatkozatok elfogadására feljogosított kormányhoz intézendő. Hatálya csakis arra az államra terjed ki, a mely a felmondást bejelenti; a többi szerződő félre nézve az egyezmény továbbra is érvényben marad.

19. cikk. Jelen egyezmény megerősítendő és a megerősítő okiratok Párisban, legkésőbb egy év leforgása alatt kicserélendő. Minek hitelül a meghatalmazottak a jelen egyezményt aláírták és pecsétjeikkel ellátták. Kelt Párisban, 1883. évi márczius hó 20-án.

Zárjegyzőkönyv.

Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc kormányai között a mai napon az ipari tulajdon védelmére megkötött egyezmény aláírása alkalmával alulírott meghatalmazottak a következőkben állapodtak meg:

1. — Ezen szavak «ipari tulajdon» a fogalom legtágabb értelmében veendő és pedig olyképen, hogy azok nem csupán a szó szorosabb értelmében vett ipari, hanem éppen úgy a mezőgazdasági termékekre (bor, gabona, gyümölcs, állatok stb.), valamint a kereskedelmi forgalomba kerülő ásványtermékekre (ásványvíz stb.) is alkalmaztassanak.

M. J. Weibel, Ingénieur à Genève, Président de la Section suisse de la Commission permanente pour la protection de la Propriété industrielle ;
 Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants :

ART. 1.

Les gouvernements de la Belgique, du Brésil, de l'Espagne de la France, du Guatemala, de l'Italie, des Pays-Bas, du Portugal, du Salva-

2. — A «találmányi szabadalmak» elnevezésben az ipari szabadalmaknak a szerződő államok törvényei által védett különféle fajtái, mint a behozatali, javítási stb. szabadalmak is befoglaltatnak.

3. — Megegyezés jött létre arra nézve, hogy az egyezmény 2-ik cikkének végső rendelkezése az egyes unióbeli államoknak a bíróságok előtt való eljárásra és az eljárni hivatott bíróságok illetékességére vonatkozó törvényhozását semmiképen sem érinti.

3. b) — Valamely szabadalom a gyakorlatbavétel hiánya miatt egy országban sem vonható vissza, ha annak az illető országban történt bejelentésétől számítva, legalább is három év még nem telt le és ekkor is csak abban az esetben, ha a szabadalomtulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását igazolni nem tudja.

4. — A 6. cikk első bekezdése olykép értelmezendő, hogy valamely gyári vagy kereskedelmi védjegy az Unióhoz tartozó államok egyikében sem zárható ki az oltalomból azon körülmény alapján, hogy az alkatrészeit képező jelek szempontjából az illető állam törvényei által előírt követelményeknek nem felel meg, ha csak e részben a származási ország törvényeinek megfelel, és ha az ez utóbbi országban szabályszerű bejegyzés tárgyát képezte. Ettől a kivételtől eltekintve, mely csakis a védjegy külalakjára vonatkozik, valamint az egyezmény egyéb cikkeiben foglalt határozmányok fenntartása mellett az államok mindegyikének saját törvényhozása nyer alkalmazást. Minden helytelen értelmezés elkerülése végett megegyezés jött létre az iránt, hogy a nyilvános czímerek és a kiüntetési jelvények használata, a 6. cikk utolsó bekezdése értelmében a közrendbe ütközőnek tekinthető.

5. — Az ipari tulajdonra vonatkozó ügyek ellátására hivatott s a 12. cikkben említett külön intézmény szervezése lehetőleg arra is ki fog terjedni, hogy minden államban egy időszakonként megjelenő hivatalos lap adassék ki.

6. — A 13. cikk alapján létesített nemzetközi iroda költségeit a szerződő államok közösen viselik. E költségek semmi esetre sem haladhatják túl az évi 60,000 franknyi összeget. Az egyes államoknak ezen összköltséghez való hozzájárulását meghatározandó, a szerződő államok, valamint azok, melyek az Unióhoz később csatlakoznak, hat osztályba soroztatnak, melyek mindegyike egy meghatározott számegység arányában járul a költségekhez, és pedig :

az 1. osztály 25 egységgel, a 2. osztály 20 egységgel, a 3. osztály 15 egységgel, a 4. osztály 10 egységgel, az 5. osztály 5 egységgel, a 6. osztály 3 egységgel. Ezen tényező számok az egyes osztályokba tartozó államok számával szoroztatnak és az így nyert szorzatok összege adja meg az egységek azon számát, melylyel az összkiadás elosztandó. A hányados adja azután a kiadási egységre eső számszerű összeget. A költségek megosztása tekintetében a szerződő államok következőleg osztályoztatnak: 1. osztály Franciaország, Olaszország. 2. osztály Spanyolország. 3. osztály Belgium, Brazília, Portugália, Svájc. 4. osztály Németalföld. 5. osztály Szerbia. 6. osztály Guatemala, Salvador. A svájci kormány a nemzetközi iroda kiadásait ellenőrzi, a szükséges előlegeket utalványozza és összeállítja az évi számadást, a mely valamennyi kormányval közöltetni fog. A nemzetközi iroda az ipari tulajdon védelmére vonatkozó mindenféle közleményeket összegyűjti és egy általános statisztikában egyesíti, a mely az egyes kormányok közt szétosztatik. Továbbá az Uniót érdeklő közhasznú találmányokkal foglalkozik és az egyes kormányok által rendelkezésére bocsátott adatok felhasználásával az Uniót illető kérdésekre vonatkozólag egy francia nyelvű időszak lapot ad ki. Ugy ennek a lapnak számai, mint a nemzetközi iroda által kiadott egyéb iratok az Unióhoz tartozó államok kormányai közt a fentebb megjelölt hozzájárulási aránynak megfelelően szétosztandók. Az említett kormányok által ezenkívül, vagy egyesületek, ugyszintén magánszemélyek által netán kívánt példányok és iratok külön megfizetendők. A nemzetközi iroda az Unió tagjainak mindenkor rendelkezésére fog állani a végből, hogy az ipari tulajdon ügyeinek nemzetközi intézésére vonatkozó kérdéseket megadja nekik mindazokat a külön felvilágosításokat, a melyekre netán szükségük lehetne. Annak az országnak kormánya, a hol a legközelebbi értekezlet tartatni fog, az illető értekezletre vonatkozó munkálatokat a nemzetközi iroda segítségével készíti elő. A nemzetközi iroda igazgatója az értekezletek ülésein jelen van és azok tanácskozásaiban szavazati jog nélkül részt vesz. Az ügykezelésről évenként jelentést ad ki, a mely az Unió minden tagjával közlendő. A nemzetközi iroda hivatalos nyelve a francia.

7. — Jelen zárjegyzőkönyv, mely a mai napon kötött Egyezményvel egyidejűleg fog megerősíteni ez Egyezmény kiegészítő részének tekintendő és azzal egyenlő erővel, érvénnyel és tartammal bír. Minek hite'ül alulírott meghatalmazottak jelen jegyzőkönyvet felvették. Kelt Párisban, 1883. évi márczius hó 20-án.

dor, de la Serbie et de la Suisse sont constitués à l'état d'Union pour la protection de la propriété industrielle.

ART. 2.

Les sujets ou citoyens de chacun des États contractants jouiront, dans tous les autres États de l'Union, en ce qui concerne les brevets d'invention, les dessins ou modèles industriels, les marques de fabrique ou de

II. melléklet.

A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt Belgium, Spanyolország, Franciaország, Guatemala, Olaszország, Németalföld, Portugalia, Svájc és Tunis között Madridban 1891. évi április hó 14-én létrejött megállapodás az 1900. évi december hó 14-én kötött bruxellesi pótegyezmény által módosított és kiegészített szövegezésében.

1. cikk. A szerződő államok mindenikének alattvalói vagy honosai a származási országban bejegyzett gyári vagy kereskedelmi védjegyeiknek oltalmát azoknak a berni nemzetközi irodában eszközölt bejelentése által, a mely bejelentés az illető származási ország hatóságának közvetítésével történik, valamennyi szerződő államban biztosíthatják maguknak.

2. cikk. A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival azonos elbánásban részesülnek az ezen megállapodáshoz nem csatlakozott államok azon alattvalói vagy honosai is, a kik a jelen megállapodás által létesített szűkebb Unió területén a főegyezmény 3. cikkében előirt feltételeket teljesítik.

3. cikk. A nemzetközi iroda az 1. cikk értelmében bejelentett védjegyet azonnal belajstromozza. A szerződő államokat e lajstromozás megtörténtéről értesíti. A belajstromozott védjegyek a nemzetközi iroda lapjának mellékletén a bejelentő által benyújtott cliché felhasználásával közzétételnek. Ha a bejelentő a védjegy színére, mint megkülönböztető jelre, súlyt helyez, köteles: 1. Ezt kifejezetten kijelenteni és bejelentéséhez oly leírást csatolni, melyben a szín külön fel van említve. 2. Belajstromozási kérelméhez az illető védjegyből színes kivitelű példányokat csatolni, a melyek a nemzetközi iroda által kiadandó értesítésekhez csatoltatnak. Ezen példányok száma a végrehajtási utasításban lesz megállapítva. A belajstromozott védjegyeknek ez egyes államokban való nyilvánosságra hozatala érdekében a nemzetközi iroda egyes államok kormányainak az említett közleményekből annyi példányt bocsát díjtalanul rendelkezésükre, a mennyit azok kívánnak.

4. cikk. A nemzetközi hivatalnál ilykép eszközölt belajstromozás időpontjától kezdve az oltalom a szerződő államok mindegyikében olyannak tekintendő, mintha az illető védjegy azokban közvetlenül lett volna bejelentve.

4. b) cikk. Ha a nemzetközi iroda valamely, már egy vagy több szerződő államban letett védjegyet lajstromoz be utólag ugyanazon tulajdonos vagy jogutóda javára, úgy a nemzetközi belajstromozás a megelőző nemzeti belajstromozások helyébe lépőnek tekintendő a nélkül, hogy ez az utóbbiak ténye által szerzett jogok érintetnének.

5. cikk. Azok a hatóságok, a melyekben a nemzetközi iroda a védjegy belajstromozást bejelenti, a mennyiben az illető ország törvényei arra őket felhatalmazzák, fel vannak jogosítva kinyilatkoztatni, hogy az illető védjegy az ő területükön oltalomban nem részesíthető. Az oltalom ily megtagadása azonban csakis olyan indokokból történhetik, melyek az 1883. évi márczius hó 20-án kelt egyezmény szerint valamely védjegy hazai lajstromozását is megakadályoznák. Ezen jogot a hatóságok a hazai törvények által megállapított határidő alatt, legkésőbb azonban a 3. cikkben foglalt értesítéstől számított egy év alatt kötelesek érvényesíteni s a visszautasítás indokait a nemzetközi irodával közölni. A nemzetközi irodával ilykép közölt határozatot az utóbbi a származási ország hatóságával és a védjegy tulajdonosával haladéktalanul közli. Az érdekelt ugyanazon jogorvoslattal élhet, mintha a védjegyet közvetlenül abban az országban jelentette volna be, a mely az oltalmat megtagadta.

5. b) cikk. A nemzetközi iroda bárkinek, a ki azt kéri, a végrehajtási utasításban meghatározandó díj ellenében valamely meghatározott védjegyre vonatkozólag a Lajstromban foglalt összes bejegyzésekről másolatot szolgáltat ki.

6. cikk. A nemzetközi irodánál történt belajstromozás következtében nyert védelem a belajstromozás időpontjától számítva 20 évig tart; nem vonatkoztatható azonban ez az olyan védjegyre, mely a származási országban a törvényes oltalomban már nem részesül.

7. cikk. A belajstromozás az 1. és 3. cikk szabályai szerint mindenkor megújítható. A nemzetközi iroda hat hóval a védelmi idő letele előtt, úgy a származási ország hatóságához, mint a védjegy tulajdonosához felhivatalosan figyelmeztetést fog intézni.

8. cikk. A származási ország hatósága belátása szerinti lajstromozási díjat állapít meg és azt a nemzetközi belajstromozás végett bejelentett védjegy tulajdonosától a maga számára beszedi. Ehhez a díjhoz 100 frank nemzetközi illeték járul az első védjegy után és 50–50 frank az ugyanazon bejelentő által egyidejűleg letett minden egyes további védjegy után. Az ezen díjakból származó évi jövedelmet a jelen megállapodás végrehajtásához szükséges közös költségek levonása után a szerződő államok között a nemzetközi iroda egyenlő részekben fogja felosztani.

commerce et le nom commercial, des avantages que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux.

En conséquence, ils auront la même protection que ceux-ci et le même recours légal contre toute atteinte portée à leurs droits, sous réserve de l'accomplissement des formalités et des conditions imposées aux nationaux par la législation intérieure de chaque État.

9. *czikk.* A származási ország hatósága úgy a megsemmisítéseket, törléseket, lemondásokat és átruházásokat mint a védjegy tulajdonában előforduló egyéb változásokat közli a nemzetközi irodával. A nemzetközi iroda ezeket a változásokat belajstromozza, a szerződéses hatóságokkal közli és közlönyében haladéktalanul közzé teszi.

9. b) *czikk.* Ha valamely, a nemzetközi lajstromba bevezetett védjegy oly személyre ruháztatik át, a kinek nem az illető védjegy származási országában, hanem egy másik szerződő államban van telepe, ez esetben az átruházásról a származási ország hatósága köteles a nemzetközi irodát értesíteni. — A nemzetközi iroda ennek alapján az átruházást a lajstromba bevezeti és azt — mielőtt beérkezett azon államhatóságnak beleegyező nyilatkozata, a melynek szempontjából az új védjegy tulajdonos honosnak tekintendő. — a többi államhatóságokkal közli és lapjában közzé teszi. Jelen rendelkezés nem vonja maga után ama szerződő államok törvényhozási rendelkezéseinek módosítását, a melyek valamely védjegynek átruházását meg nem engedik, ha ezidejűleg azon ipari vagy kereskedelmi telep is nem ruháztatik át, a melynek termékeit az illető védjegy megjelöli. A nemzetközi lajstromba bevezetett valamely védjegynek oly személyre való átruházása, a ki a szerződő államok egyikének területén sem bír teleppel, a lajstromba be nem vezettetik.

10. *czikk.* A jelen megállapodás végrehajtásának határidőt a hatóságok közös egyetértéssel fogják megállapítani.

11. *czikk.* Az ipari tulajdon védelmére alakult Unió azon államai, a melyek a jelen megállapodás létesítésében részt nem vettek, kívánságukra és az ipari tulajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án kötött egyezmény 16. cikkében előírt alakban abhoz csatlakozhatnak. Mielőtt a nemzetközi iroda tudomást nyert arról, hogy valamely állam ehhez a megállapodáshoz csatlakozott, az illető állam kormányhatóságához a 3. cikknek megfelelően egy összjegyzéket juttat azokról a védjegyekről, a melyek abban az időben nemzetközi védelmet élveznek. Ez az értesítés magában véve biztosítja az illető védjegyek részére az előző rendelkezésekben foglalt előnyöket a csatlakozó állam területére nézve is és annak keltétől számított azon egyévi határidő, mely alatt az érdekelt hatóság az 5. cikkben említett nyilatkozatot megteheti.

12. *czikk.* Jelen megállapodás megerősítendő és a megerősítő okiratok Madridban, legkésőbb hat hónapos lefolyása alatt kicserélendő. A jóváhagyási nyilatkozatok kicserélése után egy hónapos hatályba és ugyanazon erővel és tartalommal bír, mint az 1883. évi márczius 20-án kötött egyezmény. Minek hiteléül a fent felsorolt államok meghatalmazottjai jelen megállapodást Madridban 1891. évi április hó 14-én aláírták.

III. melléklet.

Végrehajtási szabályzat a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt Madridban 1891. április 14-én létrejött megállapodáshoz. Jóváhagyatott Madridban 1891. évi április 14-én, kiegészített és módosított Bruxellesben, 1897. évi december 14-én.

1. *czikk.* Minden kérvény, mely gyári vagy kereskedelmi védjegy nemzetközi belajstromozására irányul, az 1891. évi április 14-iki megállapodásnak megfelelőleg a védjegy tulajdonos által a származási ország hatóságánál nyújtandó be az ezen hatóság által előírt alakban. A nemzetközi belajstromozásért mindegyik hatóság 100 frank illetéket s azonfelül egy általa tetszése szerint megállapított és egészben saját javára eső díjat szed be.

2. *czikk.* Miután a származási ország hatósága a védjegy szabályszerűen lajstromozott voltát megállapította, az ipari tulajdon nemzetközi irodájának Bernbe a következőket küldi meg: A) A lajstromozási kérvényt két példányban, mely a védjegy egy lenyomatán kívül a következő adatokat tartalmazza: 1. a védjegy tulajdonos nevét; 2. a védjegy tulajdonos lakcímét; 3. a terményeket vagy árukat, melyekre a védjegy alkalmazva lesz; 4. a lajstromozás keltét a származási országban; 5. a védjegy sorszáma a származási országban. A védjegy lenyomata annak francia nyelven fogalmazott leírásával helyettesíthető. B) A védjegynek egy clichéjét, melynek felhasználásával az a nemzetközi iroda közleményeiben nyomtatásban nyilvánosságra hozható legyen. E cliché a védjegy teljes ábrázolása legyen úgy, hogy annak minden egyes részlete szembetűnően látható legyen. Hossza, illetve szélessége 15 mm.-nél kevesebb és 10 cm.-nél több nem lehet. A cliché vastagsága pontosan 24 mm. legyen, a mint ez a nyomdai betűk magasságának megfelel. E cliché a nemzetközi irodában megőrizendő. Ha a védjegylenyomat — a mint ez A) alatt említve van — annak egyszerű leírása által helyettesítettik, a cliché letétbe helyezése nem szükséges. C) Ha valamely védjegy egyik megkülönböztető ismertetőjele annak színében van, akkor a lajstromozáshoz a védjegy színében 30 papíroslenyomat csatolható. D) Egy 100 frankról szóló postautalványt a nemzetközi lajstromozási díj összegének megfelelően. A lajstromozási kérvény az ezen végrehajtási rendelethez csatolt vagy a szerződő

ART. 3.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des États contractants les sujets ou citoyens des États ne faisant pas partie de l'Union qui sont domiciliés ou ont des établissements industriels ou commerciaux sur le territoire de l'un des États de l'Union.

ART. 4.

Celui qui aura régulièrement fait le dépôt d'une demande de brevet d'invention, d'un dessin ou modèle industriel, d'une marque de fabrique ou de commerce, dans l'un des États contractants, jouira, pour effectuer

államok hatóságai által utólagosan közös egyetértéssel elfogadott más minta szerint szerkesztendő. A nemzetközi iroda a szükséges mintákat ingyen boesátja az egyes országok hatóságainak rendelkezésére.

3. cikk. A nemzetközi iroda késedelem nélkül bevezeti a védjegyet az e célra szolgáló lajstromba. E lajstrom a következő adatokat tartalmazza: 1. A lajstromozás keltét a nemzetközi irodában. 2. A szerződő államok idevonatkozó értesítésének keltét. 3. A védjegy sorszámát. 4. A védjegy tulajdonos nevét. 5. Annak címét. 6. A terményeket vagy árukat, melyeken a védjegy alkalmaztatni fog. 7. A védjegy származási országát. 8. A lajstromozás keltét a származási országban. 9. A sorszámot a származási országban. 10. A védjegy törlésére vagy átruházására vonatkozó adatokat. (A megállapodás 9. cikke.)

4. cikk. A lajstromba történt bejegyzés után a nemzetközi iroda feljegyzi a lajstromozási kérvény mindkét példányára a lajstromozás megtörténtét s ellátja azokat aláírásával és bélyegzőlenyomatával. Egy példány az iroda levéltárában marad, a másik a származási ország hatóságának visszaküldendő. A nemzetközi iroda közli ezenfelül az illető államok hatóságaival a lajstromozás megtörténtét s azok mindegyikének megküldi a védjegy egy lenyomatát, vagy ilyenek hiányában a védjegynek francia nyelven való leírását s ugyancsak a következő adatokat: 1. A nemzetközi irodában történt lajstromozás keltét. 2. A védjegy sorszámát. 3. A letevő nevét és címét. 4. A terményeket vagy árukat, melyeken a védjegy alkalmaztatik. 5. A védjegy származási országát s ugyancsak a lajstromozás keltét s a sorszámot az illető országban. A 2. cikk C) pontjában jelzett esetben ezen értesítéshez azonfelül a védjegynek megfelelő színes lenyomata is egy példányban csatolandó.

5. cikk. A nemzetközi iroda gondoskodni tartozik ezután a védjegy nyilvánosságra hozataláról, mely az iroda közlönyének mellékletében a védjegy lenyomatának vagy francia nyelven való leírásának s a 4. cikk 2. bekezdésében felsorolt adatoknak közlésével történik. A nemzetközi iroda minden év elején egy táblás kimutatást ad ki, melyben az utolsó év folyamán nyilvánosságra hozott védjegyek tulajdonosainak nevei abc rendben s a szerződő államok szerint elkülönítve felsoroltatnak. A nemzetközi iroda által minden hatóságnak díjmentesen boesáttatnak rendelkezésére az általuk kívánt számú példányok azon mellékletekből, a melyek a nemzetközi lajstromozásra vonatkozó körülményeket tartalmazzák.

6. cikk. A nemzetközi irodának az egyezmény 5. cikke értelmében tudomására hozott nyilatkozat (a védjegy törvényes oltalmának megtagadása valamely országban) ez iroda által késedelem nélkül közlendő a származási ország hatóságával s a védjegy tulajdonosával.

6. b. cikk. A lajstromból az egyezmény 5. b) cikke értelmében készített másolatokért vagy kivonatokért fizetendő díj kivonatonként 2 frankban állapittatik meg.

7. cikk. A védjegy tulajdonában beállott változások, melyek a megállapodás 9. és 9. b) cikkeiben előírt értesítés tárgyát képezték, a nemzetközi iroda lajstromába bevezetendők. Az iroda azokat a szerződő hatóságokkal is közli s közlönyében nyilvánosságra hozza, szem előtt tartva a 9. b) cikk különös határozmányait abban az esetben, midőn a védjegy új tulajdonosa nem a védjegy származási országában lakik, illetve nem ott bír ipari vagy kereskedelmi teleppel.

8. cikk. Hat hónappal a 20 évi védelmi idő lejártá előtt a nemzetközi iroda hivatalos értesítést küld a származási ország hatóságának s a védjegy tulajdonosának. A védjegy nemzetközi lajstromozásának megújításánál szem előtt tartandó alakszerűségek ugyanazok lesznek, mint a melyek az új lajstromozásra nézve elő vannak írva, elesik azonban a cliché megküldésének szüksége.

9. cikk. A nemzetközi iroda minden év elején számadást készít a védjegyeknek az év folyamán történt nemzetközi lajstromozásából származott mindennemű költségekről. E költségösszeg levonatik az egyes hatóságok által a nemzetközi lajstromozásért átszármaztatott díjak összegéből s a maradék a szerződő államok közt egyenlő részekben felosztatik.

10. cikk. A megállapodás 11. cikke által előírt összefoglaló értesítés ugyanazokat az adatokat tartalmazza, mint az ezen végrehajtási szabályzat 4. cikkében előírt értesítés.

11. cikk. Jelen szabályzat ugyanaddig az időpontig marad érvényben, mint a megállapodás, a melyre vonatkozik. Mindamellett a szerződő hatóságok a jelen szabályzatot az idézett megállapodás 10. cikkének megfelelőleg szükséghez képest közös egyetértéssel bármikor módosíthatják.

le dépôt dans les autres États, et sous réserve des droits des tiers, d'un droit de priorité pendant les délais déterminés ci-après.

En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré dans l'un des autres États de l'Union avant l'expiration de ces délais ne pourra être invalidé par des faits accomplis dans l'intervalle, soit notamment, par un autre dépôt, par la publication de l'invention ou son exploitation par un tiers, par la mise en vente d'exemplaires du dessin ou du modèle, par l'emploi de la marque.

Les délais de priorité mentionnés ci-dessus seront de six mois pour les brevets d'invention et de trois mois pour les dessins ou modèles industriels, ainsi que pour les marques de fabrique ou de commerce. Ils seront augmentés d'un mois pour les pays d'outre-mer.

ART. 5.

L'introduction par le breveté, dans le pays où le brevet a été délivré, d'objets fabriqués dans l'un ou l'autre des États de l'Union, n'entraînera pas la déchéance.

Toutefois, le breveté restera soumis à l'obligation d'exploiter son brevet conformément aux lois du pays où il introduit les objets brevetés.

ART. 6.

Toute marque de fabrique ou de commerce régulièrement déposée dans le pays d'origine sera admise au dépôt et protégée telle quelle dans tous les autres pays de l'Union.

Sera considéré comme pays d'origine le pays où le déposant a son principal établissement.

Si ce principal établissement n'est point situé dans un des pays de l'Union, sera considéré comme pays d'origine celui auquel appartient le déposant.

Le dépôt pourra être refusé si l'objet pour lequel il est demandé, est considéré comme contraire à la morale ou à l'ordre public.

ART. 7.

La nature du produit sur lequel la marque de fabrique ou de commerce doit être apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle au dépôt de la marque.

ART. 8.

Le nom commercial sera protégé dans tous les pays de l'Union sans obligation de dépôt, qu'il fasse ou non partie d'une marque de fabrique ou de commerce.

ART. 9.

Tout produit portant illicitement une marque de fabrique ou de commerce, ou un nom commercial, pourra être saisi à l'importation dans ceux

des États de l'Union dans lesquels cette marque ou ce nom commercial ont droit à la protection légale.

La saisie aura lieu à la requête soit du ministère public, soit de la partie intéressée, conformément à la législation intérieure de chaque État.

ART. 10.

Les dispositions de l'article précédent seront applicables à tout produit portant faussement, comme indication de provenance, le nom d'une localité déterminée, lorsque cette indication sera jointe à un nom commercial fictif ou emprunté dans une intention frauduleuse.

Est réputé partie intéressée tout fabricant ou commerçant engagé dans la fabrication ou le commerce de ce produit, et établi dans la localité faussement indiquée comme provenance.

ART. 11.

Les Hautes Parties contractantes s'engagent à accorder une protection temporaire aux inventions brevetables, aux dessins ou modèles industriels, ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux expositions internationales officielles ou officiellement reconnues.

ART. 12.

Chacune des Hautes Parties contractantes s'engage à établir un service spécial de la propriété industrielle et un dépôt central pour la communication au public des brevets d'invention, des dessins ou modèles industriels et des marques de fabrique ou de commerce.

ART. 13.

Un office international sera organisé sous le titre de «Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle».

Ce Bureau, dont les frais seront supportés par les administrations de tous les États contractants, sera placé sous la haute autorité de l'Administration supérieure de la Confédération suisse et fonctionnera sous sa surveillance. Les attributions en seront déterminées d'un commun accord entre les États de l'Union.

ART. 14.

La présente convention sera soumise à des revisions périodiques, en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

A cet effet, des Conférences auront lieu successivement, dans l'un des États contractants, entre les Délégués desdits États.

La prochaine réunion aura lieu, en 1885, à Rome.

ART. 15.

Il est entendu que les Hautes Parties contractantes se réservent respectivement le droit de prendre séparément entre elles des arrangements particuliers pour la protection de la Propriété industrielle, en tant que ces arrangements ne contreviendraient point aux dispositions de la présente convention.

ART. 16.

Les États qui n'ont point pris part à la présente convention seront admis à y adhérer sur leur demande.

Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la Confédération suisse, et par celui-ci à tous les autres.

Elle emportera, de plein droit, accession à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés par la présente Convention.

ART. 17.

L'exécution des engagements réciproques contenus dans la présente convention est subordonnée, en tant que de besoin, à l'accomplissement des formalités et règles établies par les lois constitutionnelles de celles des Hautes Parties contractantes qui sont tenues d'en provoquer l'application, ce qu'elles s'obligent à faire dans le plus bref délai possible.

ART. 18.

La présente convention sera mise à exécution dans le délai d'un mois à partir de l'échange des ratifications et demeurera en vigueur, pendant un temps indéterminé, jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en sera faite.

Cette dénonciation sera adressée au Gouvernement chargé de recevoir les adhésions. Elle ne produira son effet qu'à l'égard de l'État qui l'aura faite, la convention restant exécutoire pour les autres parties contractantes.

ART. 19.

La présente convention sera ratifiée, et les ratifications seront échangées à Paris, dans le délai d'un an au plus tard.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs l'ont signée et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Paris, le 20 mars 1883.

Signé :

(L. S.) *Beyens*
(L. S.) *Villeneuve*
(L. S.) *Duc de Fernau-Nunez*
(L. S.) *P. Challemel-Lacour*
(L. S.) *Ch. Hérisson*
(L. S.) *Ch. Jagerschmidt*
(L. S.) *Crisanto Medina*
(L. S.) *Ressmann*

(L. S.) *Baron de Zuylen de Nyevelt*
(L. S.) *José Da Silva Mendes Leal*
(L. S.) *F. D'Azevedo*
(L. S.) *J. M. Torres-Calcado*
(L. S.) *Sima M. Marinovitch*
(L. S.) *Lardy*
(L. S.) *J. Weibel.*

Protocole de clôture.

Au moment de procéder à la signature de la convention conclue, à la date de ce jour, entre les gouvernements de la Belgique, du Brésil, de l'Espagne, de la France, du Guatemala, de l'Italie, des Pays-Bas, du Portugal, du Salvador, de la Serbie et de la Suisse, pour la protection de la propriété industrielle, les Plénipotentiaires soussignés sont convenus de ce qui suit :

1. — Les mots «Propriété industrielle» doivent être entendus dans leur acception la plus large, en ce sens qu'ils s'appliquent non seulement aux produits de l'industrie proprement dite, mais également aux produits de l'agriculture (vins, grains, fruits, bestiaux, etc.) et aux produits minéraux livrés au commerce (eaux minérales, etc.).

2. — Sous le nom de «Brevets d'invention» sont comprises les diverses espèces de brevets industriels admises par les législations des États contractants, telles que brevets d'importation, brevets de perfectionnement, etc.

3. — Il est entendu que la disposition finale de l'article 2 de la Convention ne porte aucune atteinte à la législation de chacun des États contractants, en ce qui concerne la procédure suivie devant les tribunaux et la compétence de ces tribunaux.

4. — Le paragraphe 1er de l'article 6 doit être entendu en ce sens qu'aucune marque de fabrique ou de commerce ne pourra être exclue de la protection dans l'un des États de l'Union par le fait seul qu'elle ne satisferait pas, au point de vue des signes qui la composent, aux conditions de la législation de cet État, pourvu qu'elle satisfasse, sur ce point, à la législation du pays d'origine et qu'elle ait été, dans ce dernier pays, l'objet d'un dépôt régulier. Sauf cette exception, qui ne concerne que la forme de la marque, et sous réserve des dispositions des autres articles de la Convention, la législation intérieure de chacun des États recevra son application.

Pour éviter toute fausse interprétation, il est entendu que l'usage des armoiries publiques et des décorations peut être considéré comme contraire à l'ordre public dans le sens du paragraphe final de l'article 6.

5. — L'organisation du service spécial de la propriété industrielle mentionné à l'article 12 comprendra, autant que possible, la publication, dans chaque État d'une feuille officielle périodique.

6. — Les frais communs du Bureau international institué par l'article 13 ne pourront, en aucun cas, dépasser, par année, une somme totale représentant une moyenne de 2000 francs par chaque État contractant.

Pour déterminer la part contributive de chacun des États dans cette somme totale des frais, les États contractants et ceux qui adhéreraient ultérieurement à l'Union seront divisés en six classes, contribuant chacune dans la proportion d'un certain nombre d'unités, savoir :

1re classe 25 unités

2e « 20 «

3e « 15 «

4e classe 10 unités

5e « 5 «

6e « 3 «

Ces coefficients seront multipliés par le nombre des États de chaque classe, et la somme fides produits ainsi obtenus fournira le nombre d'unités par lequel la dépense totale doit être divisée. Le quotient donnera le montant de l'unité de dépense.

Les États contractants sont classés ainsi qu'il suit, en vue de la répartition des frais :

1 ^{re} classe	France, Italie	4 ^e classe	Pays-Bas
2 ^e «	Espagne	5 ^e «	Serbie
3 ^e «	Belgique, Brésil. Portugal, Suisse	6 ^e «	Guatemala, Salvador.

L'Administration suisse surveillera les dépenses du Bureau international, fera les avances nécessaires et établira le compte annuel, qui sera communiqué à toutes les autres Administrations.

Le Bureau international centralisera les renseignements de toute nature relatifs à la protection de la propriété industrielle, et les réunira en une statistique générale qui sera distribuée à toutes les Administrations. Il procédera aux études d'utilité commune intéressant l'Union et rédigera, à l'aide des documents qui seront mis à sa disposition par les diverses Administrations, une feuille périodique, en langue française, sur les questions concernant l'Union.

Les numéros de cette feuille, de même que tous les documents publiés par le Bureau international, seront répartis entre les Administrations des États de l'Union, dans la proportion du nombre des unités contributives ci-dessus mentionnées. Les exemplaires et documents supplémentaires qui seraient réclamés, soit par lesdites Administrations, soit par des sociétés ou des particuliers, seront payés à part.

Le Bureau international devra se tenir en tout temps à la disposition des membres de l'Union, pour leur fournir, sur les questions relatives au service international de la propriété industrielle, les renseignements spéciaux dont ils pourraient avoir besoin.

L'administration du pays où doit siéger la prochaine Conférence préparera, avec le concours du Bureau international, les travaux de cette Conférence.

Le directeur de Bureau international assistera aux séances des Conférences et prendra part aux discussions sans voix délibérative. Il fera, sur sa gestion, un rapport annuel qui sera communiqué à tous les membres de l'Union.

La langue officielle du Bureau international sera la langue française.

7. — Le présent protocole de clôture, qui sera ratifié en même temps que la Convention conclue à la date de ce jour, sera considéré comme faisant partie intégrante de cette convention et aura mêmes force, valeur et durée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires soussignés ont dressé le présent protocole.

Fait à Paris, le 20 mars 1893.

Signé :

Beyens
Villeneuve
Duc de Fernau-Nunez
P. Challemel-Lacour
Ch. Hérissou
Ch. Jagerschmidt
Crisanto Medina
Ressmann

Baron de Zuylen de Nyevelt
José da Silva Mendes Leal
F. D'Azevedo
J. M. Torres-Cañedo
Sima M. Marinovitch
Lardy
J. Weibel.

II.

Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce, conclu entre la Belgique, l'Espagne, la France, le Guatemala, l'Italie, les Pays-Bas, le Portugal, la Suisse et la Tunisie, à Madrid le 14. Avril 1891.

Les soussignés, Plénipotentiaires des Gouvernements des États ci-dessus énumérés,

Vu l'article 15 de la Convention internationale du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle,

Ont, d'un commun accord, et sous réserve de ratification, arrêté l'Arrangement suivant :

ARTICLE 1.

Les sujets ou citoyens de chacun des États contractants pourront s'assurer, dans tous les autres États, la protection de leurs marques de fabrique ou de commerce acceptées au dépôt dans le pays d'origine, moyennant le dépôt desdites marques au Bureau international à Berne, fait par l'entremise de l'Administration dudit pays d'origine.

ARTICLE 2.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des États contractants les sujets ou citoyens des États n'ayant pas adhéré au présent arrangement qui satisfont aux conditions de l'article 3 de la Convention.

ARTICLE 3.

Le Bureau international enregistrera immédiatement les marques déposées conformément à l'article 1er, Il notifiera cet enregistrement aux États contractants. Les marques enregistrées seront publiées dans un supplément au journal du Bureau international au moyen, soit d'un dessin, soit d'une description présentée en langue française par le déposant.

En vue de la publicité à donner dans les divers États aux marques

ainsi enregistrées, chaque administration recevra gratuitement du Bureau international le nombre d'exemplaires de la susdite publication qu'il lui plaira de demander.

ARTICLE 4.

A partir de l'enregistrement ainsi fait au Bureau international, la protection dans chacun des États contractants sera la même que si la marque y avait été directement déposée.

ARTICLE 5.

Dans les pays où leur législation les y autorise, les Administrations auxquelles le Bureau international notifiera l'enregistrement d'une marque, auront la faculté de déclarer que la protection ne peut être accordée à cette marque sur leur territoire.

Elles devront exercer cette faculté dans l'année de la notification prévue par l'article 3.

Ladite déclaration ainsi notifiée au Bureau international sera par lui transmise sans délai à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque. L'intéressé aura les mêmes moyens de recours que si la marque avait été par lui directement déposée dans le pays où la protection est refusée.

ARTICLE 6.

La protection résultant de l'enregistrement au Bureau international durera vingt ans à partir de cet enregistrement, mais ne pourra être invoquée en faveur d'une marque qui ne jouirait plus de la protection légale dans le pays d'origine.

ARTICLE 7.

L'enregistrement pourra toujours être renouvelé suivant les prescriptions des articles 1 et 3.

Six mois avant l'expiration du terme de protection, le Bureau international donnera un avis officiel à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque.

ARTICLE 8.

L'Administration du pays d'origine fixera à son gré et percevra à son profit une taxe qu'elle réclamera du propriétaire de la marque dont l'enregistrement international est demandé.

A cette taxe s'ajoutera un émolument international de 100 francs, dont le produit annuel sera réparti par parts égales entre les États contractants par les soins du Bureau international, après déduction des frais communs nécessités par l'exécution de cet Arrangement.

ARTICLE 9.

L'Administration du pays d'origine notifiera au Bureau international les annulations, radiations, renonciations, transmissions et autres changements qui se produiront dans la propriété de la marque.

Le Bureau international enregistrera ses changements, les notifiera aux Administrations contractantes et les publiera aussitôt dans son journal.

ARTICLE 10.

Les Administrations régleront d'un commun accord les délais relatifs à l'exécution du présent Arrangement.

ARTICLE 11.

Les États de l'Union pour la protection de la propriété industrielle qui n'ont pas pris part au présent arrangement seront admis à y adhérer sur leur demande et dans la forme prescrite par l'article 16 de la Convention du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle.

Dès que le Bureau international sera informé qu'un État a adhéré au présent Arrangement, il adressera à l'Administration de cet État, conformément à l'article 3. une notification collective des marques qui, à ce moment, jouissent de la protection internationale.

Cette notification assurera, par elle-même, auxdites marques le bénéfice des précédentes dispositions sur le territoire de l'État adhérent et fera courir le délai d'un an pendant lequel l'Administration intéressée peut faire la déclaration prévue par l'article 5.

ARTICLE 12.

Le présent Arrangement sera ratifié, et les ratifications en seront échangées à Madrid dans le délai de six mois au plus tard.

Il entrera en vigueur un mois à partir de l'échange des ratifications et aura la même force et durée que la Convention du 20 mars 1883.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des États ci-dessus énumérés ont signé le présent Arrangement à Madrid, le 14 avril 1891.

Pour la Belgique :

Th. de Bounder de Melsbroeck

Pour l'Espagne :

S. Moret

Marqués de Aguilar

Enrique Calleja

Luis Mariano de Larra

Pour la France et la Tunisie :

P. Cambon

Pour le Guatemala :

J. Carrera

Pour l'Italie :

Maffei

Pour les Pays-Bas :

Gericke

Pour le Portugal :

Comte de Casal Ribeiro

Pour la Suisse :

Ch. E. Lardet

Morel

Protocole de Clôture.

Au moment de procéder à la signature de l'Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce, conclu à la date de ce jour, les Plénipotentiaires des États qui ont adhéré audit Arrangement sont convenus de ce qui suit :

Des doutes s'étant élevés au sujet de la portée de l'article 5, il est bien entendu que la faculté de refus que cet article laisse aux Administrations ne porte aucune atteinte aux dispositions de l'article 6 de la Convention du 20 mars 1883 et du paragraphe 4 du protocole de clôture qui l'accompagne, ces dispositions étant applicables aux marques déposées au Bureau international comme elles l'ont été et le seront encore à celles déposées directement dans tous les pays contractants.

Le présent Protocole aura la même force et durée que l'Arrangement auquel il se rapporte.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires soussignés ont signé le présent Protocole de clôture à Madrid, le 14 avril 1891.

Pour la Belgique :

Th. de Bounder de Melsbroeck

Pour l'Italie :

Maffei

Pour l'Espagne :

S. Moret

Marqués de Aguilar

Enrique Calleja

Luis Mariano de Larra

Pour les Pays-Bas :

Gericke

Pour le Portugal :

Comte de Casal Ribeiro

Pour la France et la Tunisie :

P. Cambon

Pour la Suisse :

Ch. E. Lardet

Pour le Guatemala :

J. Carrera

Morel.

III.

Protocole concernant la dotation du Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle, conclu entre le Belgique, le Brésil, l'Espagne, les États-Unis d'Amérique, la France, la Grande-Bretagne, le Guatemala, l'Italie, la Norvège, les Pays-Bas, le Portugal, la Suède, la Suisse et la Tunisie, à Madrid le 15 Avril 1891.

Les soussignés, Plénipotentiaires des Gouvernements des États ci-dessus énumérés,

Vu la déclaration adoptée le 20 mars 1883 par la Conférence internationale pour la protection de la propriété industrielle, réunie à Paris.

Ont, d'un commun accord, et sous réserve de ratification, arrêté le protocole suivant :

ARTICLE 1.

Le premier alinéa du chiffre 6 du Protocole de clôture annexé à la Convention internationale du 20 mars 1883 pour la protection de propriété industrielle est abrogé et remplacé par la disposition suivante :

«Les dépenses du bureau international institué par l'article 13 seront supportées en commun par les États contractants. Elles ne pourront, en aucun cas, dépasser la somme de 60.000 francs par année.»

ARTICLE 2.

Le présent protocole sera ratifié et les ratifications en seront échangées à Madrid, dans le délai de six mois au plus tard.

Il entrera en vigueur un mois à partir de l'échange des ratifications, et aura la même force et durée que la Convention du 20 mars 1883 dont il sera considéré comme faisant partie intégrante.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des États ci-dessus énumérés ont signé le présent Protocole à Madrid, le 15 avril 1891.

Pour la Belgique :

Th. de Bounder de Melsbroeck

Pour le Brésil :

Luis F. d'Abreu

Pour l'Espagne :

S. Moret

Marqués de Aguilar

Enrique Calleja

Luis Mariano de Larra

Pour les États-Unis d'Amérique :

E. Burd Grubb

Pour la France et la Tunisie :

P. Cambon

Pour la Grande-Bretagne :

Francis Clare Ford

Pour la Guatémala :

J. Carrera

Pour l'Italie :

Maffei

Pour la Norvège :

Arild Huitfeldt

Pour les Pays-Bas :

Gericke

Pour le Portugal :

Comte de Casal-Ribeiro

Pour la Suède :

Arild Huitfeldt

Pour la Suisse :

Ch. E. Lardet

Morel.

IV.

Acte additionnel du 14 Décembre 1900 modifiant la convention du 20 Mars 1883 ainsi que le Protocole de cloture y annexé.

Sa Majesté le Roi des Belges ; le Président des États-Unis du Brésil ; Sa Majesté le Roi de Danemark ; le Président de la République Dominicaine ; Sa Majesté le Roi d'Espagne et, en son Nom, Sa Majesté la Reine Régente du Royaume ; le Président des États-Unis d'Amérique ; le Président de la République Française ; Sa Majesté la Reine du Royaume Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande, Impératrice des Indes ; Sa Majesté le Roi d'Italie ; Sa Majesté l'Empereur du Japon ; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas ; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves ; Sa Majesté le Roi de Serbie ; Sa Majesté le Roi de Suède et de Norvège ; le Conseil Fédéral de la Confédération Suisse ; le Gouvernement Tunisien, ayant jugé utile d'apporter certaines modifications et additions à la Convention internationale du 20 mars 1883, ainsi qu'au Protocole de clôture annexé à ladite Convention, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :

M. A. Nyssens, Ancien Ministre de l'Industrie et du Travail ;

M. L. Capelle, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire, Directeur général du Commerce et des Consulats au Ministère des Affaires Étrangères ;

M. Georges de Ro, Avocat à la Cour d'appel de Bruxelles, Ancien Secrétaire de l'Ordre ;

M. J. Dubois, Directeur général au Ministère de l'Industrie et du Travail ;

Le Président des États-Unis du Brésil :

M. da Cunha, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire des États-Unis du Brésil près Sa Majesté le Roi des Belges ;

Sa Majesté le Roi de Danemark :

M. H. Holten-Nielsen, Membre de la Commission des brevets, Enregistreur des marques de fabrique ;

Le Président de la République Dominicaine :

M. J. W. Hunter, Consul général de la République Dominicaine à Anvers ;

Sa Majesté le Roi d'Espagne et en Son Nom Sa Majesté La Reine Régente du Royaume :

M. de Villa Urrutia, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges ;

Le Président des États-Unis d'Amérique :

M. Lawrence Townsend, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire des États-Unis d'Amérique près Sa Majesté le Roi des Belges ;

M. Francis Forbes ;

M. Walter H. Chamberlain, Assistant Commissioner of Patents ;

Le Président de la République Française :

M. Gérard, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges ;

M. C. Nicolas, ancien Conseiller d'État, Directeur honoraire au Ministère du Commerce, de l'Industrie, des Postes et de Telegraphes ;

M. Michel Pelletier, avocat à la Cour d'Appel de Paris ;

Sa Majesté la Reine du Royaume-Uni de la Grande-Bretagne et d'Irlande, Impératrice des Indes :

Le Très Honorable C. B. Stuart Wortley, M. P. :

Sir Henry Bergne, K. C. M. G., Chef du Département commercial au Foreign Office ;

M. C. N. Dalton, C. B. Comptroller General of Patents ;

Sa Majesté le Roi d'Italie :

M. Romeo Cantagalli, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges ;

M. le Commandeur Carlo Francesco Gabba, Sénateur, Professeur à l'Université de Pise ;

M. le Chevalier Samuele Ottolenghy, Chef de division au Ministère de l'Agriculture, de l'Industrie et du Commerce, Directeur du Bureau de la Propriété industrielle ;

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

M. Ichitiro Motono, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges ;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. F. W. I. G. Snyder van Wissenkerke, Docteur en droit, Conseiller au Ministère de la Justice, Directeur du Bureau de la Propriété industrielle ;

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves ;

M. le Conseiller E. Madeira Pinto, Directeur Général au Ministères des Travaux Publics, du Commerce et de l'Industrie ;

Sa Majesté le Roi de Serbie :

M. le Docteur Michel Vouitch, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire à Paris ;

Sa Majesté le Roi de Suède et de Norvège :

M. le comte Wrangel, Son Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges ;

Le Conseil Fédéral de la Confédération Suisse :

M. J. Borel, Consul-Général de la Confédération suisse à Bruxelles ;

M. le Docteur Louis Rodolphe de Salis, Professeur à Berne ;

Le Président de la République Française.

Pour la Tunisie :

M. Gérard, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près Sa Majesté le Roi des Belges :

M. Bladé, Consul de première classe au Ministère des Affaires Étrangères de France,

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants :

Article Premier.

La Convention internationale du 20 mars 1883 est modifiée ainsi qu'il suit :

I. L'article 3 de la convention aura la teneur suivante :

ART. 3.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des États contractants, les sujets ou citoyens des États ne faisant pas partie de l'Union, qui sont domiciliés ou ont des établissements industriels ou commerciaux effectifs et sérieux sur le territoire de l'un des États de l'Union.

II. L'article 4 aura la teneur suivante :

ART. 4.

Celui qui aura régulièrement fait le dépôt d'une demande de brevet d'invention, d'un dessin ou modèle industriel, d'une marque de fabrique ou de commerce, dans l'un des États contractants, jouira, pour effectuer le dépôt dans les autres États, et sous réserve des droits des tiers d'un droit de priorité pendant les délais déterminés ci-après.

En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré dans l'un des autres

États de l'Union, avant l'expiration de ces délais, ne pourra être invalidé par des faits accomplis dans l'intervalle, soit, notamment, par un autre dépôt, par la publication de l'invention ou son exploitation, par la mise en vente d'exemplaires du dessin ou du modèle, par l'emploi de la marque.

Les délais de priorité mentionnés ci-dessus seront de douze mois pour les brevets d'invention, et de quatre mois pour les dessins ou modèles industriels, ainsi que pour les marques de fabrique ou de commerce.

III. Il est inséré dans la convention un article 4 bis ainsi conçu :

ART. 4 bis.

Les brevets demandés dans les différents États contractants par des personnes admises au bénéfice de la Convention aux termes des articles 2 et 3, seront indépendants des brevets obtenus pour la même invention dans les autres États adhérents ou non à l'Union.

Cette disposition s'appliquera aux brevets existants au moment de sa mise en vigueur.

Il en sera de même, en cas d'accession de nouveaux États, pour les brevets existants de part et d'autre au moment de l'accession.

IV. Il est ajouté à l'article 9 deux alinéas ainsi conçus :

Dans les États dont la législation n'admet pas la saisie à l'importation, cette saisie pourra être remplacée par la prohibition d'importation.

Les autorités ne seront pas tenues d'effectuer la saisie en cas de transit.

V. L'article 10 aura la teneur suivante :

ART. 10.

Les dispositions de l'article précédent seront applicables à tout produit portant faussement, comme indication de provenance, le nom d'une localité déterminée, lorsque cette indication sera jointe à un nom commercial fictif ou emprunté dans une intention frauduleuse.

Est réputé partie intéressée tout producteur, fabricant ou commerçant, engagé dans la production, la fabrication ou le commerce de ce produit, et établi soit dans la localité faussement indiquée comme lieu de provenance, soit la région où cette localité est située.

VI. Il est inséré dans la Convention un article 10 bis ainsi conçu :

ART. 10 bis.

Les ressortissants de la Convention (art. 2 et 3) jouiront, dans tous les États de l'Union, de la protection accordée aux nationaux contre la concurrence déloyale.

VII. L'article 11 aura la teneur suivante :

ART. 11.

Les Hautes Parties contractantes accorderont, conformément à la législation de chaque pays, une protection temporaire aux inventions brevetables, aux dessins ou modèles industriels, ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux Expositions internationales officielles ou officiellement reconnues, organisées sur le territoire de l'une d'elles.

VIII. L'article 14 aura la teneur suivante :

ART. 14.

La présente Convention sera soumise à des revisions périodiques en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

A cet effet, de Conférences auront lieu successivement, dans l'un des États contractants, entre les délégués desdits États.

IX. L'article 16 aura la teneur suivante :

ART. 16.

Les États qui n'ont point pris part à la présente Convention seront admis à y adhérer sur leur demande.

Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la Confédération suisse, et par celui-ci à tous les autres.

Elle emportera, de plein droit, accession à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés par la présente Convention, et produira ses effets un mois après l'envoi de la notification faite par le Gouvernement suisse aux autres États unionistes, à moins qu'une date postérieure n'ait été indiquée par l'État adhérent.

ART. 2.

Le Protocole de Clôture annexé à la Convention internationale du 20 mars 1883 est complété par l'addition d'un numéro 3 bis, ainsi conçu :

3 bis : Le breveté, dans chaque pays, ne pourra être freppé de déchéance pour cause de non-exploitation qu'après un délai minimum de trois ans, à dater du dépôt de la demande dans le pays dont il s'agit, et dans le cas où le breveté ne justifierait pas des causes de son inaction.

ART. 3.

Le présent Acte additionnel aura même valeur et durée que la Convention du 20 mars 1883.

Il sera ratifié, et les ratifications en seront déposées à Bruxelles, au Ministère des Affaires Étrangères, aussitôt que faire se pourra, et au plus tard dans le délai dix-huit mois à dater du jour de la signature.

Il entrera en vigueur trois mois après la clôture du procès-verbal de dépôt.

En foi de quoi les Plénipotentiaires respectifs ont signé le présent Acte additionnel.

Fait à Bruxelles, en un seul exemplaire, le 14 décembre 1900.

Signés :

Pour la Belgique :

A. Nyssens
Capelle
Georges de Ro
J. Dubois

Pour le Brésil :

F. Xavier da Cunha

Pour le Danemark :

H. Holten-Nielsen

Pour la République Dominicaine :

John W. Hunter

Pour l'Espagne :

W. R. de Villa Urrutia

Pour les États-Unis d'Amérique :

Lawrence Townsend
Francis Forbes
Walter H. Chamberlin

Pour la France :

A. Gérard
C. Nicolas
Michel Pelletier

Pour la Grande-Bretagne :

Charles B. Stuart Wortley
H. G. Bergne
C. N. Dalton

Pour l'Italie :

R. Cantagalli
C. F. Gabba
S. Ottolenghi

Pour le Japon :

J. Motono

Pour la Norvège :

Comte Wrangel

Pour les Pays-Bas :

Snyder van Wissenkerke

Pour le Portugal :

Ernesto Madeira Pinto

Pour la Serbie :

Dr. Michel Vouitch

Pour la Suède :

Comte Wrangel

Pour la Suisse :

Jules Borel
L. R. de Salis

Pour la Tunisie :

A. Gérard
Étienne Bladé

V.

Acte additionnel du 14 décembre 1900 à l'arrangement du 14 avril 1891 concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce conclu entre la Belgique, le Brésil, la France, l'Espagne, l'Italie, les Pays-Bas, le Portugal, la Suisse et la Tunisie.

Article Premier.

Les soussignés, dûment autorisés par leurs Gouvernements respectifs, ont, d'un commun accord, arrêté ce qui suit :

I. L'article 2 de l'Arrangement du 14 avril 1891 aura le teneur suivante :

ART. 2.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des États contractans les sujets ou citoyens des États n'ayant pas adhéré au présent Arrangement qui, sur le territoire de l'Union restreinte constitué par ce dernier, satisfont aux conditions établies par l'article 3 de la Convention générale.

II. L'article 3 aura la teneur suivante :

ART. 3.

Le Bureau international enregistrera immédiatement les marques déposées conformément à l'article 1-er. Il notifiera cet enregistrement aux États contractants. Les marques enregistrées seront publiées dans un supplément au journal du Bureau international au moyen d'un cliché fourni par le déposant.

Si le déposant revendique la couleur à titre d'élément distinctif de sa marque, il sera tenu :

1° De le déclarer, et d'accompagner son dépôt d'une description qui fera mention de la couleur.

2° De joindre à sa demande des exemplaires de ladite marque en couleur, qui seront annexés aux notifications faites par le Bureau international. Le nombre de ces exemplaires sera fixé par le Règlement d'exécution.

En vue de la publicité à donner, dans les divers États, aux marques enregistrées, chaque Administration recevra gratuitement du Bureau international le nombre d'exemplaires de la susdite publication qu'il lui plaira demander.

III. Il est inséré dans l'Arrangement un article 4 bis ainsi conçu :

ART. 4 bis.

Lorsqu'une marque, déjà déposée dans un ou plusieurs de États contractants, a été postérieurement enregistrée par le Bureau international au nom du même titulaire ou de son ayant cause, l'enregistrement international sera considéré comme substitué aux enregistrements nationaux antérieurs, sans préjudice des droits acquis par le fait de ces derniers.

IV. L'article 5. aura la teneur suivante :

ART. 5.

Dans les pays où leur législation les y autorise, les Administrations auxquelles le Bureau international notifiera l'enregistrement d'une marque, auront la faculté de déclarer que la protection ne peut être accordée à cette marque sur leur territoire. Un tel refus ne pourra être opposé que dans les conditions qui s'appliqueraient, en vertu de la Convention du 20 mars 1883, à une marque déposée à l'enregistrement national.

Elles devront exercer cette faculté dans le délai prévu par leur loi nationale, et, au plus tard, dans l'année de la notification prévue par l'article 3, en indiquant au Bureau international leurs motifs de refus.

Ladite déclaration ainsi notifiée au Bureau international sera par lui transmise sans délai à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque. L'intéressé aura les mêmes moyens de recours que si la marque avait été par lui directement déposée dans le pays où la protection est refusée.

V. Il est inséré dans l'Arrangement un article 5 bis ainsi conçu :

ART. 5 bis.

Le Bureau international délivrera à toute personne qui en fera le demande, moyennant une taxe fixée par le Règlement, une copie des mentions inscrites dans le Registre relativement à une marque déterminée.

VI. L'article 8 aura la teneur suivante :

ART. 8.

L'Administration du pays d'origine fixera à son gré, et percevra à son profit, une taxe qu'elle réclamera du propriétaire de la marque dont l'enregistrement international est demandé.

A cette taxe s'ajoutera un émolument international de 100 francs pour la première marque, et de 50 francs pour chacune des marques suivantes, déposées en même temps par le même propriétaire. Le produit annuel de cette taxe sera réparti par parts égales entre les États contractants par les soins du Bureau international, après déduction des frais communs nécessités par l'exécution de cet Arrangement.

VII. Il est inséré dans l'Arrangement un article 9 bis ainsi conçu :

ART. 9 bis

Lorsqu'une marque inscrite dans le Régistre international sera transmise à une personne établie dans un État contractant autre que le pays d'origine de la marque, la transmission sera notifiée au Bureau international par l'Administration de ce même pays d'origine. Le Bureau international enregistrera la transmission et, après avoir reçu l'assentiment de l'Administration à laquelle ressorti le nouveau titulaire, il la notifiera aux autres Administrations et la publiera dans son journal.

La présente disposition n'a point pour effet de modifier les législations des États contractants qui prohibent la transmission de la marque sans la cession simultanée de l'établissement industriel ou commercial dont elle distingue les produits.

Nulle transmission de marque inscrite dans le Registre international, faite au profit d'une personne non établie dans l'un des pays signataires, ne sera enregistrée.

ARTICLE 2.

Le Protocole de clôture signé en même temps que l'Arrangement du 14 avril 1891 est supprimé.

ARTICLE 3.

Le présent Acte additionnel aura même valeur et durée que l'Arrangement auquel il se rapporte.

Il sera ratifié, et les ratifications en seront déposées à Bruxelles, au Ministère des Affaires Etrangères aussitôt que faire se pourra, et au plus tard dans le délai d'un an à dater du jour de la signature.

Il entrera en vigueur trois mois après la clôture du procès-verbal de dépôt.

En foi de quoi les soussignés ont signé le présent Acte additionnel.

Fait à Bruxelles, en un seul exemplaire, le 14 décembre 1900.

Signé :

Pour la Belgique :

A. Nyssens
L. Capelle
Georges de Ro
J. Dubois

Pour le Brésil :

F. Xavier da Cunha

Pour l'Espagne :

W. R. de Villa Urrutia

Pour la France :

A. Gérard
C. Nicolas
Michel Pelletier

Pour l'Italie :

R. Cantagalli
C. F. Gabba
S. Ottolenghi

Pour les Pays-Bas :

Snyder van Wissenkerke

Pour le Portugal :

Ernesto Madeira Pinto

Pour la Suisse :

Jules Borel
L. R. de Salis

Pour la Tunisie :

A. Gérard
Etienne Bladé.

(Magyar fordítás.)

I.

Az ipari tulajdon védelmére Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc között Párisban 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezmény.

Ő Felsége a belgák királya, Ő Felsége Brazília császára, Ő Felsége Spanyolország királya, a francia köztársaság Elnöke, Guatémala köztársaság Elnöke, Ő Felsége Németalföld királya, Ő Felsége Portugália és Algarbia királya, Salvador köztársaság Elnöke, Ő Felsége Szerbia királya és a svájci szövetség szövetségtanácsa, egyenlően áthatva azon óhajtól, hogy az államaik kötelékébe tartozók által üzött iparnak és kereskedelemnek teljes és hatályos oltalmat biztosítsanak és hogy a feltalálók jogainak biztosítását és a kereskedelmi ügyletek tisztességét előmozdítsák, elhatározták, hogy e végből egyezményt kötnek és meghatalmazottaikul kinevezték, még pedig :

Ő Felsége a belgák királya:

Báró Beyens urat, királyi Lipót-rendjének és a becsületrendnek nagytisztját, stb. rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

Ő Felsége Brazília császára:

Gróf Villeneuve Constant Gyula urat, Ő Felsége tanácsának tagját, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál, a Krisztus-rend középkeresztesét, Rózsarendjének tisztját, a becsületrend lovagját stb.;

Ő Felsége Spanyolország királya:

Fernau-Nunez Montellano és Arco hercege ő Nagyméltóságát, Cervellon grófját, Almonacir örgrófját, Spanyolország első osztályu grandját, a jeles aranygyapjas rend lovagját, a III. Károly-rend nagykeresztesét, a Calatrava lovagját, a becsületrend nagykeresztesét stb. stb., a királyság senatorát, rendkívüli és meghatalmazott nagykövetét Párisban;

A franczia köztársaság Elnöke:

Challemel-Lacour Pál urat, senatort, a külügyek ministerét;

Herisson K. urat, képviselőt, a kereskedelemügyi ministert;

Jagerschmidt Károly urat, első osztályu meghatalmazott ministert, a nemzeti becsületrend tisztját stb.;

Guatémala köztársaság Elnöke:

Medina Crisanto urat, a becsületrend tisztját stb., rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

Ő Felsége Olaszország királya:

Ressmann Constantin urat, Szt. Móríc és Lázár rendjének, valamint olasz koronarendjének középkeresztesét, a becsületrend középkeresztesét stb., az olasz nagykövetség tanácsosát Párisban;

Ő Felsége Németalföld királya:

Báró de Zuylen de Nyevelt urat, németalföldi oroszlánrendjének középkeresztesét, nagyhercegi tölgykorona rendje és nassau arany oroszlánrendje nagykeresztesét, a becsületrend nagytisztját stb., rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

Ő Felsége Portugália és Algarbia királya:

da Silva Mendes Leal José urat, államtanácsosát, a királyság pairjét, szolgálaton kívüli ministerét és államtitkárát, a Szent-Jakab-rend nagykeresztesét, a portugáliai torony- és kardrend lovagját, a becsületrend nagytisztját, stb., rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

de Azevedo Fernand urat, a becsületrend tisztját stb., Portugália követtségének első titkárát Párisban;

Salvador köztársaság elnöke:

Torres Caicedo urat, az «Institut de France» levelező tagját, a becsületrend nagytisztját stb., rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

Ő Felsége Szerbia királya:

Marinovitch Sima S. urat, Szerbia ideiglenes ügyvivőjét, a királyi Takovarend lovagját, stb., stb.;

És a svájci szövetség szövetségtanácsa:

Lardy Károly Ede urat, rendkívüli követet és meghatalmazott ministerét Párisban.

Weibel J. urat, genfi mérnököt, az ipari tulajdon védelmére alakított állandó bizottság svájci osztályának elnökét;

a kik kölcsönösen közölvén egymással meghatalmazásaikat, a melyeket jó és kellő alakban találtak, a következő czikkeben állapodtak meg:

1. CZIKK.

Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc kormányai az ipari tulajdon védelme czéljából Unióvá (egyesületté) alakulnak.

2. CZIKK.

A szerződő államok mindegyikének alattvalói vagy honosai az Unió bármely másik államában a találmányi szabadalmak, az ipari mustrák és minták, a gyári vagy kereskedelmi védjegyek és a kereskedelmi nevek tekintetében ugyanazokat előnyöket élvezik, a melyeket a vonatkozó törvények a saját honosok részére jelenleg biztosítanak, vagy jövőben biztosítani fognak.

Ennélfogva a honosokkal egyenlő védelemben részesülnek és a jogaik ellen irányuló minden támadás miatt ugyanazokkal a jogorvoslatokkal élhetnek, mint azok, feltéve, hogy azokat az alakításokat és feltételeket teljesítik, a melyeket az egyes államok beltörvényhozása a honpolgárok elé szab.⁽¹⁾

3. CZIKK.

A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival egyenlő elbánásban részesülnek az Unióhoz nem tartozó államok azon alattvalói vagy honosai, a kik az Unióhoz tartozó államok egyikének területén lakóhelylyel, vagy ipari vagy kereskedelmi teleppel bírnak.⁽²⁾

4. CZIKK.

Az, a ki a szerződő államok egyikében találmányi szabadalmat, ipari mustrát, vagy mintát, gyári vagy kereskedelmi védjegyet szabályszerűen bejelent, azoknak a többi államokban való bejelentésére harmadik személyek jogainak fentartása mellett az alább megjelölt határidőn belül elsőbbségi jogot élvez.

Ennélfogva a későbbi, de az ezen határidő letelte előtt a többi uniós-beli államok valamelyikében eszközölt bejelentést az időközben bekövetkezett körülmények — mint nevezetesen másnak bejelentése, a szabadalomnak közzététele, vagy annak harmadik személy által történt gyakorlatbavétele, a mustra vagy minta példányainak árusítása, a védjegy használata, — nem érvényteleníthetik.

A fent megjelölt elsőbbségi határidő a találmányi szabadalmaknál hat, az ipari mustráknál vagy mintáknál, valamint a gyári vagy kereskedelmi védjegyeknél három hónap. A tengerentúli államok részére az elsőbbségi határidők egy hónappal hosszabbak.⁽²⁾

(1) V. ö. zárjegyzőkönyv 4. p. (1208. l.) (2) E cikk új szövegét l. az 1216. l. közölt pótegyezményben.

5. CZIKK.

Az Unióhoz tartozó államok egyikében vagy másikában előállított tárgyaknak a szabadalomtulajdonos által eszközölt bevitele abba az államba, a melyben a szabadalom engedélyeztetett, a szabadalom elvesztét nem vonja maga után.

Mindazonáltal a szabadalomtulajdonos köteles szabadalmát abban az államban, hová a szabadalmi tárgyakat beviszi, az illető állam törvényeinek megfelelően gyakorlatba venni.

6. CZIKK.

A származási országban szabályszerűen bejegyzett gyári vagy kereskedelmi védjegy valamennyi unióbeli államban, úgy mint van, bejegyzendő és oltalmazandó.

Származási országnak az az ország tekintendő, melyben a bejelentőnek főtelepe fekszik.

Ha a főtelep nem az Unióhoz tartozó államok egyikének területén fekszik, akkor származási országnak az az ország tekintendő, a melynek a bejelentő honosa.

A bejelentés visszautasítható, ha a tárgy, melyre az vonatkozik, a jó erkölcsökbe vagy közrendbe ütközőnek találtatik.⁽¹⁾

7. CZIKK.

Azon terméknek minemősége, melyre a gyári vagy kereskedelmi védjegy alkalmaztatik, semmi esetre sem képezheti akadályát a védjegy bejegyzésének.

8. CZIKK.

A kereskedelmi név, a bejegyzés kötelezettsége nélkül minden unióbeli államban védelemben részesül, tekintet nélkül arra, hogy alkatrészét képezi-e valamely gyári vagy kereskedelmi védjegynek, vagy sem!

9. CZIKK.

Minden tárgy, a mely valamely gyári vagy kereskedelmi védjeggyel avagy kereskedelmi névvel jogosulatlanul van ellátva, lefoglalható a bevitelnél mindazokban az unióbeli államokban, a hol az illető védjegynek, vagy kereskedelmi névnek törvényes oltalomra igénye van.

Lefoglalásnak az illető állam belföldi törvényhozása értelmében akár hivatalból, akár az érdekelt fél kérelmére lesz helye.⁽²⁾

10. CZIKK.

Az előző cikk rendelkezései alkalmazandók mindazon áruczikkre, a melyek a származás megjelöléseként valamely meghatározott hely nevével hamisan vannak ellátva, ha az illető megjelölés valamely költött vagy csalárd szándékkal bitorolt kereskedelmi névvel kapcsolatban fordul elő.

(1) V. ö. Zárjegyzőkönyv 4. p. (1208. l.) és Zárjegyzőkönyv 1212. l.

(2) E cikk kiegészítését l. az 1216. lapon közölt pótegyezményben.

Érdekelt félnek tekintendő minden gyáros vagy kereskedő, ki az illető áru előállításával vagy forgalomba hozatalával foglalkozik és a valóságtól eltérően származási helyként megjelölt helyen teleppel bír.⁽¹⁾

11. CZIKK.

A magas szerződő felek mindegyike kötelezi magát, hogy időleges olta-lomban részesíti a szabadalmazható találmányokat, a mustrákat és min-tákat, valamint a kereskedelmi és gyári védjegyeket oly termékekre nézve, melyek hivatalos, vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállítás-o-kon közszemlére kitétetnek.⁽²⁾

12. CZIKK.

A szerződő felek mindegyike kötelezi magát, hogy az ipari tulajdon védelmére külön hivatalt és a találmányi szabadalmak, az ipari mustrák és minták, valamint a gyári vagy kereskedelmi védjegyek közzétételére egy központi bejelentési hivatalt rendez be a közönség részére.

13. CZIKK.

«Az ipari tulajdon védelmére alakult nemzetközi Unió irodája» elneve-zéssel nemzetközi hivatal szerveztetik.

Ez az iroda, melyet a szerződő államok kormányai közösen tartanak fenn, a svájcei szövetség kormányának magas fenhatósága alá helyeztetik és annak felügyelete alatt fog működni. Ugyanennek hatásköre az Unióhoz tartozó államok közös megegyezésével fog megállapíttatni.⁽³⁾

14. CZIKK.

Jelen egyezmény időszakonként átvizsgálás alá veendő azon célból, hogy azon oly javítások eszközöltessenek, a melyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak.

E végből időnként, a szerződő államok valamelyikében váltakozólag tanácskozások lesznek tartandók az illető államok kiküldöttei által.

A legközelebbi összejövetel 1885. évben Rómában fog megtartatni.⁽⁴⁾

15. CZIKK.

Megegyezés jött létre arra nézve, hogy a magas szerződő felek kölcsö-nösen fentartják maguknak azt a jogot, hogy egymás között az ipari tulaj-don védelmére külön megállapodásokat létesíthessenek, feltéve, hogy ezek a jelen egyezmény határozmányai-val nem fognak ellenkezni.⁽⁵⁾

16. CZIKK.

Azok az államok, melyek a jelen egyezményben részt nem vettek, kívánságukra ahhoz utólag csatlakozhatnak.

Ez a csatlakozás diplomáciai uton a svájcei szövetség kormányának s ez által a többieknek bejelentendő.

(1) E cikket módosítja és kiegészíti az 1217. lapon közölt pótegyezmény szövege.

(2) E cikk új szövegét l. az 1217. lapon.

(3) V. ö. zárjegyzőkönyv 6. p. (1208. l.)

(4) E cikk új szövegét l. az 1217. lapon.

(5) L. az 1210. lapon közölt egyezményt.

A csatlakozás teljes joghatálylyal valamennyi rendelkezéshez való hozzájárulásra vonatkozik és mindazon előnyök megszerzését eredményezi, a melyek jelen egyezményben megállapítottak.⁽¹⁾

17. CZIKK.

A jelen egyezményben foglalt kölcsönös kötelezettségek hatályba léptének előfeltétele, hogy a mennyiben szükséges, azok az alakiságok és szabályok betartassanak, a melyeket az illető magas szerződő felek alkotmánytörvényei előírnak, a minek a lehető legrövidebb idő alatti megtételére a szerződő felek magukat kötelezik is.

18. CZIKK.

Jelen egyezmény a megerősítő okiratok kicserélésétől számítandó egy hónapon belül lép hatályba és határozatlan időre, a történt felmondás napjától számítandó egy év lejártáig marad érvényben.

A felmondás a csatlakozási nyilatkozatok elfogadására feljogosított kormányhoz intézendő. Hatálya csakis arra az államra terjed ki, a mely a felmondást bejelenti; a többi szerződő félre nézve az egyezmény továbbra is érvényben marad.

19. CZIKK.

Jelen egyezmény megerősítendő és a megerősítő okiratok Párisban, legkésőbb egy év leforgása alatt kicserélendőek.

Minek hiteléül a meghatalmazottak a jelen egyezményt aláírták és pecsétjeikkel ellátták.

Kelt Párisban, 1883. évi márczius hó 20-án.

Aláírások:

(P. H.) *Beyens*
 (P. H.) *Villeneuve*
 (P. H.) *Duc de Fernan-Nunez*
 (P. H.) *P. Challemel-Lacour*
 (P. H.) *Ch. Hérisson*
 (P. H.) *Ch. Jagerschmidt*
 (P. H.) *Crisanto Medina*
 (P. H.) *Ressmann*

(P. H.) *Baron de Zuylen de Nyevelt*
 (P. H.) *José Da Silva Mendes Leal*
 (P. H.) *F. D'Azevedo*
 (P. H.) *J. M. Torres-Cañedo*
 (P. H.) *Sima M. Marinovitch*
 (P. H.) *Lardy*
 (P. H.) *J. Weibel.*

Zárjegyzőkönyv.

Belgium, Brazília, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Salvador, Szerbia és Svájc kormányai között a mai napon az ipari tulajdon védelmére megkötött egyezmény aláírása alkalmával alulírott meghatalmazottak a következőkben állapodtak meg:

1. — Ezen szavak «ipari tulajdon» a fogalom legtágabb értelmében veendő és pedig olyképen, hogy azok nem csupán a szó szorosabb értelmében vett ipari, hanem éppen úgy a mezőgazdasági termékekre (bor,

(1) E cikk új szövegét l. az 1217. és 1218. lapon.

gabona, gyümölcs, állatok stb.), valamint a kereskedelmi forgalomba kerülő ásványtermékekre (ásványvíz stb.) is alkalmaztassanak.

2. — A «találmányi szabadalmak» elnevezésben az ipari szabadalmaknak a szerződő államok törvényei által védett különféle fajtái, mint a behozatali, javítási stb. szabadalmak is befoglaltatnak.

3. — Megegyezés jött létre arra nézve, hogy az egyezmény 2-ik cikkének végső rendelkezése az egyes unióbeli államoknak a bíróságok előtt való eljárásra és az eljárni hivatott bíróságok illetékességére vonatkozó törvényhozását semmiképen sem érinti.⁽¹⁾

4. — A 6. cikk első bekezdése olykép értelmezendő, hogy valamely gyári vagy kereskedelmi védjegy az Unióhoz tartozó államok egyikében sem zárható ki az oltalomból azon körülmény alapján, hogy az alkatrészeit képező jelek szempontjából az illető állam törvényei által előírt követelményeknek nem felel meg, hacsak e részben a származási ország törvényeinek megfelel, és ha ez az utóbbi országban szabályszerű bejegyzés tárgyát képezte. Ettől a kivételtől eltekintve, mely csakis a védjegy külalakjára vonatkozik, valamint az egyezmény egyéb cikkeiben foglalt határozmányok fentartása mellett az államok mindegyikének saját törvényhozása nyer alkalmazást.

Minden helytelen értelmezés elkerülése végett megegyezés jött létre az iránt, hogy a nyilvános czimerek és a kitüntetési jelvények használata, a 6. cikk utolsó bekezdése értelmében a közrendbe ütközőnek tekinthető.

5. — Az ipari tulajdonra vonatkozó ügyek ellátására hivatott s a 12. cikkben említett külön intézmény szervezése lehetőleg arra is ki fog terjedni, hogy minden államban egy időszakonként megjelenő hivatalos lap adassék ki.

6. — A 13. cikkben megállapított nemzetközi iroda közös költségei semmi esetre sem haladhatják meg egy évben sem azt az összeget, mely a szerződő államok részéről átlagos évi 2000 franknyi hozzájárulási összegnek felel meg.⁽²⁾

Az egyes államoknak ezen összköltséghez való hozzájárulását meghatározandó, a szerződő államok, valamint azok, melyek az Unióhoz később csatlakoznak, hat osztályba soroztatnak, melyek mindegyike egy meghatározott számegység arányában járul a költségekhez és pedig:

az 1. osztály	25 egységgel.
a 2. «	20 «
a 3. «	15 «
a 4. «	10 «
az 5. «	5 «
a 6. «	3 «

Ezen tényező számok az egyes osztályokba tartozó államok számával szoroztatnak és az így nyert szorzatok összege adja meg az egységek azon számát, melylyel az összkiadás elosztandó. A hányados adja azután a kiadási egységre eső számszerű összeget.

(1) Ezt a pontot kiegészíti az 1218. lapon közölt pótegyezmény 2. cikke.

(2) Ezt a bekezdést pótolja az 1891. ápr. 15-én létrejött megállapodás 2. cikke (l. alább 1213. l.)

A költségek megosztása tekintetében a szerződő államok következőleg osztályoztatnak.

1. osztály	-----	Franciaország, Olaszország.
2. „	-----	Spanyolország,
3. „	-----	Belgium, Brazília,
		Portugália, Svájc,
4. „	-----	Németalföld,
5. „	-----	Szerbia.
6. „	-----	Guatémala, Salvador.

A svájci kormány a nemzetközi iroda kiadásait ellenőrzi. a szükséges előlegeket utalványozza és összeállítja az évi számadást, a mely valamennyi kormányval közölni fog.

A nemzetközi iroda az ipari tulajdon védelmére vonatkozó mindenféle közleményeket összegyűjti és egy általános statisztikában egyesíti, a mely az egyes kormányok közt szétosztatik. Továbbá az Uniót érdeklő közhasznú találmányokkal foglalkozik és az egyes kormányok által rendelkezésre bocsátott adatok felhasználásával az Uniót illető kérdésekre vonatkozólag egy francia nyelvű időszakos lapot ad ki.

Ugy ennek a lapnak számai, mint a nemzetközi iroda által kiadott egyéb iratok az Unióhoz tartozó államok kormányai közt a fentebb megjelölt hozzájárulási aránynak megfelelően szétosztandók. Az említett kormányok által ezenkívül, vagy egyesületek, ugyisintén magánszemélyek által netán kívánt példányok és iratok külön megfizetendők.

A nemzetközi iroda az Unió tagjainak mindenkor rendelkezésére fog állani a végből, hogy az ipari tulajdon ügyeinek nemzetközi intézésére vonatkozó kérdésekben megadja nekik mindazokat a külön felvilágosításokat, a melyekre netán szükségük lehetne.

Annak az országnak kormánya, a hol a legközelebbi értekezlet tartatni fog, az illető értekezletre vonatkozó munkálatokat a nemzetközi iroda segítségével készíti elő.

A nemzetközi iroda igazgatója az értekezletek ülésein jelen van és azok tanácskozásaiban szavazati jog nélkül részt vesz. Az ügykezelésről évenként jelentést ad ki, a mely az Unió minden tagjával közlendő.

A nemzetközi iroda hivatalos nyelve a francia.

7. — Jelen zárjegyzőkönyv, mely a mai napon kötött egyezményvel egyidejűleg fog megerősítettüi, ez egyezmény kiegészítő részének tekintendő és azzal egyenlő erővel, érvénnyel és tartalommal bír.

Minek hitelül alulírott meghatalmazottak jelen jegyzőkönyvet felvették.
Kelt Párisban, 1883. évi márczius hó 20-án.

Aláírások :

Beyens
Villeneuve
Duc de Fernan-Nunez
P. Challemel-Lacour
Ch. Herisson
Ch. Jagerschmidt
Crisanto Medina
Ressmann

Baron de Zuylen de Nyevelt
José Da Silva Mendes Leal
F. D' Azevedo
J. M. Torres-Cañedo
Sima M. Marinovitch
Lardy
J. Weibel.

II.

A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása iránt
Belgium, Spanyolország, Franciaország, Guatémala, Olaszország, Németalföld, Portugália, Svájc és Tunis között

Madridban 1891. évi április hó 14-én létrejött megállapodás.

A fent megjelölt államok kormányainak alulírt meghatalmazottai, tekintettel az ipari tulajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezmény 15. cikkére,

közös egyetértéssel és a jóváhagyás fentartásával a következőkben állapodtak meg:

1. CZIKK.

A szerződő államok mindenikének alattvalói vagy honosai a származási országban bejegyzett gyári vagy kereskedelmi védjegyeiknek oltalmát azoknak a berni nemzetközi irodában eszközölt bejelentése által, a mely bejelentés az illető származási ország hatóságának közvetítésével történik, valamennyi szerződő államban biztosíthatják maguknak.⁽¹⁾

2. CZIKK.

A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival azonos elbánásban részesülnek az ezen megállapodáshoz nem csatlakozott államok alattvalói vagy honosai, ha az egyezmény 3. cikkének feltételeit teljesítik.⁽²⁾

3. CZIKK.

A nemzetközi iroda az 1. cikk értelmében bejelentett védjegyet azonnal belajstromozza és erről a szerződő államokat értesíti. A belajstromozott védjegyek a nemzetközi iroda lapjának mellékletén rajzban vagy a bejelentő által francia nyelven benyújtott leírásban teendők közzé.

Az ilykép belajstromozott védjegyeknek az egyes államokban való nyilvánosságra hozatala érdekében a nemzetközi iroda az egyes államok kormányának az említett közleményekből annyi példányt bocsát díjtalanul rendelkezésre, a mennyit azok kívánnak.⁽³⁾

4. CZIKK.

A nemzetközi hivatalnál ilykép eszközölt belajstromozás időpontjától kezdve az oltalom a szerződő államok mindegyikében olyannak tekintendő, mintha az illető védjegy azokban közvetlenül lett volna bejelentve.⁽⁴⁾

5. CZIKK.

Azok a hatóságok, a melyeknek a nemzetközi iroda a védjegy belajstromozását bejelenti, a mennyiben az illető ország törvényei arra őket felhatalmazzák: fel vannak jogosítva kinyilatkoztatni, hogy az illető védjegy az ő területükön oltalomban nem részesíthető.

(1) V. ö. 5., 7., 11. cz.

(2) Ezt a cikket pótolja az 1219. lapon közölt 1900. évi pótegyezmény új szövege (2. cz.)

(3) Ezt a cikket pótolja az 1219. lapon közölt 1900. évi pótegyezmény új szövege (3. cz.)

(4) Ezt a cikket kiegészíti az 1220. lapon közölt pótegyezmény 4b) cz.

Ezen jogot, a 3. cikkben megállapított értesítéstől számítva, egy éven belül kell érvényesíteniök.

A nemzetközi irodával ilykép közölt határozatot ez utóbbi a származási ország hatóságával és a védjegy tulajdonosával haladéktalanul közli. Az érdekelt ugyanazon jogorvoslattal élhet, mintha a védjegyet közvetlenül azon országban jelentette volna be, a mely az oltalmat megtagadta.⁽¹⁾

6. CZIKK.

A nemzetközi irodánál történt belajstromozás következtében nyert védelem a belajstromozás időpontját leszámítva 20 évig tart; nem vonatkozatható azonban ez az olyan védjegyre, mely a származási országban a törvényes oltalomban már nem részesül.

7. CZIKK.

A belajstromozás az 1. és 3. cikk szabályai szerint mindenkor megújítható.

A nemzetközi iroda hat hónival a védelmi idő letelte előtt, ugy a származási ország hatóságához, mint a védjegy tulajdonosához félhivatalosan figyelmeztetést fog intézni.

8. CZIKK.

A származási ország hatósága belátása szerinti lajstromozási díjat állapít meg és azt a nemzetközi belajstromozás végett bejelentett védjegy tulajdonosától a maga számára beszedi.

Ehhez a díjhoz 100 frank nemzetközi illeték járul, az ebből származó évi jövedelem pedig a jelen megállapodás végrehajtásához szükséges közös költségek levonása után a szerződő államok között a nemzetközi iroda által egyenlő részekben fel fog osztatni.⁽²⁾

9. CZIKK.

A származási ország hatósága ugy a megsemmisítéseket, törléseket, lemondásokat és átruházásokat, mint a védjegy tulajdonában előforduló egyéb változásokat közli a nemzetközi irodával.

A nemzetközi iroda ezeket a változásokat belajstromozza, a szerződéses hatóságokkal közli és közlönyében haladéktalanul közhirrre teszi.⁽³⁾

10. CZIKK.

A jelen megállapodás végrehajtásának határidőit a hatóságok közös egyetértéssel fogják megállapítani.

11. CZIKK.

Az ipari tulajdon védelmére alakult Unió azon államai, a melyek a jelen megállapodás létesítésében részt nem vettek, kívánságukra és az ipari tu-

(1) Ezt a cikket pótolja az 1220. lapon közölt pótegyezmény 3. és 3b) cikke.

(2) Ezt a cikket pótolja az 1220. lapon közölt pótegyezmény 8. cikke.

(3) Ezt a cikket kiegészíti az 1220. lapon közölt pótegyezmény 9b) cikke.

lajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án kötött egyezmény 16. cikkében előirt alakban ahhoz csatlakozhatnak.

Mihelyt a nemzetközi iroda tudomást nyert arról, hogy valamely állam ehhez a megállapodáshoz csatlakozott, az illető állam kormányhatóságához a 3. cikknek megfelelően egy összjegyzéket juttat azokról a védjegyekről, a melyek abban az időben nemzetközi védelmet élveznek.

Ez az értesítés magában véve biztosítja az illető védjegyek részére az előző rendelkezésekben foglalt előnyöket a csatlakozó állam területére nézve is és annak keltétől számittatik azon egyévi határidő, mely alatt az érdekelt hatóság az 5. cikkben említett nyilatkozatot megteheti.

[42. CZIKK.

Jelen megállapodás megerősítendő és a megerősítő okiratok Madridban legkésőbb hat hó lefolyása alatt kicserélendők.

A jóváhagyási nyilatkozatok kicserélése után egy hóval lép hatályba és ugyanazon erővel és tartammal bir, mint az 1883. évi márczius hó 20-án kötött egyezmény.

Minek hitelül a fent felsorolt államok meghatalmazottjai jelen megállapodást Madridban 1891. évi április hó 14-én aláírták.

Belgium részéről:

Th. de Bounder de Melsbroeck

Spanyolország részéről:

S. Moret

Marqués de Aguilar

Enrique Calleja

Luis Mariano de Larra

Franciaország és Tunis részéről:

P. Cambon

Guatémala részéről:

J. Carrera

Olaszország részéről:

Maffei

Németalföld részéről:

Gericke

Portugália részéről:

Comte Casal Ribeiro

Svájc részéről

Ch. E. Lardet

Morel

Zárjegyzőkönyv.

A gyári és kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozására vonatkozólag a mai napon létrejött megállapodás aláírása alkalmával a jelzett megállapodáshoz hozzájáruló államok meghatalmazottjai a következőkben állapodtak meg:

Miután kétségek merültek fel az 5. cikk hatálya tekintetében, megállapodás jött létre arra nézve, hogy a visszautasítás joga, a melylyel ezen cikk a hatóságokat felruházza, sem az 1883. évi márczius hó 20-án kelt egyezmények 6. cikkét, sem az egyezményhez tartozó zárjegyzőkönyvnek 4. pontját egyáltalában nem érinti, mert ezek a rendelkezések a nemzetközi irodánál bejelentett védjegyekre vonatkozólag épp ugy alkalmazandók, a mint azok eddig alkalmaztattak és ezentul is alkalmazandók lesznek azon védjegyekre, melyek közvetlenül valamennyi szerződő államban jelentettek be.

Jelen jegyzőkönyv ugyanolyan joghatálylyal és tartammal bir, mint a megállapodás, melyre vonatkozik.

Minek hitelül alulírott meghatalmazottak jelen zárjegyzőkönyvet Madridban 1891. évi április hó 14-én aláírták.

Belgium részéről:	Olaszország részéről:
<i>Th. de Bounder de Melsbroeck</i>	<i>Maffei</i>
Spanyolország részéről:	Németalföld részéről:
<i>S. Moret</i>	<i>Gericke</i>
<i>Marqués de Aguilar</i>	Portugália részéről:
<i>Enrique Calleja</i>	<i>Comte de Casal Ribeiro</i>
<i>Luis Mariano de Carra</i>	Svájc részéről:
Franciaország és Tunis részéről:	<i>Ch. E. Lardet</i>
<i>P. Cambon</i>	<i>Morel</i>
Guatémala részéről:	
<i>J. Carrera</i>	

III.

Az ipari tulajdon védelmére Belgium, Brazília, Spanyolország, az amerikai Egyesült-Államok, Franciaország, Nagybritannia, Guatémala, Olaszország, Norvégia, Németalföld, Portugália, Svédország, Svájc és Tunis között fennálló

Unio nemzetközi irodája költségeinek fedezésére
vonatkozólag Madridban 1891. évi április hó 15-én felvett jegyzőkönyv.
A fent megjelölt államok kormányainak alulírott meghatalmazottjai, tekintettel az ipari tulajdon védelmére Párisban 1883. évi márczius hó 20-án egybegyült nemzetközi értekezlet által elfogadott nyilatkozatra, közös egyetértéssel és a jóváhagyás fentartása mellett a következő jegyzőkönyvet vették fel:

1. CZIKK.

Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezményhez csatolt zárjegyzőkönyv 6. pontjának első bekezdése hatályon kívül helyeztetik és a következő rendelkezés lép helyébe: «A 13. cikk alapján létesített nemzetközi iroda költségeit a szerződő államok közösen viselik. E költségek semmi esetre sem haladhatják túl az évi 60.000 franknyi összeget.»

2. CZIKK.

Jelen jegyzőkönyv megerősítendő és a megerősítő okiratok Madridban legkésőbb hat hónap lefolyása alatt kicserélendők.

A megerősítő okiratok kicserélése után egy hóval lép hatályba és ugyanazon erővel és tartammal bír, mint az 1883. évi márczius hó 20-án kötött egyezmény, melynek kiegészítő része gyanánt tekintendő.

Minek hitelül a fent felsorolt államok alulírott meghatalmazottjai jelen jegyzőkönyvet Madridban 1891. évi április hó 15-én aláírásaikkal ellátták.

Belgium részéről:	Spanyolország részéről:
<i>Th. de Bounder de Melsbroeck</i>	<i>S. Moret</i>
Brazília részéről:	<i>Marqués de Aguilar</i>
<i>Luis F. d'Abreu</i>	<i>Enrique Calleja</i>
	<i>Luis Mariano de Larra</i>

Az amerikai Egyes.-Áll. részéről: <i>E. Burd Grubb</i>	Norvégia részéről: <i>Arild Ihuitfeldt</i>
Franciaország és Tunis részéről: <i>P. Cambon</i>	Németalföld részéről: <i>Gericke</i>
Nagy Britannia részéről: <i>Francis Clare Ford</i>	Portugália részéről: <i>Comte de Casal Ribeiro</i>
Guatémala részéről: <i>J. Carrera</i>	Svédország részéről: <i>Arild Ihuitfeldt</i>
Olaszország részéről: <i>Maffei</i>	Svájc részéről: <i>Ch. E. Lardet Morel.</i>

IV.

Az 1883. évi márczius hó 20-án kötött egyezmény és az ahhoz tartozó zárjegyzőkönyv módosítására vonatkozólag 1900. évi deczember hó 14-én Bruxellesben kötött pótegyezmény.

Ő Felsége a belgák királya; a braziliai Egyesült Államok elnöke; Ő Felsége Dánország királya; San-Domingo köztársaság elnöke; Ő Felsége Spanyolország királya és az ő nevében Ő Felsége a királyság regenskirálynéja; az amerikai Egyesült Államok elnöke; a Francia Köztársaság elnöke; Ő Felsége Nagybritannia és Irhon egyesült királyság királynője, India császárnője; Ő Felsége Olaszország királya; Ő Felsége Japán császárja; Ő Felsége Németalföld királynője; Ő Felsége Portugália és Algarbia királya; Ő Felsége Szerbia királya; Ő Felsége Svédország és Norvégország királya; a svájci szövetség szövetségtanácsa; Tunis kormánya célszerűnek látván, hogy az 1883. évi márczius hó 20-án kötött nemzetközi egyezmény és az ahhoz csatolt zárjegyzőkönyv határozmányain bizonyos módosítások és pótlások eszközöltesse, meghatalmazottaikká ki-nevezték:

Ő Felsége a belgák királya:

Nyssens A. urat, volt ipar és közmunkaügyi ministert;

Capelle L. urat, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét, a külügyministerium kereskedelmi és consuli ügycsoportjainak főigazgatóját;

de Ro Georges urat, a bruxellesi főtörvényszék ügyvédjét, az ügyvédi kamara volt titkárát;

Dubois J. urat, a kereskedelmi és közmunka ministerium főigazgatóját;

A braziliai Egyesült Államok Elnöke:

Da Cunha urat, a braziliai Egyesült Államok rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Ő Felsége Dánország királya:

Holten-Nielsen H. urat, a szabadalmi bizottság tagját, a védjegylajstromozó hivatal főnökét;

San-Domingo köztársaság Elnöke:

Hunter J. W. urat, San-Domingo köztársaság főkonzulát Antwerpenben:

Ő Felsége Spanyolország királya és az ő nevében Ő Felsége, a királyság regenskirálynője:

De Villa Urrutia urat, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Az amerikai Egyesült-Államok Elnöke:

Townsend Lawrence urat, az amerikai Egyesült-Államok rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Forbes Francis urat;

Chamberlin Walter H. urat, szabadalmi ügyvivő-helyettest;

A francia köztársaság Elnöke:

Gérard urat, Franciaország rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Nicolas C. urat, volt államtanácsost, tiszteletbeli igazgatót a kereskedelem-, ipar-, posta- és távirdaügyi ministeriumban;

Pelletier Mihály urat, a párisi főtörvényszék ügyvédjét;

Ő Felsége Nagybritannia és Irhon egyesült királyság királynője, India császárnője:

R. H. Wortley C. B. Stuart urat, a parlament tagját;

Sir Bergne Henry urat K. C. M. G-t, a külügyi hivatal kereskedelmi osztályának vezetőjét;

Dalton C. N. urat, C. B-t, szabadalmi főellenőrt;

Ő Felsége Olaszország királya:

Cantagalli Romeo urat, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Gabba Carlo Francesco commendatore urat, senatort, a pisai egyetem tanárát;

Ottolenghi Sámuel lovag urat, a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi ministerium osztályfőnökét, az ipari tulajdoni hivatal igazgatóját;

Ő Felsége Japán császára:

Motono Ichtiro urat, Ő Felsége rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

Ő Felsége Németalföld királynője:

Snyder van Wissenkerke F. W. L. G. urat, jogtudort, igazságügyminis-teri tanácsost, az ipari tulajdoni hivatal igazgatóját;

Ő Felsége Portugália és Algarbia királya:

Pinto Madeira E. tanácsos urat, a közmunka-, kereskedelem- és iparügyi ministerium főigazgatóját;

Ő Felsége Szerbia királya:

Dr. Vouitch Mihály urat, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Párisban;

Ő Felsége Svéd- és Norvégországok királya:

Wrangel gróf urat, rendkívüli követét és meghatalmazott ministerét Ő Felségénél a belgák királyánál;

A svájci szövetség szövetségstanácsa:

Borel J. urat, a svájci szövetség bruxellesi főconsulát;

Dr. de Salis Lajos Rudolf urat, berni tanárt;

A francia köztársaság Elnöke:

Tunis részére:

Gérard urat, rendkívüli követet és meghatalmazott ministert Ő Felségénél a belgák királyánál;

Bladé urat, első osztályu consult a francia külügyminiszteriumban.

A kik kölcsönösen közölvén egymással meghatalmazásaikat, melyeket jó és kellő alakban találtak, a következő czikkeben állapodtak meg.

1. CZIKK.

Az 1883. évi márczius hó 20-án kelt nemzetközi egyezmény következőkép módosittatik:

I. Az egyezmény 3. czikke következő szövegezést nyeri:

3. CZIKK.

A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival azonos elbánásban részesülnek az Unióhoz nem tartozó államok azon alattvalói vagy honosai, a kik az Unióhoz tartozó államok valamelyikének területén lakhelylyel, avagy tényleges és valóságos ipari vagy kereskedelmi teleppel birnak.

II. A 4. czikk a következő szövegezést nyeri:

4. CZIKK.

Az, a ki a szerződéses államok egyikében találmányi szabadalmat, ipari mustrát vagy mintát, gyári vagy kereskedelmi védjegyet szabályszerűen bejelent, a többi államokban való bejelentésre harmadik személyek jogainak fenntartása mellett az alább megjelölt határidőkön belül elsőbbségi jogot élvez.

Ennélfogva a későbbi, de az ezen határidők eltelte előtt a többi unióbeli államok valamelyikében eszközölt bejelentést az időközben bekövetkezett körülmények, — nevezetesen másnak bejelentése, a szabadalom közzététele vagy annak gyakorlatba vétele, a mustra vagy minta példányainak árusítása, a védjegy használata — nem érvényteleníthetik.

A fent megjelölt elsőbbségi határidő a találmányi szabadalmaknál tizenkét, az ipari mustráknál és mintáknál, valamint a gyári és kereskedelmi védjegyeknél négy hónap.⁽¹⁾

III. Az egyezménybe egy 4. b) czikk iktattatik, a következő szövegezéssel:

4. b) CZIKK.

Az egyezményben biztosított kedvezményre a 2. és 3. czikkek értelmében igényjogosult egyének által az egyes szerződő államokban bejelentett szabadalmak függetleneknek tekintendők azoktól a szabadalmaktól, a melyek ugyanazon találmányra vonatkozólag az Unióhoz tartozó vagy nem tartozó egyéb államokban szereztettek.

Ez a rendelkezés az ennek életbelépése időpontjában érvényben álló szabadalmakra vonatkozólag alkalmazást nyer.

Ugyanez áll újabb államok belépése esetében a belépés időpontjában egyik és másik részen fennálló szabadalmakra nézve is.

IV. A 9. czikkhez két bekezdés járul a következő szöveggel:

Azokban az államokban, a melyeknek törvényhozása a bevitelnél való lefoglalást nem engedi meg, a lefoglalás helyett a beviteli tilalom mondható ki.

(1) V. ö. az 1222. lapon a 3. §-t.

Átvitel esetében azonban a hatóságok a lefoglalás eszközzésére nem kötelesek.

V. A 10. cikk a következő szövegezést nyeri.

10. CZIKK.

Az előző cikk rendelkezései alkalmazandók mindazon áruczikkre, a melyek a származás megjelöléseként valamely meghatározott hely nevével hamisan vannak ellátva, ha az illető megjelölés valamely költött vagy csalárd szándékkal bitorolt kereskedelmi névvel kapcsolatban fordul elő.

Érdekelt félnek tekintendő minden termelő, gyáros vagy kereskedő, ki az illető áru termelésével, gyártásával vagy forgalombahozatalával foglalkozik és a ki akár magában a származás helyéül hamisan megjelölt helyen, akár azon környékben, hol az az illető helység fekszik, teleppel bír.

VI. Az egyezménybe egy 10. b) cikk vétetik fel, a következő szövegezéssel:

10. b) CZIKK.

Az ezen egyezményre lépett államok honosai (2. és 3. cikkek) minden szerződő államban a tisztességtelen verseny ellenében ugyanazon oltalmat élvezik, a mely maguk az illető állam kötelekébe tartozók részére van biztosítva.

VII. A 11. cikk a következő szövegezést nyeri:

11. CZIKK.

A magas szerződő felek mindegyike, az illető állam törvényeinek megfelelően, időleges oltalmat nyújt a szabadalmazható találmányoknak, mintáknak vagy mintáknak, valamint a kereskedelmi és gyári védjegyeknek azon termékekre nézve, a melyek a szerződő felek bármelyikének területén rendezett hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon közszemlére kitétetnek.

VIII. A 14. cikk a következő szövegezést nyeri:

14. CZIKK.

Jelen egyezmény időszakonként átvizsgálás alá veendő azon célból, hogy azon oly javítások eszközöltessenek, a melyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak.

E végből a szerződő államok valamelyikében időről-időre tanácskozások esznek tartandók ezen államok kiküldöttei által.

IX. A 16. cikk a következő szövegezést nyeri:

16. CZIKK.

Azok az államok, a melyek jelen egyezményben részt nem vettek, kívánságukra ahhoz utólag csatlakozhatnak.

Ez a csatlakozás diplomáciai uton a svájci szövetség kormányának és ez által az összes többieknek bejelentendő.

A csatlakozás teljes joghatálylyal valamennyi rendelkezéshez való hozzájárulásra vonatkozik s mindazon előnyök megszerzését eredményezi, a melyek a jelen egyezményben megállapítottak és a svájci kormány által a többi unióbéli államnak küldött értesítéstől számítandó egy hó múlva válik joghatályossá, kivéve, ha az ujonnan belépő állam valamely későbbi határidőt állapítana meg.

2. CZIKK.

Az 1883. évi márczius hó 20-án kelt nemzetközi egyezményhez csatolt zájegyzőkönyv egy 3. b) czikkkel egészített ki, melynek szövege a következő:

3. b) Valamely szabadalom a gyakorlatbavétel hiánya miatt egy országban sem vonható vissza, ha annak az illető országban történt bejelentésétől számítva, legalább is három év még nem telt le és ekkor is csak abban az esetben, ha a szabadalomtulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását igazolni nem tudja.

3. CZIKK.

Jelen pótegyezmény ugyanoly hatálylyal bír és ugyanaddig marad érvényben, mint az 1883. évi márczius hó 20-án kelt egyezmény.

Megerősítendő és a megerősítő okiratok Bruxellesben a külügyi ministeriumban lehetőleg mielőbb, legkésőbb azonban az aláírás napjától számított tizenhét hó leforgása alatt leteendő.

A megerősítő okiratok letételéről felvett jegyzőkönyv keltétől számított három hó múlva lép hatályba.

Minek hiteléül az illető meghatalmazottak a jelen pótegyezményt aláírták.

Kelt Bruxellesben, egyetlen példányban, 1900. évi deczember hó 14-én.

Aláírások:

Belgium részéről:

A. Nyssens

Capelle

Georges de Ro

J. Dubois

Brazilia részéről:

F. Xavier da Cunha

Dánország részéről:

H. Holten-Nielsen

San-Domingó köztársaság részéről:

John W. Hunter

Spanyolország részéről:

W. R. de Villa Urrutia

Az amerikai Egyesült-Államok részéről:

Lawrence Townsend

Francis Forbes

Walter H. Chamberlin

Franciaország részéről:

A. Gérard

C. Nicolas

Michel Pelletier

Nagy-Britannia részéről:

Charles P. Stuart Wortley

H. G. Bergne

C. N. Dalton

Olaszország részéről:

R. Cantagalli

C. F. Gabba

S. Ottolenghi

Japán részéről:

J. Motono

Norvégia részéről:

Comte Wrangel

Németalföld részéről:

Snyder van Wissenkerke

Portugália részéről:

Ernesto Madeira Pinto

Szerbia részéről:

Dr. Michel Vouitch

Svédország részéről:

Comte Wrangel

Svájcz részéről:

Jules Borel

L. R. de Salis

Tunis részéről:

A. Gérard

Étienne Blade

V.

A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása iránt 1891. évi április hó 14-én Belgium, Brazília, Franciaország, Spanyolország, Olaszország, Németalföld, Portugália, Svájc és Tunis között létrejött megállapodásra vonatkozólag 1900. évi december hó 14-én kötött pótegyezmény.

1. CZIKK.

A saját kormányaik által szabályszerű alakban meghatalmazott alulirottak közös egyetértéssel a következőkben állapodtak meg:

I. Az 1891. évi április hó 14-én kelt megállapodás 2. cikke a következő szövegezést nyeri:

2. CZIKK.

A szerződő államok alattvalóival vagy honosaival azonos elbánásban részesülnek az ezen megállapodáshoz nem csatlakozott államok azon alattvalói vagy honosai is, a kik a jelen megállapodás által létesített szűkebb Unió területén a főegyezmény 3. cikkében előirt feltételeket teljesítik.

II. A 3. cikk a következő szövegezést nyeri:

3. CZIKK.

A nemzetközi iroda az 1. cikk értelmében bejelentett védjegyet azonnal belajstromozza. A szerződő államokat e lajstromozás megtörténtéről értesíti. A belajstromozott védjegyek a nemzetközi iroda lapjának mellékletén a bejelentő által benyújtott cliché felhasználásával közzétételnek.

Ha a bejelentő a védjegy színére, mint megkülönböztető jelre, súlyt helyez, köteles:

1. Ezt kifejezetten kijelenteni és bejelentéséhez oly leírást csatolni, melyben a szín külön fel van említve.

2. Belajstromozási kérelméhez az illető védjegyből színes kivitelű példányokat csatolni, a melyek a nemzetközi iroda által kiadandó értesítésekhez csatoltatnak. Ezen példányok száma a végrehajtási utasításban lesz megállapítva.

A belajstromozott védjegyeknek az egyes államokban való nyilvánosságra hozatala érdekében a nemzetközi iroda egyes államok kormányai-

nak az említett közleményekből annyi példányt bocsát díjtalanul rendelkezésükre, a mennyit azok kívánnak.

III. A megállapodásba egy 4. b) cikk iktattatik a következő szöveggel:

4. b) CZIKK.

Ha a nemzetközi iroda valamely, már egy vagy több szerződő államban letett védjegyet lajstromoz be utólag ugyanazon tulajdonos vagy jogutóda javára, úgy a nemzetközi belajstromozás a megelőző nemzeti belajstromozások helyébe lépőnek tekintendő a nélkül, hogy az ez utóbbiak ténye által szerzett jogok érintetnének.

IV. Az 3. cikk következőleg szövegeztetik:

3. CZIKK.

Azok a hatóságok, a melyeknek a nemzetközi iroda a védjegy-belajstromozást bejelenti, a mennyiben az illető ország törvényei arra őket felhatalmazzák, fel vannak jogosítva kinyilatkoztatni, hogy az illető védjegy az ő területükön oltalomban nem részesíthető. Az oltalom ily megtagadása azonban csakis olyan indokokból történhetik, melyek az 1883. évi márczius hó 20-án kelt egyezmény szerint valamely védjegy hazai lajstromozását is megakadályoznák.

Ezen jogot a hatóságok a hazai törvények által megállapított határidő alatt, legkésőbb azonban a 3. cikkben foglalt értesítéstől számított egy év alatt kötelesek érvényesíteni s a visszautasítás indokait a nemzetközi irodával közölni.

A nemzetközi irodával ilykép közölt határozatot az utóbbi a származási ország hatóságával és a védjegy tulajdonosával haladéktalanul közli. Az érdekelt ugyanazon jogorvoslattel élhet, mintha a védjegyet közvetlenül abban az országban jelentette volna be, a mely az oltalmat megtagadta.

V. A megállapodásba egy 5. b) cikk iktattatik a következő szövegezéssel:

5. b) CZIKK.

A nemzetközi iroda bárkinek, a ki azt kéri, a végrehajtási utasításban meghatározandó díj ellenében valamely meghatározott védjegyre vonatkozólag a Lajstromban foglalt összes bejegyzésekről másolatot szolgáltat ki.

VI. A 8. cikk a következő szövegezést nyeri:

8. CZIKK.

A származási ország hatósága belátása szerinti lajstromozási díjat állapít meg és azt a nemzetközi belajstromozás végelt bejelentett védjegy tulajdonosától a maga számára beszedi.

Ehhez a díjhoz 100 frank nemzetközi illeték járul az első védjegy után és 50—50 frank az ugyanazon bejelentő által egyidejűleg letett minden egyes további védjegy után. Az ezen díjakból származó évi jövedelmet a jelen megállapodás végrehajtásához szükséges közös költségek

levonása után a szerződő államok között a nemzetközi iroda egyenlő részekben fogja felosztani.

VII. A megállapodásba egy 9. b) cikk iktattatik a következő szöveggel:

9. b) CZIKK.

Ha valamely a nemzetközi lajstromba bevezetett védjegy oly személyre ruháztatik át, a kinek nem az illető védjegy származási országában, hanem egy másik szerződő államban van telepe, ez esetben az átruházásról a származási ország hatósága köteles a nemzetközi irodát értesíteni. A nemzetközi iroda ennek alapján az átruházást a lajstromba bevezeti és azt — mielőtt beérkezett azon államhatóságnak beleegyező nyilatkozata, a melynek szempontjából az új védjegytulajdonos honosnak tekintendő, — a többi államhatóságokkal közli és lapjában közhirrre teszi.

Jelen rendelkezés nem vonja maga után ama szerződő államok törvényhozási rendelkezéseinek módosítását, a melyek valamely védjegynek átruházását meg nem engedik, ha egyidejűleg azon ipari vagy kereskedelmi telep is nem ruháztatik át, a melynek termékeit az illető védjegy megjelöli.

A nemzetközi lajstromba bevezetett valamely védjegynek oly személyre való átruházása, a ki a szerződő államok egyikének területén sem bír teleppel, a lajstromba be nem vezetetik.

2. CZIKK.

Az 1891. évi április hó 14-én kelt megállapodással egyidejűleg aláírt zárjegyzőkönyv hatályon kívül helyeztetik.

3. CZIKK.

Jelen pótegyezmény ugyanolyan joghatálylyal és időtartanival bír, mint az a megállapodás, a melyre vonatkozik.

Megerősítendő és a megerősítő okiratok Bruxellesben, a külügyi ministeriumban lehetőleg mielőbb, legkésőbb azonban az aláírástól számított egy év leforgása alatt kicserélendőek.

A megerősítő okiratok letételéről felvett jegyzőkönyv keltétől számítandó három hó múlva lép hatályba.

Minek hitelül az illető meghatalmazottak jelen pótegyezményt aláírták.

Kelt Bruxellesben, egyetlen példányban, 1900. évi december hó 14-én.

Aláírások:

Belgium részéről:

A. Nyssens

L. Capelle

Georges de Ro

J. Dubois

Brazília részéről:

F. Xavier de Cunha

Spanyolország részéről:

W. R. de Villa Urrutia

Franciaország részéről:

A. Gérard

C. Nicolas

Michel Pelletie

Olaszország részéröl:

R. Cantagalli

C. F. Gabba.

S. Ottolenghi

Németalföld részéröl:

Snyder van Wissenkerke

Portugália részéröl:

Ernesto Madeira Pinto

Svájcz részéröl:

Jules Borel

L. R. de Salis

Tunis részéröl:

A. Gérard

Etienne Bladé.

3. §. Az 1883. évi márczius 20-án létrejött nemzetközi egyezménynek az 1900. évi december hó 14-én kelt pótegyezmény által módosított 4. cikkében az Unióhoz tartozó külföldi államok polgárai részére biztosított elsőbbségi jogok a találmánynak szabadalmaztatás céljából belföldön való bejelentése, illetőleg a mintának vagy védjegynek belföldön való letétel alkalmával kifejezetten igénybe veendők, ellenkező esetben az elsőbbségi jog csupán az illető találmány, minta vagy védjegy belföldön eszközölt bejelentésének, illetőleg letételének időpontja szerint állapittatik meg.

A bejelentett elsőbbségi igények okmányi igazolásának kellékeit és azon záros határidőt, melyen belül azok előterjesztendők: a kereskedelemügyi minister rendeleti uton állapítja meg.

Az 1883. évi márczius 20-iki nemzetközi egyezménynek az 1900. évi december 14-én kelt pótegyezmény által módosított 4. cikkében biztosított elsőbbségi jogokat belföldiek külföldön eszközölt bejelentés, illetve letétel alapján belföldön nem vehetik igénybe.

4. §. A találmányi szabadalmakról szóló 1895. évi XXXVII. t.-cz. 20. §. 1. pontjának harmadik bekezdése folytatólag a következő rendelkezéssel egészittetik ki: «lly esetekben a szabadalmi hivatal a határidő kitűzése mellett a szabadalomtulajdonost a találmány gyakorlatba vételére az indokok közlése mellett a jogkövetkezményekre való utalással előzetesen meginteni köteles.»

Az idézett törvényszakasz 2. pontjának második bekezdésében foglalt rendelkezés hatályon kívül helyezettetik.

5. §. A ministerium felhatalmaztatik, hogy a jelen törvény 2. §-ába iktatott okmányokban foglalt megegyezéseket a magyar szent korona országaira nézve 1909. évi január hó 1-én hatályba léptesse és azok végrehajtása iránt a szükséges intézkedéseket tegye.

6. §. A jelen törvény — a 4. §. második bekezdésében foglalt rendelkezés kivételével — a kihirdetés napján, a 4. §. második bekezdésében foglalt rendelkezés pedig a kihirdetést követő hat hónap múlva lép hatályba.